

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Pilipiuk Andrzej - 02 -
Kroniky Jakuba Vandrovce.PDB

PDB Name: b
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 23.12.2005
Modification Date: 23.12.2005
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Andrzej Pilipiuk

ČARODĚJ
IVANOV

Laser
Plzeň 2003

Název originálu: CZAROWNIK IWANOW

Obálka a ilustrace: Andrzej Łaski

Grafická úprava obálky: Abstrakt

Překlad: Pavel Weigel

Redakce: Helena Šebestová, Jolana Čermáková

Copyright © 2002 by Wydawnictwo Fabryka Słów Sp. z o.o.
All Rights Reserved
Copyright © 2003 for the Czech translation by P. Weigel
Copyright © 2003 for Cover by A. Łaski
Copyright © 2003 for the Czech edition by Laser-books s. r. o.

ISBN 80-7193-154-3

Hyena

Záříjové slunce stálo vysoko na obloze, hřbitov však zůstával ve stínu. Staré stromy rostly hustě vedle sebe. Jejich listy sice už změnily barvu, ale dosud pevně držely na větvích. Spadly jen některé z nich a ty nyní zdobily kopečky hlíny vyznačující místa věčného odpočinku prostých lidí i pompézní desky z umělého kamene na hrobkách místních notáblů. Další dopadly na zarostlé kamenné náhrobky v pravoslavné části hřbitova. Tomáš Česlák a Jan Gradkowski kopali jámu. Na první pohled vypadali jako hrobníci zaujatí svou prací, avšak nervózní

pohledy, které vrhali kolem, tento dojem zpochybňovaly. Jakub Vandrovec stál opodál, zamyšleně ukusoval z jelita zabaleného do novin a pohlížel hned na svého nezletilého syna v koruně lípy u vchodu na hřbitov, hned zase na silnici do Chelmu. Dul studený podzimní vítr, pronikající až do morku kostí.

Oba kopáči by si rádi lokli něčeho na zahřátí, ale Jakub jim to zakázal. Na hřbitově je nezbytné mít jasný rozum a přesné pohyby, což se s alkoholem moc nesnáší. Byl šéf, věděl všechno líp a nemusel nic opakovat dvakrát. Ve své branži byl umělcem nejvyšší třídy, což uznávali i farář a policisté, kteří se ho už několikrát pokusili přistihnout při činu.

Kdesi v dálce bučely ospalé krávy, zaháněné do chlévů. Po silnici projel žebříňák, ale podřimující kočí si ničeho nevšímal. Herka sama odbočila správným směrem. Jakub přenesl pátravý pohled za hřbitov. I tam bylo pusto a prázdno. Dvě síla, nákladní váha, hala výkupu, prozatím bez střechy.

Pohlédl na hodinky a usmál se. Dneska skončili brzy. Věděl, že den po výplatě se nechce nikomu dělat. Otočil se k městečku. Nad stromy a střechy chalup se tyčila plechová střecha opuštěného kostela.

"To je má vesnice. Moji lidé," řekl si. "A jenom já je střežím."

Lopaty kopáčů narazily na víko rakve. Polkl poslední sousto a otřel si novinami ústa. Hygiena především. Přiblížil se k rozkopanému hrobu jako tygr ke kořisti, která je sice v pasti, ale přesto se může odhodlat k nějakému úskoku.

"A jestli to není on?" zahuhlal Tomáš nezřetelně, protože držel v ústech hřebíky, které před chvílí vytáhl kleštěmi.

"Když půjde o omyl, budeme muset za tím tlustým ruským kupcem, co sem jezdil před první válkou. A když ne on, pak asi..."

"Ale jak ho vyhrabeme přímo před kostelem?" zneklidněl Jan. "Vždyť je to skoro uprostřed vesnice."

"Něco vymyslím."

"A co ten židovský doktor? Měl ruce umazané od krve až k loktům. Když s Josefem nabídli skopčákům samohonku, hned bylo patnáct obětí..."

"Židí se upíry nestávají," protestoval Jakub. "Upíry se stávají Slovani nebo eventuálně Rumuni. To nebyl on."

"Ale nikdo neví, kde leží. Jestli v neposvěcené zemi, může snadno vstát. A jako doktor ví, kde jsou všechny tepny a žíly."

"Tenhle," kopl šéf do rakve, "leží v posvěcené zemi a stejně vstává. A pokud jde o žíly, upír je nemusí znát, řídí se instinktem."

"A co ten Rusák? Rudí chtali na kostelní zeď, a tím ji znesvětili. Třeba to má o to snazší."

"To je možný. Ale v tom případě by vstal hned po válce. Kdežto tenhle řadí teprve tři roky."

"Už třikrát jsme kopali a pokaždé marně. Třeba hledáme špatně. Nemůže to být někdo z první války, třeba z tehdejšího rakouského hřbitova?"

"To by měl blíž do Hutí. A tam je klid."

"Jakube, stávají se upíři ze skopčáků?"

"Nevím, možná jo."

"Pak by měli být i ze Židů. Ti dávali krev křesťanských dětí do macesů. Povídala mi to bába..."

"To jsou pohádky. Vždyť by to nebylo košer." Exorcista se blýskl odbornými znalostmi.

"Já bych šel ve dne na židovský hřbitov a vykopal toho obchodníka z náměstí. Jak prodával ryby... Opravdu umřel ještě před válkou," vzdychl Jan a otřel si čelo rukávem.

"Ale jak ho najdeme? Sakra, říkal jsem lidem, aby nebrali náhrobky na základy, a stejně všechno rozkradli. Teď se nenajde. Vid', Jakube?"

"Stejně bychom nedokázali přečíst kdo a kde. Všechno bylo hebrejsky."

"Kdyby bylo potřeba, je v encyklopedii abeceda."

"Ten obchodník byl vlevo od vchodu. Měl červený žulový náhrobek."

"Červený měl rabín. Podívej, kde se teď válí," mávl Jan rukou.

V koutě hřbitova ležel mohutný žulový náhrobek s vyrytou pěticípou hvězdou a citátem z Lenina.

"Co to k čertu je?" podívil se Jakub.

"To se stalo tenkrát, když jsi jezdil makat do Radomi. Ten hajzl Jakubowski otočil desku a pořídil té své rusácké děvce hrob jaksepatří. A za pár grošů. Dobytek," ušklíbl se Tomáš, ale neodplívl si.

"Ten? Asi ne..."

"Určitě on. Vezmi hever, zvedni a nakoukni. Hebrejská písmena."

"Nevstává ona?"

"Možná. Sakra, jestli to nebude on, budeme ji muset vykopat."

"Jakubowski nám za to utrhne koule." Jan měl určité námitky.

"Hovno nám udělá. Nic se nedoví."

"Jakube, a z komoušů bývají upíři?"

"Jasně. Ti nejodpornější."

"Vždyť nevěří v Boha."

"Tím hůř. Nu, končíme."

Zvedli víko. Vnitřek rakve byl obrazem bídy a zoufalství. Vystýlka byla na cáry, stejně jako oblek, který měl nebožtík na sobě. Mrtvola ležela podivně zkroucená.

"Kurva! Co se tady stalo?"

"Sladké tajemství Marka z Trušanky. Ten hajzl udával lidi skopčákům. Židy, partyzány, jak to šlo. A někdo ho zahrabal zaživa."

"Marek Bílý?"

"To jsem neřekl."

"A jak to víš?"

"Od Almaze Pačenka. Pověděl mi to hned po válce. Měl tady s tím soukromé účty. Dozvěděl se, že ho Marek zabil a pochoval, takže ho vykopál, aby ho navíc zastřelil. Jenže on ještě žil."

"A co Almaz?"

"Zavřel rakev a zase ho zakopal. To byl člověk ze železa."

"Takže to souhlasí? Umřel v mukách a má na rukou krev nevinných. Proto jsi ho vybral?"

"Ovšem. Nu což, je čas k dílu."

Vandrovec rozeplnul plátěnou tašku. Na hromádku hlíny položil noviny, co v nich měl jelito, a na ně začal rozkládat své nástroje. Dřevěnou paličku, osikový kůl, železný hřebík, láhev svěcené vody a srp. Pomocníci uctivě odstoupili. Jakub se pokřížoval, uchopil srp do mozolnaté dlaně, sklonil se nad tělo a s rozmachem sekl nebožtíka do krku. Jan i Tomáš se připravili k útěku, ale nic se nestalo.

"Klídek," řekl šéf. "Ve dne nemají sílu. Něco jiného je to v noci."

"Kdybysme dělali v noci, nepletli bysme se tak často."

"Ale taky by z nás mohly být hromádky ocucaných hnátů. Teď musím oddělit hlavu. Lopatou."

"Proč ne srpem?" zeptal se Tomáš a podal mu rýč.

"Srpem jenom krk."

"A když krk nemá?"

"Jazyčka většinou zůstane."

Tomáš zaťal zuby a udeřil. Zachrastilo to, ale hlava se od trupu neoddělila. Rýč uvázl mezi obratli. Tento nevelký odpor ho vyděsil.

"Slabá rána," uklidnil ho šéf. "Dupni botou. Směle. Nekousne tě."

Muž s rýčem o tom nebyl stoprocentně přesvědčen, ale přemohl se. Noha obutá do výrobku firmy "Syrena" se zvedla a hned zase dopadla. Hlava se odkutálela do kouta rakve. Tomáš zezelenal a roztřásl se.

"Napij se," podal mu Jakub placatci; muž evidentně potřeboval povzbuzení.

"Klídek. Zvykneš si."

Zvedl hlavu z rakve, tělo posunul nahoru a hlavu uložil k nohám.

"Drát."

Jan mu podal kus silného drátu a kombinačky. Jakub složil nebožtíkovy ruce k sobě a omotal drát kolem zápěstí. Kombinačkami utáhl. To aby nemohl sáhnout pro svou hlavu. Potom vzal hřebík a zatloukl ho doprostřed lebky.

"Stará metoda," liboval si. "Ale účinná."

"A co kůl do hrudi?" Tomáš se postupně vzpamatoval.

"Hned. To je metoda, která prý pochází z Rumunska, ale mě ji naučil jeden Ukrajinec."

Přiložil kůl k hrudi domnělého upíra. Kůže mezi žebry byla napjatá. Po prvním úderu povolila se zvukem trhaného plátna. Z tašky vytáhl baterku a posvítil do díry.

"Srdce zůstalo," kývl. "Kůl je na správném místě."

Tomášovi se udělalo mdlo, pooděšel, ale zvracení potlačil, protože nechtěl znesvětit hřbitov. Jakub pokropil své dílo svěcenou vodou z láhve.

"Zatlučte."

Položili víko a začali je přitloukat původními hřebíky. Nakonec otočili rakev dnem nahoru a začali zasypávat hrob. V tom okamžiku přiběhl Jakubův syn Marek.

"Tati!"

"Co je?"

"Běží sem farář a dva poldové!"

"Mizíme!"

Vyběhli ze hřbitova, v předklonu přeběhli silnici a schovali se. Farař přiběhl k nekropoli o několik minut pozdě.

"Chcípneš v base, ukrajinská svině," hulákal duchovní na Jakubovu adresu. "To ti nestačí biskupova kletba? Postarám se, abys dostal aspoň deset let!"

Vzdalovali se křovím rychlými kroky, ale nadávky je pronásledovaly ještě mnoho minut.

Večer se Jakub vkradl do vesnice a zaklepal na okno svého přítele Josefa Pačenka. Kámoš otevřel okno a přiložil si prst na rty.

"V pořádku?"

"V pořádku. Synek právě usnul. Sejdeme se ve stáji."

"Přinesl jsem flašku."

"Dobře, vezmu něco na zub."

Za chvíli seděli v teplé stáji. Petrolejka stojící na umeteném kousku podlahy jasně svítila. Josef nalil pálenku do sklenek a přitukli si.

"Abysme se měli."

"Zdarově."

Dopili.

"Spiritus," poznamenal hostitel. "Igorův?"

"Ovšem."

"Tak se připrav na změnu dodavatele."

"Stalo se něco? Vybuhl kotel?"

"Sbalili ho. Za pálení a pytláčení."

"Kdy?"
"Dneska odpoledne. Když jsi - hmmm..."
"Ke mně to ještě nedošlo. Udání?"
"Určitě. Před nějakým časem přišel náš drahý přítel do stodoly a co nevidí? V koutě leží bachyně s podsvinčaty."
"Černá?"
"Ano, černá. Devět kousků. Jiný by vzal sekeru a měl by maso, ale jak víš, on má sklon k všelijakým kšeftíkům."
"Říkal jsem mu často, že ta jeho obchodní vášeň ho přivede do basy."
"Asi jsi to přivolal. Krmil divočáky bramborama, aby vyrostli, pásl je, až ho sousedi udali."
"Sakra! Kdo?"
"Ještě nevím, ale dozvím se."
"Pak ho vyřídíme. A dál?"
"Poldové vlezli do stodoly a uviděli kotec s divočáky. Potom koukli na druhou stranu a tam stál kotel."
"Hodně?"
"Prý pět set litrů zákvasu."
"Proboha! To vypadá na pět let. A navíc pytlacení."
"Třeba mu něco prominou za dobré chování."
"Jak ho znám, spíš přidají. Nejspíš ho dřív než za tři roky neuvidíme."
Zvedl sklenku.
"Na kamaráda."
Napili se.
"Víš," začal Josef. "Zašel ke mně farář."
"Dneska?"
"Dneska. Není tady dlouho. Víš, co řekl?"
"Nemám ponětí, ale není těžké to uhadnout."
"Řekl: Josefe, udělej něco a ovlivni svého přítele, protože tápe. Do kostela nechodí, nebožtíkům ruší klid. Možná není zlý, ale bloudí."
"Jsem křtěný v kostele a taky jsem se tam oženil! Poslyš, věříš v ty upíry, se kterými bojuji?"
"Mám být upřímný?"
"Ano."
"Abych nelhal, úplně ne. Děcko pokoušou štěnice, prostěradlo je plné krve a matka ječí něco o upírech. Přece se nebude chlubit hmyzem v chalupě."
"Podívej," povytáhl si Jakub rukáv košile. "V jednačtyřicátém jsem s Alexandrem Pilipiukem sekal dříví v jeho lese. Byla teplá noc, usnuli jsme na mechu. A ráno..."
Josef hleděl na přítelovo rameno se dvěma už dávno zhojenými jizvami. Jako od upířích zubů. Jako od hadích zubů.
"Nebyla to zmije?" nadhodil.
"Viděl jsi někdy v našem lese hada, a ani to nemusí být zmije?"
"Ne. Nikdy."
"Já taky ne. Ani Havraj neviděl, ani Farfos, ani Kuraško, ani Mjač, ani Sapiega, ani..."
"A upíra někdo viděl?"
"Upíra ne, ale ducha ano."
"To jo! Každý ví, kde straší. Na cestě kolem šibenice; zkoušel jsi tam někdy projet vozem nebo na koni v poledne či za soumraku?"
"Ano, děda to zkoušel, otec i já. Koně se vždycky plaší. Bojí se. Děsí se něčeho, co my nevidíme."
"Můj otec to zkoušel. Já taky. Prokleté místo."
"Neměla by se nahore postavit kaplička? Nebo přímo v rokli?" uvažoval exorcista.
"Nevím. Číhá tam nějaké zlo. A louky kolem Mamčiny hory? Chlap s buřinkou a špacírkou?"
"Předloni zmlátil toho z Troščanky. Jak se jenom jmenoval?"
"Ze Starého Majdanu. Florián. Ne! Toho zmlátil Mištal."
"Správně." Jakub si dolil.
Chvilí mlčeli, pili a pokašlávali. Josefova klisna Karolína na ně pohlížela tmavýma, inteligentníma očima.
"Jožko."
"Ano?"
"Víš..."
"Něco pro mě máš. Poznal jsem to hned, jak jsem tě uviděl. Mluv."
"Nechtěl jsem o tom mluvit, je to nepříjemné, ale upíři většinou vstávají z neposvěcené země."
Pačenko se rozhlédl.
"Narážíš na mou zahradu?" zeptal se.
"Víš, co se říká po vsi. Prý tam máš pod kytíčkama špatné lidi."
"Jsou tam zakopaní. Vysvět' zahradu a bude po problémech."
"To nestačí. S upíry je potřeba mít naprostou jistotu. Myslím, že víš kolik a kde."
"Vím."
"Nechci naléhat, ale je dost pravděpodobné, že je to některý z nich nebo všichni."
"Všichni? To už by tahle vesnice neexistovala!"
"Kolik?"

"Jeden Volksdeutsch, dva gestapáci, čtyři bolševici. A ještě jeden policajt."
"Poslyš, a vesnický aktiv?"
"Jaký aktiv?"
"Co ho sem dosadili Rusáci v pětačtyřicátém."
"O těch nic nevím. Ostatně tvůj otec po nich střílel taky. Nepochlubil se?"
"Nestačil. Vím jenom to, že jsou někde v písku u lesa."
"Mohli by to být i oni." Josef se kousl do jazyka. "Tedy chci říct, že se z nich mohlo něco takového udělat. A vůbec, vypracuj vědeckou pátrací metodu."
"Jenže jak? Veškeré své znalosti čerpám z knihy o upírech od nějakého Rusáka. Vyšla před válkou."
"Ovšem, dneska se takové netisknou."
"Její hrdina nemusel hledat, všichni věděli, že je to hrabě Dracula. Ale už půjdu. Setmělo se."
"Až půjdeš kolem šibenice, dej si pozor. A na poldy taky..."
"Půjdu kolem židovského hřbitova. Se ctiteli Starého zákona nejsem v rozepří. Nepokoušou mě."
Rozloučili se a Jakuba Vandrovce pohltila tma.
Za dva dny
Dítě plakalo. Jakub Vandrovec soustředěně zkoumal postýlku. Na přikrývce i prostěradle bylo několik krvavých flíčků. Sundal matraci a odložil ji stranou. Z kapsy vytáhl nožík a dloubal se ve spojích nábytku. Nic neobvyklého však nevydloubal.
"Žádné štěnice," nahlížel mu Jan přes rameno.
Tomáš vymetl zpod postele nějaké hadříky a několik bobků.
Jakub je chvíli pečlivě prohlížel a potom přenesl pohled na nemluvně. Malá ranka na ruce a několik škrábnutí - pozůstatek po tom, co tu řádilo v noci.
"Potkan," prohlásil posléze.
Oba jeho asistenti na potvrzení diagnózy přikýkli.
"Pitomci! Jenom děláte, že něco víte! V našem domě potkani nikdy nebyli. To jsou upíři. Líhnou se na tom devastovaném židovském hřbitově. Za živa se naši krve nachlémentali málo, tak to zkoušejí i teď."
"Marto! Jestli nevěříš mým zkušenostem, zajď s děckem k doktorovi. A na noc sem strč kočku."
"Co vy víte. Děcko pokousal přízrak. Upír."
"To jsou potkaní bobky," natáhl k ní Tomáš dlaň.
"Upíři kousnutí vypadá takhle." Jakub si vyhrnul rukáv a odhalil jizvu.
To vždycky zapůsobilo. Žena zbledla a pokřičovala se. Odešli.
"V takových chvílích člověk lituje, že není ateista," řekl podmanitel nečistých sil a odplivl si přes levé rameno, aby neurkl.
"Nepřicházejí z Bonče?" uvažoval Jan.
"Myslím si to."
"Je moc daleko. A ti z Bonče proti nám nikdy nic neměli. Možná hrabě Poletylo... Utloukl člověka židlí."
"Říká se, že na lukách straší jeho syn. Ten, co zešílel."
"Ten nenormální, co jel do Berlína pod vagónem? Já jsem na lukách zatím nic nepotkal, ostatně ten ubožák neměl ani příležitost něco špatného provést."
"Já bych tam některou noc zašel. Pochopitelně s pistolí nabitou stříbrnou kulkou."
"Kam teď?" vylezl Tomáš na vůz.
"Na Uchaňskou. Podobný případ."
V domě na Uchaňské bylo dítě větší, snad čtyřleté. Krev zalila prostěradlo jednou velkou skvrnou. Strašlivý puch.
"Upír?" zeptala se matka dítěte.
V jejím hlase bylo možné vycítit touhu po senzaci. Jakub nasál nosem vzduch a zavrtěl odmítavě hlavou.
"Uplavice. Krvavý průjem. Karolíně, nenakrmila jsi náhodou kluka zkaženým masem?"
"Proč zrovna zkaženým? Tele se narodilo mrtvé. Mám vyhodit tolik jídla? Můj starý ho jedl a nic mu není."
Vandrovec se chytil za hlavu.
"Ztratila jsi rozum? Musí do Chelmu do nemocnice. Okamžitě. Vezmi vůz nebo se zeptej, jestli ti nedají na obci auto."
"Ale, třeba to přejde samo. Včera se vyzvracel a dnes už vypadá líp."
"Když jsem byl za války v lágru, umřelo na to víc lidí než rukama skopčáků," vmísil se Jan. "Odvez dítě do nemocnice, nebo ti zítra umře v náručí."
"K sakru, poliklinika je sto metrů odtud a tady taková zanedbanost!"
Uvěřila. Rozešli se. U pošty dohonil Jakuba okrskář Birski.
"Dobrý den, občane Vandrovče. Kampak?"
"Zdravím, okrskáři. K Josefovi Pačenkovi."
"Tak půjdeme kousek spolu. Jdu stejným směrem."
"Pročpak vyhledáváte společnost tak odporného degeneráta, jako jsem já?"
"Farář si zase stěžoval."
"Pf. Duchovní, a přitom udavač."
"To je vážná věc. Určitě víte, že zneuctování hrobů a okrádání mrtvol je zločin. Je na to paragraf."
"Farář mě udal jako hřbitovní hyenu?"
"Něco takového."

"Až ho potkáte, povězte mu, že lživé obviňování bližních zakazuje osmé přikázání."
"Měli by vás zavřít."
"A corpus delicti?"
"Cože?"
"Důkazy viny. Abyste mě mohli zavřít, musíte dokázat, že hroby rozkopávám já."
"To se dá dokázat v průběhu vyšetřování. Ostatně dříve nebo později tě přistihneme při činu."
Odešel bez rozloučení. Josef právě štípal v kůlně dříví.
"Dobřej den."
"Dobřej. Co tě přivádí?"
"Mám několik věcí."
"Jak dopadla ranní obchůzka?"
"Zavolaly mě dvě ženy. Jedna k děcku pokousanému potkanem, druhá k děcku s krvavým průjmem. Představ si, že je nakrmila zdechlým teletem."
"Bořková?"
"Jak to víš?"
"Tak hamonit dokáže jenom ona."
"Pomalu se z exorcisty stávám hygienikem."
"Sežeň si papíry a vyděláš balík."
"Na to už jsem starej."
"A víš, že stará Skorlinská viděla v noci Jakubowskou?"
"Slyšel jsem o tom. Chci k nim zaskočit."
"Prý šla v bílých šatech a s věnečkem na hlavě. A ve tmě svítila."
"Neviděla ji jenom ona. Prej už asi deset lidí, jenže se přesně neví, kteří. Kromě dvou opilců. Jenže já opilcům nevěřím. Jak se opiju, vidím čerty, anděly a dokonce kousek muslimského ráje."
"Nevykopeš ji a nevražíš do ní kůl? Jen tak pro všechny případy."
"Teď to nepůjde. Budu muset na nějaký čas pozastavit živnost. Poldové čmuchají, farář sepisuje udání a buráci z kazatelny. Jakubowski by mě podřezal tupým nožem a sešil dřevěnými jehlami. A jen tak mimochodem, kam šla?"
"Představ si, že k Ihorščukovi."
"Nesmysl. Ten kluk byl jediný, se kterým nic neměla."
"Lidi říkají, že jeho dcera otěhotněla s Jakubowským, ale potratila."
"Lidi pomluví každého. A Ihorščukovi jsou moc slušní, než aby těm drbům uvěřili."
"To je možné."
"No nic. Musím jít. Přijď někdy."
"Tak na shledanou."
Šel dál. Alexandr se opíral o plot své zahrady. Pozdravili se. Alexandr nabídl hostovi žváro.
"Mám pro vás něco," začal.
"Slyšel jsem, že vaše matka viděla..."
"O to nejde. Ta vždycky něco vidí. Hned obra ve tmě, hned zase vlka. Pojděte do chléva."
Vstoupili. V chlévě stála kráva, v kóji jalovice a hezký vraník.
"Tak se ukaž, Vraníku."
Kůň se pootočil a nastavil bok.
"Podívejte se."
Zvíře mělo dvě ranky, z nichž zasychaly rampouchy ztuhlé krve. Kůň tiše zaržál.
"Bože," zašeptal Jakub.
Z plátěné tašky vytáhl metr a změřil vzdálenost mezi rankami, potom ji porovnal se svou jizvou. Zachmuřil se.
"Co tomu říkáte?"
"Zřejmě totéž."
"Upír?"
"Těžko říct," přistoupil ke stěně a začal ji zkoumat do výše, kam dosáhne kůň. Přejížděl rukou po prknech a spojích.
"Co hledáte?"
"Nějaký bodec. Zub vidlí ve stěně, prostě něco, čím se mohl poranit."
"Ale, ale, proslulý lovec upírů hledá přirozené příčiny?"
"Vy na upíry nevěříte. Máte vzdělání. Já na duchy věřím, ale hledám jiné příčiny."
"A co?"
"Žádné nenacházím."
Oba zvážněli. Jeden myslel na svého ubohého koně, druhý na jistého ruského obchodníka pohřbeného u kostela proroka Eliáše.
Za tři dny
Panovala ještě naprostá tma. Hustě pršelo. Tři muži v nepromokavých pláštích kopali u kostelní zdi už třetí jámu.
"K sakru," zaúpěl Tomáš.
"Co je?"
"Koukněte se tam."
Natáhl ruku. Kolem mlékárny pomalu kráčela postava v dlouhých, bílých šatech. Ve tmě světélkovala mlhavým, neskutečným svitem.

"Jakubowská," šeptl Jakub. "Tak se oblíkala jenom ona. Zas ji to táhne mezi lidi. Kdybych měl pistoli a stříbrnou kulku..."

Přízrak se přesunul k parku. Teď už byl blíž a pohlížel k nim, přestože se zdí v zádech byli skoro neviditelní. Jan něco horečně mumlal a stáhl krycí plátno z přenosné klece, ve které měl kohouta. Začal ho dráždit klacíkem. Avšak kohout místo zakokrhání zakdálal jako slepice. Duch se zastavil a přihlížel, potom se začal vzdalovat.

"Nech toho ptáka být, už odešla."

"Ať radši zazpívá. Bude bezpečněji."

Pták se nakonec nechal uprosit a hlasitě zakokrhoval. Jenže nechtěl přestat.

"K sakru, zacpi mu zobák, nebo všechny probudí!"

"Au! Klove!"

"Zachtělo se ti zahánět duchy, ale odešli sami."

Konečně bujaré kokrhání ustalo. Vrátili se k dílu. Po chvíli lopaty narazily na víko kovové rakve.

Rychlým kopáním ji uvolnili celou. Byla lehce chycená měděnkou.

"Proč je kovová?" podivil se Tomáš.

"Umřel na malomocenství. Takoví se pohřbívali v kovových rakvích."

"Nenakazíme se?"

"Uplynulo sto padesát let. Ostatně mám rukavice."

"Je zaletovaná."

"Vidím. Proč myslíš, že jsem Janovi řekl, aby vzal svářečku?"

Rozletování spoje jim zabralo několik minut.

"Tak to je on."

Mrtvý ležel v rakvi v krásném sobolím kožíšku, stříhem už trošku z módy. Z těla zbyla jen kostra.

"Jú," křikl Tomáš, který svítil baterkou.

"Co je?"

"Jeho zuby."

Obchodnickovy zuby se leskly matnou žlutou barvou. Všechny byly ze čtyřiadvacetikarátového zlata.

"Uč se," řekl tvrdě Jakub. "Nebožtík, dokonce i jako upír, je nedotknutelný. Naše povolání přináší pokušení, ale nejsme hyeny."

"Ale je toho aspoň čtvrt kila."

"Když se na to nemůžeš koukat, nikdo tě nenutí."

Hodili sebou. Lopata, drát, kůl, hlava v nohách. Zaletovali, zasypali, udusali. Zmizeli ve tmě. Déšť zakryl stopy po kopání. Dobro je třeba dělat mlčky.

V poledne téhož dne

Jakub právě rozléval šlichtu z vědra svým třem prasátkům, když někdo zaklepal na dveře chlívků.

Překvapeně se otočil. Na dvoře stála úřední černá volha a na dveře klepal samotný Jakubowski.

"Dobrý den," pozdravil tiše místní stranický tajemník.

"Dobřej. Soudruhu tajemníku, co vás přivádí do doupěte temna a reakce?"

"Jistá důvěrná záležitost."

Vytáhl z kapsy obálku a neúspěšně se ji pokusil strčit Vandrovcovi do ruky. Ten ji nakonec vzal a zvědavě nahlédl dovnitř. Byly v ní dvě tisícovky.

"To bude opravdu velice důvěrná záležitost," prohlásil. "A co konkrétně?"

"Slyšel jste o mé zemřelé ženě?"

"Hodně."

"Už tři týdny přichází a klepe mi na okno."

Exorcista mu vrátil obálku.

"Pověrami se nezabývám. Jděte s tím za farárem nebo požádejte ÚV o pokyny."

"Jestli je peněz málo, stanovte cenu. Promluvím si také s okrskářem, aby vás přestal pronásledovat."

"Co konkrétně mám udělat?"

"Osikový kůl nebo něco takového."

"Už jsem říkal, že se tím nezabývám. Ostatně ateisti z hrobů nevstávají."

"Vám se to řekne. Berte. Přišel jsem za vámi, protože jenom vy to dokážete."

"A když se mi to nepodaří?"

"Vám? O vašem umění se tady vyprávějí legendy! Vyslechl jsem známého z Dubinky, zprávy přišly i z Uchaní."

"Zítra v jednu. A ať mě nikdo neruší."

"Nechám hřbitov hlídat policií. Nikdo tam nepřijde."

"Nechci mít v dohledu žádné uniformy. A ať pozvou na okrsek faráře a vyslechnou ho. Vás prosím, abyste nás doprovodil."

"Je to nutné?"

"Ano. Na vlastní oči se přesvědčíte, že všechno proběhne řádně."

Další den

Na hřbitově se sešli čtyři muži. Dva kopali, třetí baštil jelito. Čtvrtý seděl na povaleném náhrobku a nervózně si okusoval nehty. Dostal sklenku pálenky, ale moc mu to nepomohlo. Zakrátko se objevila rakev. Šrouby uvolňovali dvěma šroubováky naráz. Jakub rozložil nástroje jako chirurg před operací. Místní tajemník mlčel. Mlčel, když usekli hlavu rýčem. Mlčel, když zatloukali do lebky hřebík. Při svazování rukou drátem však nevydržel.

"Opravdu je to nutné?" vyjekl.

"Bohužel ano."

Závěrem zlámali mrtvé obě stehenní kosti, aby jí úplně znemožnili vylézat z hrobu. Čistá, přesná, odborná práce.

"To je všechno?" zeptal se, když zakopávali převrácenou rakev.

"Ano. Teď už bude klid."

Tajemník si otřel pot z čela a vytáhl z kapsy tři obálky.

"Cílová prémie."

Chvilí se vytáčeli, ale nakonec vzali. V obálkách bylo po tisícovce zlotých. Další dny bylo hůř než zle. Mrtvá si zřejmě nic nedělala ze složitého zákroku, kterému podrobili její tělo, a špacírovala po vesnici. Viděla ji řada lidí, jednoho svědka museli hospitalizovat, protože při pohledu na ni dostal infarkt. Výpovědi si odporovaly. Podle jedněch nesla useknutou hlavu v rukách svázaných drátem. Jiní viděli, že se jí nohy ohýbají na nesprávných místech. Našli se i tací, kteří spatřili osikový kůl v její hrudi. Farář se zabarikádoval na faře a předstíral nemoc. Občané se proto vydali pro pomoc na policii. Policisté se jim vysmáli, přesto si udatní ochránci zákona kupodivu zvykli na noc barikádovat dveře těžkou skříní se spisy.

Jednoho večera Josef a Jakub usedli v Josefově stodole. Měli své tajemství. Ve starém hliněném květináči ležela předválečná stříbrná desetizlotka s Pilsudským. Vedle něj forma pro odlévání kulí stará sto padesát let. Jakub zapálil acetylenový hořák a namířil plamen na květináč. Reliéf se nejprve rozmazal a potom se mince změnila v kovovou kapku. Jakub sevřel květináč kleštěmi, Josef uchopil formu. Kapka vytvořila kuli. Ponořil formu do nádoby s vodou. Zasyčela pára. Otřel kuli šátkem a podal ji příteli.

"S pomocí Boží."

Vytáhl z hromady sena křesadlovou pušku a klidnými, zkušenými pohyby ji začal nabíjet.

"Vystřelí?"

"Loni jsem střílel."

"Možná by byla lepší obyčejná puška..."

"Jo. Vím, že máš zakopanou zbraň, ale kulku do ní vyrobit nedokážu. Ostatně myslí na to, co by se stalo, kdyby tě přistihli s puškou. Takhle máš skoro čisté ruce. Zbraň vyrobili před rokem 1880. Trápí mě jenom to, že je jednoranná. Jestli mineš, rozsápe tě."

"Třeba to nebude tak hrozné. Mám ještě stříbrný nůž. Bodnu ji do srdce."

Bylo už po desáté, když se usadil v křoví vedle tajemníkovy domu. Minuty ubíhaly. Kolem dvanácté, když už skoro ztrácel naději, se na ulici objevil bílý obrys lidské postavy. Nasypal čerstvý prach a připravil křesadlo. Postava se přiblížila. Nepochyboval. Chůze i účes byly nezaměnitelné. Namířil a vystřelil. Postava upadla. Z chalup vyběhli lidé. Někdo se sklonil nad tělem.

"Lidičky, to není Jakubowska, ale mladá Gřeščuková! Převlékla se a strašila..."

Pod Jakubem se rozestoupila země, nebo mu možná jen podklesla kolena.

"Doktora, rychle, ještě dýchá!" zaslechl.

Určitá naděje tedy ještě byla. V tom okamžiku mu dopadla na rameno těžká ruka.

"Jakube Vandrovc, zatýkám vás jménem Polské lidové republiky za pokus o úkladnou vraždu, vlastnictví neregistrované střelné zbraně a zneuctívání hrobů."

Ohlédl se s nadějí k osvětlenému oknu. Uviděl stůl, na něm dvě láhve vodky a dvacet centimetrů nad nimi nohy místního tajemníka. Jeho pohled zamířil nahoru a zastavil se na masivním stropním háku s uvázanou smyčkou. Z této strany už nemohl očekávat žádnou pomoc.

Dostal čtyři roky, ale ještě dva mu přidali za špatné chování. Trest si odseděl v jedné cele s Igorem z Troščanky, který také dostal šest let. Tři za pálení a pytláčení, další tři za urážku soudu a vyhrožování stejné instituci. Dva dny po Jakubově uvěznění se na louce u zámku zjevil duch s buňkou a špacírkou a tak zmlátil jednoho opilce, až ten odpráskl, že se už nikdy nenapije alkoholu. Vydržel skoro půl roku.

Čaroděj Ivanov

1. kapitola

Byl konec března. Zima končila. V noci však ještě dokázala proniknout mrazem do morku kostí. Tak tomu bylo i toho dne, kterým začíná naše vyprávění. Uličky Vojslavic, nedávno potažené tenkou vrstvou asfaltu, pokrýval krunýř ztvrdlého ledu s vrstvičkou vody nahoře. A protože byla středa, zaplnily je spousty lidí a vozů, směřujících na pravidelný týdenní trh. Ve vzduchu se vznášela zdravá směsice nejružnějších trhových pachů. Z koňských kobližků a kravinců se kouřilo a intenzivně smrděly. Částečně je přebíjel kouř z cigaret nejhoršího druhu, vznášející se ve vzduchu jako mlha nad norským fjordem.

Uprostřed tržiště nějaký nápaditý obyvatel Kukavky improvizoval otopný koš ze starého koše na smetí a spousty starých hadrů. Bylo už rádně po jedenácté, když na trh přijeli na svých klisnách dva staříci. Lidé se při pohledu na ně ušklíbli, ale neustali ve svém úsilí, totiž ve vnucování rozmanitých krámů potenciálním zájemcům a v dohadování nad každou závadou nabízeného zboží. První stařík se jmenoval Semen Korčaško. Vědělo se o něm dost málo. Nikdo nedokázal určit, jak je starý, avšak lidé vzpomínali, že svého času vyprávěl v hospodě o svých zážitcích z mandžurské války. Mohlo mu být kolem stovky. Měl několik synů, kteří většinou padli v dalších válkách nebo v neslavném období upevňování lidové moci. Měl také řadu vnuků, kteří žili v různých částech země a občas ho přijeli navštívit. Zpravidla přitom zavařili všem, kteří se v poslední době připletli dědovi do cesty, takže se lidé snažili o něho radši nestarat. Semen Korčaško se oblékal dost jednotvárně, totiž do uniformy carské osobní gardy se svatojiřským křížem na hrudi. Ostatně střídal několik uniforem. Na hlavě nosil nezávisle na roční době perziánovou papachu ozdobenou pérem

nějakého exotického ptáka. Papacha měla na přední straně průstřel a malou narezlou skvrnku. Jednalo se údajně o trofej, ale nikdo nedokázal určit, ve které válce ji dobyl.

Kroužily o tom nejrůznější dohady.

Druhý muž se jmenoval Jakub Vandrovec. Těšil se výjimečně pochmurné slávě. Obyvatelé mu nadávali do ukrajinských sviní, židáků, vrahů a žhářů. Ale moc nepřátel vlastně ani neměl. Většina těch, co mu někdy ublížili, ležela na různých místech v okolí a čichala ke kytíčkám zespodu. Ti, co přežili, se omezovali na slovní útoky. Policie na něj měla jednoznačně negativní názor. Pokládala ho za výrobce samohonky, pytláka a hřbitovní hyenu. První dvě námitky byly nepochybně oprávněné, třetí vyplývala z neznalosti represivních orgánů.

Jakub Vandrovec mrtvé nikdy neokrádal. Pokud rozkopával něčí hroby, pak pouze s tím ušlechtilým úmyslem, aby mrtvým vrazil do srdce osikový kůl a zabránil jim tak v noci vycházet a vysávat lidem krev. Byl prostě vesnický exorcista samouk. K nadpřirozeným úkazům přistupoval se zdravým selským rozumem a většinou mívával obstojný úspěch. Mezi zaříkavači, spiritisty a podobnými individui se těšil značně a vcelku zasloužené proslulosti. Také on se oblékal dost monotónně, střídavě totiž nosil starou džínovou bundu, kterou kdysi dostal od syna, nebo vyšisovanou blůzu SS. Podobně jako u Semenovy papachy se mělo jednat o kořist. S přihlédnutím k Jakubově válečné biografii to byla teorie značně pravděpodobná.

Oba jezdcí seskočili z koní a vedli je za sebou hustým davem. Semenův kůň byl neobyčejně opečovávaný. Byla to mladá světlehnědá klisna jménem Karolína. Pomlouvali ho, že se o ni stará jako o vlastní dceru, denně ji hřebelcuje a ocas jí splétá do copu. Opravdu tak byla upravena. V hřívě měla zapletené stužky.

Ve srovnání s ní vypadala Jakubova klisna Marika jako odrbaná záchodová štetka. Srst plná světlých fleků jí trčela na všechny strany. Její zoufalý vzhled nebyl majitelovou vinou, ale zásluhou. Když se poznali, dodělávala na svrab a úpornou plíseň; majitel ji nabízel kafilerii zadarmo ke zpracování na truhlářský klíž. Jakub ji koupil za dva balíčky cigaret a dalšího půl roku ji spolu se Semenem a starým Josefem Pačenkem léčili metodami, které zdědili po kozáckých předcích a jaké znali jen oni. Základním tajemstvím definitivního úspěchu bylo údajně mnohonásobné natírání vysokoprocenní samohonkou z pálenice jistého Marka z Troščanky. Byl to tak vražedný produkt, že to nemoc nakonec vzdala, jenže nebylo jasné, jakým zázrakem přežil kůň. Ale sedla měli docela obyčejná.

Oba muži se procpalí na konec tržiště, kde bylo u krámku vedle vozů s prasátký trošku volněji. A právě tady je dohnal prodavač vstupenek.

"Nekoupili jste si lístky."

"Hau?" podivil se Semen.

Když si přál, aby mu moc nerozuměli, používal vlastní podivnou hantýrku na základě ukrajinštiny, obsahující navíc slova z četných jiných jazyků a také docela vymyšlená.

"Chcete ty koně prodat?" Muž byl ve vsi nový, ještě neznal všechny obyvatele a jejich podivínství.

"Pradať Karolínu? Ty s uma sašol!"

"Ále, kdo by ji koupil," pokrčil Jakub rameny. "A ty se radši ztrat', moj drug nemá dneska náladu, za takové podezření ti ještě vyrazí zuby."

Prodavač vyprskl.

"Dědci, dědci. Takhle mast na revma a ne vyrážet zuby."

Semen se přezíravě usmál a potom se rozhlédl. Vedle krámku ležela nejrůznější železa, dráty, pruty i plocháče. Přistoupil k hromadě a vytáhl z ní metrový kus betonářské výztuže o průměru přibližně půldruhého centimetru. Zvedl ho nad hlavu, pevně sevřel na obou koncích a začal vši silou ohýbat. Pod uniformou se napjaly svaly. Svaly, které tam podle zdravého rozumu už třicet let neměly být. Na čele mu vyvstal pot. Prut se pomalu ohnul do oblouku. Starcovy dlaně pokračovaly a nakonec se oba konce spojily.

"Běž na pole sbírat zbytky nebo pást husy," poradil blahosklonně prodavači a otočil se. Hovor pokládal za ukončený. Zesměšněný muž zvedl ze země ohnutý prut a zkusil ho narovnat. Marně, přestože táhl vši silou. Jakub vstoupil do krámku.

"Dobřej."

"Dobrý. Co chcete?"

"Máte železný drát o průměru jednoho milimetru? Potřebuji pět kilo."

"Žádný drát nemáme," odsekl prodavač a zašilhal do kouta, kde se právě takový drát válel.

"Nekecej, že nemáte, když vidím, že tady leží."

"Okrskář mi zakázal vám ho prodávat. Prevence zločinu. Aby se ztížilo pytláctví."

"Brzdové lanko ke kolu."

"Nemáme."

"Žvaniš, bude jaro!"

"Vždyť žádné kolo nemáte. To je taky na oka."

"Pro vnučky, idio... No nic. Dvacet metrů tenkého měděného izolovaného drátu."

"K omračování ryb? Rybník patří hasičům..."

Jakub znenadání vymrštil ruku a sebral pod pultem papír, který měl prodavač na kolenou. Byl to dlouhý seznam věcí, které se mu nesměly prodat.

"Proč k sakru nesmím dostat duši pro bicykl?" rozčilil se.

"Udělal byste si z ní prak na lov pernaté."

"Pověz okrskáři, že je idiot. A tenhle kšeft ti jednou podpálím. Prací prášek, 'Cipisek'."

"Jenom na lístky."

Jakub vyšel ven. Po chvíli vstoupil dovnitř Semen. "Můžu dostat asi tak pět kilo drátu?" zeptal se.

Prodavač přeskočil pult a vyšel před krám, kde Jakub přidržoval oba koně.

"Legrační," mračil se prodavač.

"Proč?" předstíral vymítač údiv. "Hlídám známému koně."

Semen vyšel z krámu s kusem kravského řetězu.

"A tohle smím koupit?"

Prodavač mu vytrhl řetěz z ruky. "Ne!"

"Proč?"

"Protože ten řetěz použijete pro zločinné účely!" Oba přátelé pokrčili rameny a zmizeli v davu. Zakrátko se ocitli na místě, kde se občas prodávali koně. Opozдили se. Jediného hřebce, který byl ten den prodán, právě nakládali na přívěs. Nelíbilo se mu to. Všemi čtyřmi kopyty dupal na podlahu. Také frkal a pokládal uši dozadu. Semen přistoupil blíž a několik minut ho starostlivě pozoroval. Jakub tam došel také, ale nestačil si koně pořádně prohlédnout, protože traktor projel davem a kůň odjel.

"Něco nehraje," poznamenal Semen. "Byl nějaký nervózní."

"Taky bys byl nervózní, kdyby tě prodávali."

"Ne, on byl nervózní až moc. Viděl jsi, jakou měl v očích inteligenci?"

"Ano. Věděl, kdo ho koupil."

"Nechtělo by to menší vymítání? Měl v očích ďábla."

"Jakube, vymítej svůj rozum, když někdo tráví celé noci na hřbitově, líhnou se mu v mozku myši."

"Vsad' se o půl litru, že s tím koněm bude pořádný malér."

"To vím taky. Dokonce ti povím, proč. Víš, kdo ho koupil?"

"Ne, neměl jsem čas se dívat."

"Martin Bardak. Ten prasák z Witoldova."

"Job tvoju! Ten, co stál před soudem, protože utloukl koně sekerou?"

"Jo. Když si pomyslím, že za války jsem měl jeho fotra na mušce a nechal jsem ho žít a rozmnožovat, berou mě všichni čerti."

"Škoda herky pro takové prase."

"Opravdu škoda."

"A vůbec, který blbec mu ho prodal?"

"Lenge z Lesnického Majdanu. Stěhuje se do západního Německa. Poslední skopčák v okolí. Vydržel dlouho."

"Myslel jsem, že Kladivo vytloukl celou rodinu."

"Ne, děti ušetřil. Teď vidím, že asi udělal chybu."

Davem se prodral malý, jako soudek tlustý chlap s baretem na hlavě. "Všude tě hledám, Jakube."

"Tomáš Česlák. Strašně dlouho jsem tě neviděl. Copak tě přivádí?"

"Jakube, dnes v noci došlo k pokousání."

Semen se zašklebil, jako by jedl citron.

"Vy pořád jenom o upírech."

"Kde?"

"Na Žároví. U rakouského hřbitova. V noci něco napadlo jalovici. Máš se tam zastavit."

"Rakouský hřbitov..."

"Blbost," vyjádřil se Semen. "Když jsem byl mladý, nu, mladší než teď, účastnil jsem se bitvy na zdejší Bílé hoře, po které ten hřbitov je. Žádného upíra jsem tam neviděl. A že jsem složil řadu skopčáků."

"Rakušanů."

"Když někdo mluví skopčácky, tak je skopčák. Ale o to nejde. Nikoho s vyceněnými špičáky nepohrbili."

"Za života se nepozná, jestli se někdo po smrti stane upírem. Ti vznikají později. Něco o tom vím. Dvakrát jsem seděl za zneuctění lidských pozůstatků. Pojedu tam. Za půl hodiny. Jenom si ještě se Semenem dáme jedno."

"Dobře, sejdem se u Lysenka. To bylo totiž u něho."

"Charošo."

Zmizel v davu a muži se vydali k východu. Za deset minut v sousední uličce před hospodou uvázali koně a vstoupili dovnitř. V hospodě bylo rušno, zapíjely se podařené obchody, rozehrávala promrzlá těla deckami vodky.

"Co si dáte?" zeptala se výčepní.

"Dvakrát koktajl Sněhurka."

"Kolik trpaslíků?"

Jakub pohlédl na kámoše. "Kolik?"

"Nu, čtyřicet."

"Koktajl Sněhurka a čtyřicet loupežníků. Dvakrát po deci."

Koktajl Sněhurka byl vynález jednoho zdejšího veterináře; upil se ještě před válkou, ale jeho nápad strašil dál. Koktajl byl nějakým záhadným způsobem vyráběn z mléka a prášku do pečiva. Sněhurka a sedm trpaslíků měla sedm procent, Sněhurka a dvanáct měsíčků dvanáct procent, Sněhurka a čtyřicet loupežníků čtyřicet procent, a poslední Sněhurka a rota násilníků šestadevadesát procent, tam už žádné mléko nebylo. Od obyčejného lihu se lišil jen názvem. Vypili a chvíli vyčkávali, až čtyřicet loupežníků vejde do krve.

"Kde jsou ty časy," pronesl zamyšleně Semen. "Před válkou, to bývaly putyky."

"Před kterou válkou?" zajímal se Jakub.

"Před druhou."

"To pamatuju. Toho sympatáka, jak se jmenoval, Jankiel?"

"Jo, sympatický Židáček. Dělal zázvorový likér, pořádný cloumák."

"Víš, že jsem už čtyřicet let neviděl zázvor?"

"A vzpomínáš si, jak Almaz Pačenko hodil nožem a přišpendlil na stěnu švába?"

"Samo. A vzpomínáš si, jak ten pitomec střelil z revolveru po mouše a spadla mu na hlavu petrolejka?"

"A jaký měl pivo..."

"Ech, to byly časy..."

Nezajedli. Vyšli ven a před hospodou se začali loučit. Jakub zrovna nasedal na koně, když přišel okrskář Birski.

"Dobrý den, občane."

"Moje úcta."

"Pojedeme na koníčkovi?"

"Co má být?"

"Dýchněte, občane."

Jakub dýchl a čtyřicet loupežníků prokázalo svou existenci.

"Víte, co hrozí opilému řidiči?"

"Já něco řídím?" podivil se Jakub.

Polda mírně zrozpačitěl.

"Řídíte koně. Ohrožujete dopravu."

"Blbost. Kůň jde sám, je tak chytrý, že ho nemusím řídit. Už mě odnesl domů tolikrát..."

"Jednou dojedete, Vandrovče. Prý jste zase chtěl kupovat drát na oka?"

"Viděls vůbec někdy v životě oko? Drát jsem potřeboval pro chmel."

"Vy přece chmel nepěstujete."

"Třeba chci? Kdoví, jestli si nemám stěžovat u soudu na omezování své hospodářské iniciativy?"

"Správně," dodal Semen. "To je proti zákonu. Něco jiného by bylo, kdyby tě chytli."

"Možná chytíme," ucedil policista. "A pokud jde o vás, pane Korčaško, není zničení desky ‚Národ jde se stranou‘ náhodou vaše dílo?"

"Copak se jí stalo?"

"Někdo na ni vychrstl barvu."

"Poslyš, ty pitomý poldo, kdybych se já pustil do té desky, nezůstalo by po ní ani stopy. Tři dny byste na tom místě zaspávali díru."

"Já a pitomý?" rozčilil se okrskář. "Dejte si pozor, občane."

"Je mi přes sto let. Do basy mě neposadiš. A jestli se chceš prát, tak sundej uniformu."

Polda raději zmizel. V dějinách městečka se nenašel nikdo, kdo by se mohl pochlubit, že přebral Semena. Poslední pokus, který podnikl nějaký trouba z Chelmu, skončil jeho delším pobytem v nemocnici. Semen ho prý chtěl vyhodit dveřmi, ale protože měl stářím otupený zrak, netrefil se zrovna přesně. Jakub odcválal k Bílé hoře a Žároví. U kostela minul nevelkou jamku v zemi. V duchu se usmál. Bylo tomu skoro rok. Tehdy koncem zimy zamrzla studně. A on ve své mladické, no, skoromladické nerozváznosti do ní hodil granát, aby ji uvolnil. Jenže studně šla k čertu.

2. kapitola

Nesmírně hluboká jsou vatikánská sklepení.

Rubali je v přísném utajení celá léta. Mnoho pater pořád níž a níž. Vešlo se do nich všechno. Tajná vězení, mučírny, hroby papežských potomků z temných dob církve. Avšak nejdůležitější jsou archivy. V naší době, kdy vězeňské cely jsou plné pavučin a rafinované stroje na ubližování bližním navždy znehybnila rez, jsou archivy pořád dost navštěvované. Absorbovaly stovky knih, pro které se nenašlo místo nahoře. Knih smrtelně nebezpečných.

V jednom takovém archivu, čtyřicet metrů pod náměstím svatého Petra, seděli dva muži. Bez přehánění je možné tvrdit, že se nacházeli na nejlépe hlídaném místě zeměkoule. Cestou sem museli zdolat skutečný labyrint chodeb a zdviží, přečpaný nejmodernější technikou. Minuli desítky gardistů vyzbrojených samopaly, ne halapartnami jako ti nahoře. Posléze za nimi zapadly pancéřové dveře, které neměly uvnitř nic, co by je mohlo zevnitř zdolat. Muži měli souhlas k otevření pouze jednoho z desítek trezorů a směli vyjmout pouze jednu složku přesně určené barvy.

Na archiv dozíral ve zvláštní místnosti spolehlivý archivář. Pomocí kamery sledoval každý jejich pohyb. Nevěděl, co konkrétně budou číst. Znal pouze číslo trezoru a barvu složky. Jestli se pokusí otevřít jiný trezor nebo vyjmout složku jiné barvy, stiskne tlačítko a speciální vývěva vyčerpá z místnosti vzduch. Až přestanou dýchat, vstoupí dovnitř dva negramotní strážci, vrátí složku zpátky aniž by zjišťovali, co obsahuje, a potom střelí do hlav obou čtenářů ránu jistoty. Těla budou spálena. V případě, že by strážci projevili sebemenší neposlušnost, stiskne tlačítko ještě jednou. Jak prostě. Obraz přenášený kamerou byl vždy lehce rozmazaný. Natolik, aby ani strážce nemohl přečíst dokumenty, kterými se budou zabývat pověření muži.

Archivář nesměl opustit místnost, dokud se muži o patro níž budou seznamovat s obsahem trezoru. Kdyby stiskl kliku před jejich odchodem z místnosti, vybuchla by speciální nálož, kterou měl zvláštním obojkem připevněnou ke krku. Až se čtenáři ocitnou zpátky nahoře, velitel hlídky pošle klíč od obojku pneumatickou poštou. Zvláštní elektroda monitorovala celou dobu strážcovu srdce. Kdyby ho náhodou ranila mrtvice nebo mu přestalo bít, automaticky by začalo odsávání vzduchu z čítárny. Dále měl na stole v dosahu ruky pistoli s jedním nábojem. Pro všechny případy. K osobnímu použití, s připojeným dispensem pro sebevraždu.

Muži seděli v čítárně nad modrou složkou. První z nich byl prostý kněz. Jmenoval se Herberto Saleta. V této místnosti byl poprvé (a nepochybně naposledy) v životě. Vypadal sympaticky. Vysoký, štíhlý, mladý brunet s planoucím očima v asketickém obličej. Jeho společník byl téměř naprostý opak. Malý, tlustý, šedovlasý stařec s měkkým pohledem kravích očí. Představoval se jako kardinál de Agrassija. Ten také promluvil první.

"Nyní tě seznámím s podrobnostmi tvé mise, bratře."

"Je to pro mě velká čest, Vaše Eminence, ale myslím si, že si nezasloužím..."

"Drahý hochu, v celém Portugalsku nemáme lepšího exorcistu. Od vysvěcení před sedmi léty jsi vyřešil sedmadvacet případů, z nichž většina vypadala beznadějně. Kromě toho umíš polsky, což také má svůj význam."

"Studoval jsem slovanskou filologii..."

"Kromě několika dalších oborů. Vím."

"Co bude mým úkolem tentokrát?"

"Nebude právě snadný. Povězme si otevřeně, že pokud uspěješ, budeš první, komu se to podaří. Pokud neuspěješ, svět se nezboří. Nanejvýš vypukne nějaká válka nebo epidemie. Také mohou vzniknout nejrůznější sekty. A nějakou dobu bude strašit."

"Jsem připraven nést riziko."

"Nyní ti vysvětlím celou záležitost. V Polsku je město Chelm. Konkrétně ve východním Polsku. Toto město existovalo již mnoho staletí, když tam přišel kníže Daniel, pozdější haličsko-vladimírský panovník. Zbořil pohanskou svatyni, zničil sochu místního bůžka. Byla to jedna z posledních bašt pohanství v této části Evropy. Polovina dvanáctého století. V každém případě čtvrcený kněz před smrtí vyřkl kletbu a slíbil, že se každých sto let vrátí, aby se pomstil. Protože jsme samozřejmě znali přibližnou dobu jeho návratu, pokračovali jsme tam posílali exorcisty."

"Jak uspěli?"

"Moc ne. Většinou se kněze podařilo zabít, i když ne vždy. Ve skutečnosti je ovšem potřeba najít sochu a zneškodnit ji."

"Sochu... Nebyla zničena?"

"Pravděpodobně je rozbitá, ale to nezmenšilo její schopnosti."

"Jak vypadá?"

"Údajně jako velký, bílý medvěd. Ale nevíme to jistě."

"Kde byla původně?"

"Pravděpodobně na místě jménem Hora Panen."

"Co je v té slozce?"

"Zprávy předchozích vyslanců."

"Předpokládám, že je málo času. Jak dlouho se mám připravovat?"

"Podle našich výpočtů kněz působí už několik let. Měli jsme velké štěstí. Rusové ho drželi v blázinci, ale včera jim utekl. Třeba ho zadrží na hranici nebo ho zastřílí při jejím překračování. Synu, máš dvě hodiny na seznámení s těmito zprávami. Potom tě odvezeme na letiště a rozzehnáme se. Pas s polským vízem je už připraven."

Exorcista si beze slova přitáhl složku, vyňal z ní několik listů různého formátu a začal se seznamovat s jejich obsahem.
##

Jakub Vandrovec stál v malém, těsném chlévě z porobetonových tvárnic. V koutě ležela jalůvka, či spíše to, co z ní zbylo. Zvíře ještě žilo, ale bylo zřejmé, že dlouho nevydrží. Na zádech mělo četné stopy po hryznutí dvěma zuby. Muselo ztratit většinu krve. Ve dveřích stál Tomáš a čekal na výsledek ohledání. Majitel jalůvky Marek Lysenko seděl na lavici před stájí a kouřil baleniko z machorky. Exorcista vstal a zamířil k východu.

"Tak co?" zajímal se Tomáš.

"Je to špatný. Zdechne. Ztratila moc krve."

"Pokoušel jsem se krvácení zastavit," řekl majitel. "Ale ani zásyp nepomohl."

"Myslím, že jí vstříkli něco podobného enzymu, jaký mají pijavice a který zabraňuje srážení krve. Viděl jsem devět stop po hryznutí."

"Promiňte hloupou otázku. Byli to upíři?"

Jakub chvíli přemítal.

"To nelze vyloučit. Nevypadá to na dílo zlomyslného souseda s vidlemi."

"Co hodláte udělat?"

"Půjdu na vojenský hřbitov a podívám se na hroby. Pokud se upíři dokážou změnit v netopýry, musí tam být nějaká díra, kterou vylézají ze země."

"Tolik let byl klid..."

Jakub stál a číchal. Nikdy neměl zvlášť vyvinuté schopnosti vnímat paranormální jevy, ale tentokrát pocítil ve vzduchu nějaký náboj. Zježily se mu vlasy a na skráních mu vyvstal pot.

"Z východu se něco blíží," řekl. "Nějaká zlá síla."

Majitel moc nevěřil v Jakubovy schopnosti, ale nedal to najevo.

"Hodně zlá?" zajímal se.

"Nejhorší na světě."

Jakub šel s Tomášem na hřbitov. Nekropole byla příšerně zdevastovaná. Pouze neveliké kopečky označovaly místa hromadných hrobů. Na celém hřbitově stály už jen dva kříže. Po pověšených přílbách pochopitelně nezůstala nejmenší stopa. Tomášovi něco chruplo pod nohama. Sehnul se a zvedl tabulku se stopami barvy. Úplně nečitelná. Lhostejně ji odhodil. Stranou byl ještě jeden kříž, důkladně sbitý z březových polen. Pod ním stály na hrobě dvě lampičky, zbytky několika dalších se válely v trávě.

"Vot te na?" podívil se Tomáš.

"Tady leží jeden Semenův kámoš," vysvětlil exorcista. "Několikrát ročně tady zapálí svíčky."

"Je zábavné pamatovat si bitvu, na kterou si nevzpomínají ani nejstarší lidi ve vsi."

"A nezapomeň, že už měl svá léta, když se jí účastnil."

Chodili mezi hroby a hledali díry v zemi, ale žádnou nenašli.

"Je už pozdě."

"Jo."

"Vrátíme se domů?"

"Myslím, že jo. Vrátíme se sem v noci."

"Vv nnocccii?"

"Snad mi nechceš tvrdit, že se bojíš?"

"Bojím! Ty jsi možná zažil ve válce věci, které ti vyhnaly z duše strach, ale já..."

"Tak dobře, přijdu sám."

"Půjdu s tebou."

"Vždyť se bojíš."

"Doma bych se bál ještě víc. Co mám připravit?"

"Kolíky. Deset kusů. Nebo radši dvanáct."

"Proč tolik?"

"Radši mít a nepotřebovat než nemít a potřebovat. Sice jsme napočítali mň kousanců, ale nevíme, jestli se podíleli všichni."

"Myslíš, že to byli doopravdy upíři?"

Jakub si přejel dlaní po předloktí druhé ruky. Dvě prastaré jizvy se nalily krví a svědily.

"Ať to bylo co chce, je to totéž, co mě kouslo v jednačtyřicátém," pronesl zamyšleně. "A to nedaleko odtud. Ale teď doufám, že budu mít navrch já."

Rozešli se u hájovny. Tomáš ještě jel do Saviny a Jakub se vrátil přes pole domů. Nemyslel si, že den, který dopoledne tak hezky začal, mu přinese tolik starostí. Když došel domů, napojil koně a vystrkal ze stodoly motocykl Zundapp s přívěsným vozíkem. Zkontroloval olej a benzin, vyměnil svíčku a také akumulátor za čerstvě nabitý. Zkusil nastartovat. Motor naskočil ihned. Uplynulo přes čtyřicet let od chvíle, kdy dva Němci, co na něm jeli, přišli o život, ale stroj pořád fungoval. Jeho nový majitel ho udržoval v ideálním stavu. Po vyzkoušení motoru vstoupil do chalupy.

Ještě vyhlédl oknem, jestli se neblíží někdo cizí, potom odstrčil postel a otevřel vstup do bunkru. Sestoupil po žebříku a zavřel za sebou poklop. Kdyby teď někdo nečekaně pohlédl oknem dovnitř, spatřil by obyčejný kus podlahy, na které se povaluje hadr. Hadr byl připevněn natrvalo, takže když Jakub otevíral poklop, držel na místě. Opatrnosti není nikdy dost. Bunkr byl dokonale vybaven. Celou jednu stěnu zabírala impozantní sbírka zbraní. Bylo tu všechno, čím disponovala polská armáda a Spojenci do roku 1947. Zbraně byly zakonzervované v dokonalém stavu a naprosto funkční. Horší to bylo s municí, prach už trochu zvětral a občas selhal. Z krabice Jakub vytáhl dva kolty a dva plné zásobníky. Zbraně nabíjel neobyčejně pečlivě. Patrony byly ručně vyrobené, kulky odlil ze stříbrných NEPovských mincí zvěčnělý Josef Pačenko.

Připnul si pouzdro a pokusil se tasit zbraň jediným pohybem jako kovbojové ve filmu. Podařilo se. Zopakoval to ještě jednou, rychleji. Prst lehce stiskl spoušť, která se trochu poddala, ale exorcista nehodlal plýtvat municí. Vytáhl tenký šroubovák a zručně pootočil šroubek. Spoušť se napjala víc. Jemně ji prstem stiskl. Tentokrát se ani nehnula. Vrátil zbraň na místo a otevřel bednu důkladně okovanou plechem. Obsahovala uniformy: wehrmachtu, sovětské, polské meziválečné i starší. Byly tu jugoslávské uniformy z doby, kdy sloužil v UPA. Úplně dole ležela kompletní policejní uniforma. Nic nenaznačovalo, že ji bude někdy zapotřebí, ale byla tu. Ostatně pancéřová pěst, protipancéřovka a třicet kilo tritolu zde byly také uskladněny jen tak, pro všechny případy.

Sundal ze stěny letecké brýle a přiměřil si je. Chvilí potahoval kožený pásek, dokud nedržely tak, jak potřeboval. V nočním lese bude lepší, když ho žádná větev nešlehne do oka. Z bedny vytáhl také německé letecké boty. Míval i kožíšek, ale ten vylínal a zhadrovatěl už před dvaceti léty. Majitel brýlí, bot i kožíšku ležel šest palců pod zemí, na pastvině u židovského hřbitova. Zabalený do vlastního padáku. Na zemi přistál šťastně, ale měl smůlu, protože Jakub tehdy mstil své židovské příbuzné. Ale s nasypáním soli do rozpáraného břicha a pohřbením zaživa to možná mírně přehnal. Když si exorcista připravil výstroj, vylezl z bunkru, usedl na lavičku před domem a zapálil si cigaretu, zasazenou do dřevěné špičky. Vyhříval se na sluníčku jako neškodný a klidný stařec, který má už život za sebou, veškeré problémy se ženskými ho nezajímají a jedinou jeho starostí je obtížný revmatismus. Při tomto příjemném zaměstnání ho zastihl listonoš. Přijel na kole v předpisové uniformě, s taškou plnou dopisů přehozenou přes rameno.

"Dobrý den, přivezl jsem vám důchod."

"Dobřej. Dostanu konečně veteránský příplatek?" Jakub žádal o veteránský příplatek od chvíle, kdy začal pobírat penzi. Svou partyzánskou minulostí se moc nechlubil, ale většina vesničanů, i těch, co ho neměli rádi, uznávala, že si nějakou odměnu za své činy zaslouží.

"Pane Vandrovče, kdyby věděli, co jste dělal za války, dostal byste dvacet let a ne veteránský příplatek," opakoval listonoš všeobecný názor.

"Ještě něco?"

"Ještě dopis. Z Chelmu. Ale z prokuratury není." Jakub nevěděl, proč by měl dostat dopis z prokuratury, ale nijak tohle téma nerozváděl. Poděkoval, podepsal a listonoš po krátkém rozloučení jel dál. Exorcista zvedl práh a vytáhl sklenici, do které vložil obdržené peníze. Veškeré své úspory přechovával v různě rozmístěných sklenicích. Měl v nich zlaté pětirubly, kanadské a americké dolary, západoněmecké marky. V jiných sklenicích, které zakopali jeho předkové, byly mince a bankovky z doby carského Ruska, meziválečného dvacetiletí a okupace. Celý ten majetek nahromaděný v zemi byl Jakubovi docela lhostejný. Na drobné výdaje měl vždycky, nikdy nemusel sáhnout na ukryté rezervy.

Žil prostě a klidně. O zítřek se nestaral.

Noci ve Vojslavicích jsou obvykle klidné. Někdy oplývají násilnými událostmi, třeba když někoho omrzí sousedova

stodola, která mu stíní ve výhledu, a jde ji zapálit, nebo když se parta domorodců rozhodne vykouřit skauty z jejich tábora - jako oné noci, kdy začíná jiná povídka, ta o Tomáši Pačenkovi a jeho pomatených kámoších. Ale většinou panuje klid, narušovaný jen melodickým vytím psů na měsíc nebo ohlasem nějaké větší rodinné výtržnosti, který přinese vítr. Tato noc byla tichá a klidná.

Jakubova motorka projela spícím Starým Majdanem jako stín a vyjela na silnici.

Jakub jel se zhasnutými světly. Nevlastnil totiž řidičák a dával přednost tomu, aby jeho čtyřicetiletá hra na kočku a myš už se třetí generací vojslavických mužů zákona neskončila právě tehdy, kdy musí plnit úkol.

Uháněl tak, že málem přejel šedého vlka, který číhal na silnici. Zmateně se po něm ohlédl. Uplynulo už dobrých dvacet let, co poslední vlk této krajiny zahynul jeho pytláckou rukou. Zvíře už neviděl. Uteklo do pole nebo se mu to možná jenom zdálo. V exorcistově mozku zasvítila varovná lampička, ale hned zhasla. Cesta vyžadovala plné soustředění, aby udržel zuřivě poskakující řídítka. Na křižovatce na chvíli zastavil. Tomáš seděl na lavičce vedle kříže zasazeného do země, na nikdy nezastavěné parcele Graboveckých. U Kurašků se ještě svítilo. Tomáš vstal, nasedl do sajdkáry a jeli dál. Za hřbitovem odbočili na polní cestu. Tady už bylo potřeba rozsvítit; reflektory osvětlovaly četné výmoly. Cesta byla rozježděná koly těžkých traktorů sovětského původu. Ve výmolech číhalo bláto, na povrchu mírně ztuhlé mrazíkem. Jilovitá lesní půda nevsakovala moc dobře vodu. Tomáš docela ztratil pocit času a prostoru. Připadalo mu, že jedou bez konce po děsných výmolech. Jakubův obličej ve mdlém svitu vypadal strašlivě. Rysy se mu zostřily, vlasy rozčuchaly. Výraz očí patrný nebyl, chránily je brýle. Na hlavě neměl přilbu, což bylo možná lepší, protože poslední dobou jezdil v hasičské helmě. Cestující si rukou přidržoval baret, aby mu ho nesfoukl vítr. Také zajišťoval hlavu, aby mu ji něco neutrhlo od zbytku těla.

Vyjeli na kopeček a motor zhasl. Rozhlédli se. Osada už šla spát. Jen místy ještě svítila okna. Rada pouličních lamp v Uchaňské ulici umožňovala orientaci v této části městečka.

"Jsme na Bílé hoře?" zeptal se Tomáš.

"Jo. Podívej se, jak je tady hezky."

"V noci nemám tohle místo rád. Jestli má někde strašit, pak to bude zrovna tady."

"Vzduch je dnes výjimečně čirý. Dokonce jsou vidět světýlka na vrtné věži u Nového Majdanu, a to je odtud dobrých šest až osm kilometrů. A spousta hvězd."

"Přišli jsme sem obdivovat krajinu?"

"Vlastně ne, ale když už jsme tady, musíme se podívat. Nikde není řečeno, že se dožijeme rána."

Tomáš se otfásl. Možná strachem, možná zimou. Motorku zaparkovali u okraje lesa, v rokli. Zakryli ji plachtou, na kterou pohodili trochu kletí, což bylo celkem zbytečné, protože stejně nebyla vidět. Proklouzli na nedaleký hřbitov a přikřčili se za mohylou navršenou přibližně uprostřed. Na jednom z blízkých hrobů, v místě dobře osvětleném měsíčními paprsky, postavili misku s krví, kterou Tomáš vyloudil v řeznictví za jedno pivo.

"Co bude dál?" zeptal se šeptem.

"Počkáme. Za chvíli bude půlnoc."

Čekali. Foukal vítr a bylo pořád chladněji. Jakub myslel na letcův kožíšek, Tomáš snil o deci špiritusu na zahřátí.

Hodinky se svítícími ručičkami, které Jakub dostal od syna k narozeninám, ukázaly půlnoc. Za chvíli něco zachrastilo. Ve světle se objevila silueta připomínající člověka. Tomáš chytil Jakuba za ruku.

"Stílejš," šeptl.

"Počkej, třeba se jich objeví víc."

Přes hřbitov se kradlo ještě několik postav. Žádná z nich se však nepřiblížila k talíři s krví. Nad hlavami jim nečekaně začal kroužit netopýr. Čekat dál nemělo smysl. Jakub vytasil zbraň a vypálil. Nevěděl, jestli netopýra zasáhl nebo ne, protože na hřbitově se rozpoutalo opravdové peklo. Rozsvítilo se několik baterek a ozval se typický hvizd policejních píšťalek. Na lesní cestě, která se stáčela kolem hřbitova, zahoukaly sirény čtyř policejních aut.

"O job tvoju," zamumlal Tomáš.

Jakub jako ostřílenější ve styku s pátracími orgány ho popadl za ruku.

"Padáme!"

Vrhli se do lesa. Běželi, klopýtali, každou chvíli naráželi do stromů. Pískání a světla baterek na chvíli zůstaly vzadu. Ale zakrátko se ozval štekot psů a honička pokračovala.

"Stůj nebo střelím!" zařval Birski a vypálil do vzduchu.

Uprchlíci se však nezastavili. Policista běžel asi deset metrů za nimi; světlo baterky každou chvíli vylouplo ze tmy jejich postavy. A najednou zmizeli. Jako by se pod nimi rozestoupila země. V jediném okamžiku utichly zvuky větví, které praskaly pod nohama. Psi neuspěli. Ztratili stopu.

###

Rota pohraničnicků zalehla do starých protitankových okopů táhnoucích se podél Bugu. Brod měli po ruce, infradalekohledy také. Na ruské straně hraniční řeky se něco dělo. Něco pořádného. Do vzduchu létaly rakety, padaly výstřely. Někdo nebo něco šlápl na minu nastraženou mezi zátarasy.

"Desátníku, nezačíná třetí světová válka?" zajímal se jeden vojín.

"Ne, pouze nějaká tlupa diverzantů chce proklouznout k nám. Klídek, hoši."

Na druhé straně v kráteru po hodně starém dělostřeleckém granátu přidřepl stařík s nepříjemným výrazem v prasečích očkách. Byl hubený, špinavý jako vepř a oblečený do zvláštního cvilinkového chalátu. Kolem pobíhalo několik psů, které na něho pošťvali před čtvrthodinou. Psi se k němu lísalí a pokoušeli se mu lízat ruce. Kdyby je viděli vojáci, uvěřili by v čáry. Ostatně docela oprávněně, příčinou psi mírnosti totiž opravdu byly čáry, a muž, kterého tak usilovně stíhali, se jmenoval Ivan Ivanovič Ivanov a byl autentickým čarodějem.

Čaroděj Ivanov seděl přes deset let v ústavu pro duševně choré v Ruské Ravě, ale před třemi dny se mu ve snu zjevil

jeho vlastní pohanský bůh, jehož byl knězem, a přikázal mu, aby se odebral do města Chelmu a našel Toho-Kdo-Vi-Kde-Je-Med.

Čaroděj mohl z ústavu zmizet už stokrát, ale bylo mu tam docela dobře, takže na to nepomýšlel. A teď seděl v kráteru po výbuchu a před sebou měl už jen několik linií zátarasů a hraniční řeku. A na krku pronásledovatele. Ošklivě ukrajinsky zaklel, vytrhl si z brady trs chlupů a hodil je za sebe, přičemž mručel nesouvislá slova.

"Cilgana, žello, almakuk, Partedž."

To, co vypuklo za chvíli, zaskočilo vojáky na obou stranách. Zvedla se totiž mlha. Nestává se, že by mlha provázela několikastupňový mráz. Přesto se objevila a rychle houstla. Byla jako vata. Zalila všechno. Ivan Ivanovič prošel zátarasý a suchou nohou přes řeku, přestože doprovodní psi museli plavat ve studené vodě. Polské pohraničníky minul ve vzdálenosti jen několika metrů. Jakým zázrakem on a jeho smečka nalézali cestu v mléčných oblacích, nemám tušení.

3. kapitola

"K čertu!" zaklel vztekle Birski. "Už jsme ho skoro měli."

Otráveně seděl na povaleném kmeni. Jeho podřízení a přivolané posily pročesávali les. Mladý stážista Rowicki se ho pokoušel utěšit.

"Jen klid, přece se nepropadli do země. Sedí v nějakém dolíku a za chvíli je drapsneme."

Dva metry pod kmenem, na kterém seděl okrskář a který zakrýval vstup do bunkru, Jakub Vandrovec rozsvítil petrolejku.

"To je paráda," vrčel. "A všechno na mou počest."

"Zlobíš se..."

"To jo. Zkazili mi nadějnou akci. Pitomci."

"Jak to mohli vědět?"

"Zkoušel jsem dneska koupit drát, takže si mysleli, že mě chytla lovecká vášeň. Uviděli na poli světlo motorky a vyrazili."

"Jak odtud vylezeme? Ten debil nám sedí na vchodu."

"Je tady ještě rezervní, ale musíme chvíli počkat. Ať chvilku bloudí po lese, nakonec odejdou. Třeba je něco kousne. Změnilo by to jejich světový názor."

"Půjdeme zítra znova?"

"Radši ne. Pár dní počkáme. Zajímalo by mě, jestli poslali někoho zjistit, jestli jsem doma."

"Určitě."

"To není jistý. Birski vůbec není tak chytřej, jak vypadá."

Vylezl po žebříku nahoru a málem přiložil ucho ke kmeni.

"Tak co?" zeptal se někoho okrskář.

"Pořád nic. Psi ztratili stopu. Museli si něčím natřít boty."

"Sakra!"

"Ani motorku nemáme. Nevím, kam ji schovali."

"Hledejte dál. Dlouho nevydrží, je zatracená zima. Jestli leží někde v křoví, za chvíli jim přimrznou koule k zemi. Zeptej se lidí, jestli nepoznali toho druhého."

"Už jsem se ptal, zahlédli ho jenom na chvilku."

"Našli jste kulku?"

"Ne, nemáme šanci, ledaže by uvázla v některém stromě. Zajímalo by mě, na co střílel, přece ne na nás."

"Viděl jsem plamen vyšlehnout nahoru, jako by střílel pro výstrahu. Třeba na nějakého ptáka."

"Možná."

"Zůstaneme tady do rána. Určitě zanechali nějaké stopy."

Jakub sestoupil dolů.

"Můžeme se klidně vyspat. Hned tak se odtud nehnou."

"Spát?"

Exorcista otevřel zamaskovaná dvířka a vstoupili do vedlejší místnosti se dvěma pryčnami. V bunkru bylo chladno a vlhko. Zpod pryčny vykutálel soudeček pálenky. Osmdesátiprocentní.

"Dejme si, protože po takovém noclehu bude zázrak, jestli nechytíme zápal plic."

"Nezatopíme?"

"Sice je tady pec i komín, ale mohli by ucítit kouř. Máme je přímo nad hlavou."

"A jak se odtud ráno dostaneme?"

"Do rána je to omrzí a odejdou."

Zalehli na pryčny a usnuli. Pryčny byly tvrdé, navíc tu bylo chladno a vlhko, ale s takovým nepohodlím musí počítat každý pytlák nebo vymítač.

Čtvrteční ráno bylo mlhavé a vlhké. Jakub se vyškrábal z bunkru a pozorně se rozhlédl. V lese vládl klid. Nedaleko stála srna a vyhrabávala zpod tajícího sněhu něco k snědku. Lidé odešli. Srna byla hubená z nedostatku pastvy. Přesto při pohledu na ni pocítil příliv lovecké vášně. Z divočáka uloveného ještě na podzim mu zbývaly už jen dvě zavařovačky. Ruka mu pomalu putovala ke kapse, ve které měl svitek brzdového lanka se zátěží na obou koncích. Ale hned to vzdal. Poldové se ho budou snažit nějak skřípnout. Pořizovat si právě teď důkazy viny by nebylo moc rozumné. Z otvoru bunkru vylezl Tomáš a protíral si ospalé oči.

"To už je ráno?" zival.

"Jo. Už odešli."

"Co uděláme? Půjďme domů?"

"Ty jo. Vezmi si motorku a na pár dní ji schovej. A pověz Semenovi, aby vzal k sobě mého koně."

"A ty?"

"Trošku se projdu. Nezapomeneš na koně?"

"Nezapomenu."

Rozloučili se. Tomáš zamířil ke hřbitovu pro motorku, Jakub pěšinou podél okraje lesa k silnici. Rozhodl se zajít do Chelmu a trošku se namazat v tamních hospodách, což mu mohlo zajistit alibi. Navíc ten dopis. Sdělovali mu, že se v Chelmu objevil vetřelec...

###

Na lavičce u schůdků na Hůrku seděli dva muži. Důstojníci kontrarozvědky. První se jmenoval Rostislav, pracovně používal pseudonym Holmes. Druhý byl zakonspirovaný tak důkladně, že nebyl znám ani jeho pseudonym. Když o něm důstojníci mezi sebou hovořili, obyčejně říkali něco takového jako: "ten s hubou jako opice" nebo kratčeji "opičák". Fakt na tom něco bylo. Žádného špiona by při pohledu na něho vůbec nenapadlo, že ten pitomý ksicht se zploštělým čelem, kromaňonským obočím a atrofovanou bradou porostlou třídním strništěm může být členem zvláštních služeb.

Majitel téhle tváře připomínal víc neandertálce, navíc zpožděného ve vývoji mnohageneračním dědičným alkoholismem, než zástupce druhu Homo sapiens. Důstojníci pro rozvědku se obvykle vybírají tak, aby na sebe neupozorňovali. Tento byl výjimkou. Vyhýbal se mu každý, kdo ho uviděl. Odpuzoval lidi. Holmes byl jeho naprostým opakem. Vysoký sportovec působil dojmem mladého byznysmana a jen to, že v té době v naší zemi žádní byznysmani nebyli, svědčilo proti tomuto názoru.

"Pozor, už jde," řekl pithecanthrop.

Holmes nezměnil polohu. Dokonce se ani nehnul. Ale napjal pozornost. Po schodech vystupoval hubený muž s asketickým, oduševnělým obličejem. Herberto Saleta, exorcista. Kousíček za ním se sunula jako chodící hromada hadrů odpudivě vypadající babka. Zdálo se, že žije na smetišti, a jen mimochodem - byla také agentem, navíc mladým, sportovním mužem. V okamžiku, kdy sledovaný duchovní míjel lavičku, babka odbočila do křoví a zmizela z dohledu.

"Za ním," přikázal opičák Rostislavovi. "A přeju úspěch."

"Děkuju."

Herberto byl příliš daleko, než aby slyšel tuto výměnu vět, ale smutně se usmál, jen tak sám pro sebe. Samozřejmě si uvědomoval, že za ním pořád chodí. Od včerejška si zvykl jak na opičáka, tak na tu příšernou ženskou, ale způsob, jakým ho ukázali tomu mladému vyfintěnému inteligentíkovi, byl opravdu zarážející. Kdo se zdravými smysly uvěří, že na jednu lavičku můžou náhodně usednout dva tak diametrálně odlišní lidé?

Inteligent by při pohledu na takového špinavého opičáka nejspíš změnil park na jiný, o přisednutí na jinou lavičku ani nemluvě. Ostatně pithecanthrop nepůsobil dojmem člověka, který patří do parku. Fakt, že elegán vykročil za ním, kdežto babka a opičák zůstali cestou někde pozadu, ho příliš neudivil. Zastavil se před kostelem a zamyšleně na něj pohlížel, když tu k němu přistoupil kněz.

"Otec Herberto de Saleta?"

"Prostě Saleta. Bez ,de'."

"František Dašinski, zdejší farář. Mám vám pomáhat při plnění důležitého poslání."

"Děkuji. Hned tedy požádám o několik informací. Sedneme si třeba na tu lavičku ve stínu..."

"Samozřejmě."

Usedli.

Holmes se usadil o kousek dál na jinou lavičku a předstíral spánek.

"Tvůj doprovod, bratře?"

"Ano. Sledují mě už od přistání. Napřed jeden takový, co vypadal jako opelichaný učitel, potom zajímavá dvojice. Opičák připomínající neandertálce, i s podobným chováním, a stará smradlavá žebračka. A posledních dvacet minut tenhle. Předpokládám, že patří k vaší bezpečnosti."

"Ne, ten pithecanthrop je z kontrarozvědky. Ostatní neznám, ale nepochybně jsou od nich také..."

"Rozumím. Zatím mi nepřekázejí. Jsou nějaké zprávy o..."

"V této zemi bojujeme bez ustání. Pár věci posíláme za Bug, Písmo svaté, malé barevné obrázky, literaturu, občas s nimi máme konflikt. Z východu přijíždějí různí lidé a oni je chytají."

"Rozumím."

"Máte nějaké dotazy, bratře?"

"Hledám sochu v podobě velkého bílého medvěda. Také mě zajímá místo, kde stála pohanská svatyně, kterou zničil kněz Daniel."

"Zajímavé zájmy. A podobné tomu, na co se vyptával skoro přesně před sto léty jeden italský exorcista, který se tu nachomýtl."

"Znáte hodně našich tajemství..."

"Nechcete se podělit o své znalosti? Něco se děje. Jednou za sto let. Jestliže nebudeme vědět, co se tady děje, nedokážeme to zastavit, až k tomu dojde, a z Vatikánu nás nikdo bránit nepřijede. Mysleli jste na to?"

"Vatikán je věčný, bratře. Vždycky někdo přijde."

"Už vás tu bylo nejméně šest."

"Tato mise je pokládána málem za trest smrti. Žádný vyslanec se odtud nevrátil živý, aby podal zprávu. Nanejvýš došla jejich hlášení, pokud byli před smrtí schopni psát. Ale riziko neznamena, že se za sto let nenajdou lidé ochotní je podstoupit. Je to boj na život a na smrt. Vyhraje jeden nebo druhý."

"Boj?"

Herberto pokrčil rameny.

"Knězův duch se po nějaké době vtěluje do živého člověka a vyrazí do města. Určitě proto, aby prováděl nějaké obřady."

"Díky. Co se děje pak?"

"Nevím. Četl jsem hlášení svých předchůdců. Zdá se, že nikdy nebyli sledováni. Kněz pokaždé exorcistu zabil. S výjimkou případu, kdy inkvizitor Pablo de Torralba zabil kněze, ale to nám moc nepomohlo. Hlavně proto, že došel jen koncept jeho hlášení."

"Něco jsem zaslechl... Shořel v Uchaních na hranici. Osobně, prý ve společnosti dost hezké čarodějky."

"Stává se to. A mé otázky?"

"V okolí nevíme o sochách znázorňujících medvěda ani o nějakých jejich fragmentech. Místo, kde svatyně stála, neznáme."

"Kde byl kostel svatého Jana Zlatoústého?"

"Tady, pod tímto kostelem. Ve sklepení se z té doby zachovaly ještě zbytky hradeb."

"A hrob knížete Daniela?"

"Bohužel ho zřejmě zničili při některé přestavbě. Teď tam jsou hroby uniatských biskupů. Ostatně sochu určitě rozbili na kousky a jestli byla z vápence, mohli ji vypálit na vápno."

"Nemyslím. Praxe dokazuje, že po zavedení nového náboženství jsou sochy bývalých bohů často zazdívány do základů nových kostelů. Ostatně zvyk umísťovat svatostánky na stará kultovní místa byl také široce praktikován. Jsou tu sklepy?"

"Pod kryptami?"

"Ano. Hodně jsem slyšel o vašem křídovém podzemí..."

"Beru to takhle: geomagnetické anomálie naznačují, že pod Hůrkou existuje velký komplex důlních štol, ale nevíme, jak k nim proniknout. Ostatně, ty doly pocházejí ze šestnáctého a sedmnáctého století, takže se zřejmě nemusí brát v úvahu."

"Jak je možné je datovat, když je nikdo neviděl?"

"To mě nenapadlo!"

"No právě. Jednoho z mých předchůdců našli v podzemí. Mrtvého a s rozpáraným břichem."

"Alfonso Edewerda."

"Ano. Co se mu stalo?"

"Horníci, kteří tady rubali křidu, věřili na demony podsvětí a dokonce jim skládali oběti. Hlavně jednomu z nich. Říkali mu Běluch. Živil se dušemi horníků nebo medem. Proto mu jako oběť dávali med."

"Med? A jak vypadal?"

"Nevím. Ale zeptejte se v turistické kanceláři. Pořádají do sklepení výpravy, myslím, že vám rádi poskytnou potřebné vysvětlení."

"Aha. Podle toho, co jsem četl, bylo tady palladium..."

"Takový obdélníkový knížecí dvůr? Ze zděného kamene? Byl na tom kopečku," mávl rukou. "Archeologové našli základy. Byl to ostatně zajímavý nápad."

"To je ono, kameny. Nebyly mezi nimi velké, opracované kusy?"

"Socha pohanského boha zasazená do podlahy?"

"Něco takového. Nebo zazděná do zdi pro štěstí. Pokud ovšem měl panovník pohanskou úchylku."

"Nevím. V té době jsem byl farářem docela jinde. Ale vím, kde je dokumentace týkající se toho místa a výzkumů."

"Hm?"

"U krajského konzervátora. To je muž se širokým rozhledem, nestraník. Myslím, že ty materiály zpřístupní bez potíží."

"Můžeš mi dát adresu, bratře?"

Za několik minut se rozloučili. Herberto zamířil k městu. Holmes předstíral, že se právě probral ze spánku a následoval ho. U pravoslavného hřbitova exorcista minul stařika ve zmačkané černé bundě, který mířil ke schodům. Na okamžik se jejich pohledy střetly. Herberto byl neobyčejně citlivý na vyzařování lidských myslí. Kontakt byl tak silný, že se málem zapotácel. Jakub signály tohoto typu nepřijímal, ale i on něco pocítil. Neurčitý strach. Kráčel dál. Herberto se zastavil, opřel se o strom a snažil se uspořádat si dojmy. Muž, kterého minul, vyvolal v jeho duši silnou a smradlavou ozvěnu. Jeho myšlenky bylo možné málem číst. Opravdové smetiště. Proplétali se tam koně, kila drátu, brzdová lanka, srny, divočáci, arzenál schovaný ve sklepech, destilační přístroj na pálení samohonky, větší množství soudků získaného nápoje, nějaké mrtvoly pod kytíčkami a další ve sklepeních pod nimi. A znepokojivě mnoho mužových myšlenek se týkalo upírů.

4. kapitola

Bránou ve zdi vstoupil do parku. Zmateně se rozhlédl, potom vytáhl z kapsy plánek města a porovnal jej s panoramatem rozkládajícím se mu u nohou. Od východu zaval vítr. Herberto se znovu zastavil a začíchal. Vítr přinášel něco divného. Nebyl to zápach, bylo to mnohem jemnější. Zavřel oči a soustředil se. Pach mu připomínal hřích. Obsahoval ostrý smrad výkalů. Pak cosi zvláštního, jako prach padající z mumie nebo něco takového. Pach býka znaveného uspokojováním svých zvířecích tužeb. Herberto se zachvěl a otevřel oči. Kontakt se přerušil. Už necítil nic. Jen mírné mravenčení za ušima nasvědčovalo, že jeho tělo, v tomto oboru vycvičené, přijímá signály nebezpečí. Vydal se dolů. Za konzervátorem.

##

Jürgen Kosche kráčel v doprovodu svého syna Hanse ulicemi města. Snažil se připomenout si, jak to tady vypadalo za

války. Hodně domů nenašel. Část měla jiné barvy. Hledal. Našel roh ulice. Ten, který se mu tak důkladně vryl do paměti.

"Bylo to tady," řekl synovi. "Chvilku tu zůstaneme."

Usedl na lavičku, sklonil hlavu a začal vzpomínat. Byla to hrozná doba. Rusové už stáli u Bugu. Každý den mohli zaútočit. Ve městě to vřelo. Z vězení u nádraží partyzáni osvobodili dvacet vězňů. Za bílého dne. A v noci řádl ve městě nepolapitelný Rozparovač.

Němečtí vojáci nesmějí projevit strach. Šli na hlidku. A potkali svůj osud. Vyšli za tímto rohem. Tu z brány vyskočil blázen s jezdeckou šavlí. Byli čtyři. Ivo a Fridrich zemřeli první. Sřál jim hlavy jediným švihem. Edka už skoro stačil odjítit samopal, když mu šavle zezadu vylezla krkem. Ten cvok ji tam nechal a skočil na Jürgena. Praštil s ním o zeď a on ztratil vědomí. Pouze to mu zachránilo život. Nepřítel si myslel, že nežije. Když se probral, ležel na zemi v louži krve, která vytekla z kolegů. Nepřítel mu jenom sebral blůzu. Černou blůzu uniformy SS. Jürgen zvedl hlavu, aby ještě jednou pohlédl na to strašlivé místo, kde zahynuli jeho druzi. Blázen se šavlí kráčel středem ulice.

Ted'. Asi o čtyřicet let později. A měl na sobě jeho blůzu. Zato neměl šavli. Jürgen sevřel synovu ruku. O sekundu později mu puklo srdce. Byl mrtvý dříve, než dopadl k zemi. Jakub starého esesáka nepoznal, šel si po svém. Cestou minul bruneta, který mu zasalutoval. Odpověděl kývnutím hlavy. Teprve po chvíli si uvědomil, odkud ho zná.

"Syn hraběte Voroncova se vrátil z basy?" podivil se. "Jo, to bude on."

Koupil si lístek do Witoldova. Jízva na ruce ho začala svědit. Jak se blížil k Vojslavicím, svědila pořád víc.

Když však autobus minul městečko a namířil si to k Witoldovu, svědění pomalu ustávalo. Ať už je vyvolalo cokoli, nalézalo se to mezi rakouským hřbitovem a vesnicí.

Ve Witoldově Jakub vystoupil a vykročil nově vypískovanou cestou ke vsi.

S tou cestou to byla taková zvláštní historie. Původně ji vysypali štěrkem, což nikomu nevadilo. Když se v ní nadělaly moc hluboké koleje, přisypal se nový štěrk a všechno bylo v pořádku. Avšak středisková obec zatoužila zcivilizovat příjezd do jedné z hlavních vesnic svého obvodu. S velkými finančními náklady strhli vrstvu štěrku a položili místo ní děrované betonové panely. Opravdu to vypadalo odborně - do prvních větších dešťů. Voda rozmočila spraš a cesta se propadla. Příští sezónu bojovali se spraší, kterou odbagrovali. Bylo to však jen dočasné řešení a nepřineslo viditelný úspěch. Rozhodlo se tedy o úplné změně koncepce. Místo vlastně nikomu nepotřebné vozovky z panelů se udělala hladká betonová. Položili ji dokonce dost rychle a kvalitně. Bohužel došlo ke dvěma zásadním chybám. Za prvé, cementová vrstva byla příliš tenká. Druhou chybou bylo, že silnici stavěli těsně přede žněmi. Ráno vybetonovali a do večera tudy projelo třicet nebo čtyřicet traktorů. Nevypadalo to špatně, jako rozbouřená řeka, která najednou zkameněla. Bohužel, druhého dne další kavalkáda zemědělských strojů rozesla vlny na kousky. Vznikla cesta pokrytá betonovými úlomky, které se zabodávaly do pneumatik. Tuto slibnou metodu však neopustili. Přivezli víc cementu. Jako na zlost se však porouchala jediná zdejší betonárka. Vedoucí stavby, jen mimochodem původně dentista, si poradil i s tímto problémem. Jeho koncepce byla svou jednoduchostí geniální. Cestu posype nejprve pískem, potom cementem, přeorá, a pak postačí všechno polít vodou a beton bude hotov. Když šel Jakub domů, práce byly v etapě vysypávání pískem. Dorazil před večerem. Vstoupil na dvůr a udiveně se zastavil. Na lavičce u dveří seděla nevysoká dívka s mírně narudlými vlasy a s jantarovými náušnicemi. Na sobě měla džíny a šedou bundu. Vedle ležel batoh. Žlutý.

"Vot te na," podivil se při tomto pohledu. "Co tady děláte?"

"Pan Jakub Vandrovec?"

"Dejme tomu."

"Jmenuji se Monika."

"Těší mě. A?"

"Přijela jsem k vám na vlastní žádost. Mám doporučující dopis od Polské psychotronické společnosti."

"Tak si nebudeme povídat tady na mrazu," hmátl na futro pro klíč.

Gestem ji pozval dovnitř. V domě byla příšerná zima. Vzal krabičku zápalek, jednu škrtl a nedbale ji hodil mezi třísky v kuchyňských kamnech. Třísky ihned vzplanuly.

"Kouzla?" zajímala se.

"Hadřík nasáklý benzinem. Posad' se."

Usedla na lavici.

"Co chce Společnost?"

"Rozhodla se pečovat o vaše zájmy."

Vesele se rozesmál.

"Prozatím neumírám hladu."

"Uzavřeme dohodu. Ukážete mi, jak čarujete a já vám za to budu během té doby dělat hospodyní. Také mám peníze na stravu pro nás oba."

"Chceš se stát čarodějkou?"

"Dá se to tak brát."

"Kolik je ti?"

"Dvacet. Je to málo?"

"Hm. Jaké máš školy?"

"Vzala jsem si volno na univerzitě. Píšu diplomovou práci o pozůstatcích starých magických praktik na východním pomezí Polska. Studuji sociologii."

Smál se dlouho.

"Jiným slovy se nechceš naučit čarovat, ale zapsat si, jak to dělám?"

"Uhm."
"Nevěříš na čáry?"
"Ne. Možná trošku."
"Jaké chceš zítra počasí? Zima mě už omrzela. Tebe ne?"
"Ano, je dost divné, že se drží tak dlouho."
"Zítra bude plus patnáct a jasná obloha."
"Poslouchala jsem předpověď. Má být minus tři a sníh s deštěm."
"Vsadíme se?"
"O co?"
"O sto polibků."
"Hm, a kolik vám vlastně je?"
"Něco přes osmdesát."
"Dobrá. Plus patnáct a jasná obloha."
"Tak si teď něco sníme, určitě jsi byla celý den na cestě?"
"Měla jsem obložený chleba."
"Umiš roztopit samovar?"
"Ne."
"A hřebelcovat koně?"
"Také ne. Jsem z města."
"Chvátit. Kromě čarů poznáš ještě určité osobitosti vesnického života."
Roztopil samovar. Pozorně ho sledovala. V ledničce se našly nějaké párky. Nebyly nejmladší, ale jíst se daly. Po večeři, či lépe opožděném obědě, vytáhla tlustý sešit.
"Tak začněte," vyzvala ho.
"Počkej chvíličku. Zaskočíš do Vojslavic a přivedeš mého koně. Do soumraku zbývají tři hodiny."
"Dobře. Kde je?"
Napsal jí lístek pro Semena.
"Přivedeš ho. Ukážeš mu tohle," podal jí čečenskou uzdu spletenou z červených šňůrek. "Bude vědět, že jsi naše. U udidla jsou takové kroužky. Tyhle dráty jimi provlečeš. Kdybys to nezládla, Semen ti ukáže. Nepokoušej se nasednout. Nezládla bys to. Prostě ho přiveď."
"Dobře."
Vzala uzdu a šla. Vrátila se za dvě hodiny a vedla Mariku. Klisna šla poslušně. Jakub od ní převzal uzdu a poplácal klisnu po boku.
"Budete se mít rády," prohodil.
Přikývla. Klisna její gesto opakovala. Dívka vykulila oči.
"Moment, moment, copak ona..."
Jakub vyprskl smíchy.
"Řekněme, že jako čaroděj jsem se snažil seznámit s řečí zvířat. Nepodařilo se mi to, tak jsem aspoň zařídil, aby klisna rozuměla tomu, co se jí říká."
Odepnul uzdu a potom sundal udidlo.
"Tak co? Mariko, kolik je dva a dva?"
Klisna klepla čtyřikrát kopytem o zem.
"Šikovný trik," poznamenala Monika.
Klisna uraženě zafřkala.
"To není trik. Chceš důkaz?"
"Jistě."
"Dobře. Dej jí libovolnou matematickou úlohu. Ale bez násobení. To jsem ji naučit nedokázal."
Studentka se usmála.
"Koníku, pověz mi, kolik je mi let."
Klisna na ni pozorně pohlédla a potom začala klepat kopytem o zem. Klepla osmnáctkrát.
"Málem se ti to podařilo," pochválil ji Jakub. "Té dámě je dvacet. Oprav se."
Klisna klepala delší dobu. Přesně dvacetkrát. Monika pobledla.
"Ona... Koníku, rozumíš všemu, co říkáme?"
Klisna pokývala hlavou.
"Jdi pro kartáč a hřeblo," navrhl Jakub. "Jsou v bedně pod stolem. Přines je do stáje."
Pohládl klisnu po krku.
"Domů," přikázal.
Přistoupila ke vrátkům stáje. Otevřel je. Vstoupila dovnitř. Nasypal jí do žlabu seno s ovsem a přistavil vodu. Hned nato přišlo děvče s potřebami.
"Tohle je hřeblo," řekl a uchopil podivný kovový předmět. "Pročesáváme napříč vlasu tak, aby se ze srsti vyčesalo smetí a vypadané chlupy. Lysým místům se vyhýbej. Po projetí hřeblem se dočistí tímhle kartáčem. Seber dvě hrstě srsti a toho vyčesaného," podal jí papírový pytlík, "a přines mi to. Trošku si začarujeme."
Klisna uraženě zaržála.
"Víš, že mi to farář zakázal," vysvětlil. "Poslyš, Mariko, nebuď malé hříbě. Copak má být pořád ta odporná zima?"
Klisna pokývala hlavou. Že by na souhlas?

"Kdyby tak uměla mluvit," vzdychl. "Ale nechce. O Vánocích jsem doufal, že snad... Ale taky nic neřekla."
Monika na něho zmateně pohlédla. Kouzla s koněm byla nepochopitelná, ale stařík jednal trochu jako blázen. Vyšel ven a před stáji začal něco rýt klacíkem do země. Za půl hodiny byla hotová. Už byla skoro tma.
"Nemůžu to zaručit, nejlíp to funguje při východu slunce," krčil rameny. "Ale můžeme to zkusit. Máš ten svůj sešit?"
"Mám."

"Pro oteplení nakreslíš na zem takové znaky."

"Trochu je znám. Toto je egyptská koruna atef. Následuje symbol znamenající slunce a pero bohyně Maad."

"To jsou egyptské symboly?" podivil se.

"Ovšem. Stejně jsou v hieroglyfickém písmu. Chodila jsem na seminář o egyptském umění."

"Nu což, není to důležité, ale zajímavé jo. Mě to naučil jeden čaroděj. Ale už nežije, takže nepoví, proč jsou takové a ne jiné. Podej mi to smetí."

Podala mu pytlík. Z vnitřní kapsy blůzy vytáhl lahvičku alkoholu, důkladně polil srst a smetí. Položil je na prostřední znak.

"Uhr hakau Sečech," pronesl a zapálil.

Když všechno shořelo, pečlivě zašlapal zbytek ohniště a setřel znaky rukou.

"Zbývá nám počkat na výsledek. Chceš spát v kuchyni nebo ve stáji s Marikou?"

"V noci bude asi dost chladno."

"Možná. Podestlal jsem hodně slámy. Přitiskneš se k ní a nezmrzneš."

"Přesto radši v kuchyni."

"Tak jdeme spát. A zítra ráno pokračujeme."

Za půl hodiny už oba spali jako zabítí, Monika v kuchyni na lavičce, Jakub ve své posteli. Po dvorku přeběhl nevelký šedý vlk. Klisna ze spaní zaržála, ale neprobudila se. Uplynulo hodně let od doby, kdy koně v těchto končinách cítili pach tohoto zvířete. Prakticky žádný už nevěděl, co tento zápach znamená. A nebál se.

5. kapitola

Ivan Ivanovič Ivanov dorazil do Uchaní těsně po poledni. Za cenu značného duševního úsilí trochu změnil svou podobu.

Pro běžného pozorovatele, přinejmenším takového, který neodolá sugesci, vypadal nyní jako třicetiletý místní stranický funkcionář. Dokonce se postaral o patřičný oblek a rudou vázanku. Hned u kostela potkal starší ženu.

"Dobrý den. Kde tady bydlí jistý Karwowski?"

"Prosím vás, ten je už tři roky pod dnem."

"Nežije?"

"Ovšem. Prý vypil tři litry pálenky najednou. A vypustil ducha. Zaplat' pánbu. Žít se nedalo. Jak ho někdo urazil, hned uřknul. Jednou kroupy, jindy svrab. Nebylo to k vydržení. A tu pálenku dostal prý z Vojslavic od jednoho takového, jak mu tam... Vandrovce."

"A kde bydlel, dokud žil?"

"Nahoře za zámkem. Najděte cestu osázenou kaštany, potom následuje zámek a hned za ním jsou trosky jeho chalupy. Taková slepená z vepřovic."

"Děkuju."

Vykořčil a jakmile zmizel ženě z očí, shodil masku. Opět byl zlomyslným staříkem s chytrými očkami. Hvízdal. Ze vzduchu se zhmotnili psi. Ve skutečnosti tam byli celou dobu, jen nebyli vidět. U kapličky nad pramenem ho začalo mravenčit pod kůží. Zastavil se a poslouchal.

"KDO JSI?" Otázka se mu objevila v mysli znenadání. Rozhlédl se. Hlas zazníval přímo ze vzduchu.

"A ty?" zeptal se polohlasně.

"PABLO DE TORRALBA. INKVIZITOR."

"Nemáme žádné společné téma k hovoru."

"VYPADNI ODTUD. NEMÁŠ TADY CO DĚLAT."

"Jen klid. Přišel jsem na návštěvu."

"JSEM OCHRÁNCEM TOHOTO MĚSTA. STAČÍ MI, ŽE JSEM MUSEL STRPĚT TOHO ZASRANÉHO ČARODĚJE PŘED TOLIKÁ LÉTY. ZMIZ ODTUD."

"Víš co, inkvizitore, asi děláš chybu."

"VZPOMEŇ SI, JAK JSEM TĚ ZABIL V CHELMU PŘED ČTYŘMI STY LÉTY. JSEM POŘÁD DŮMYSLNÝ."

Dva psi explodovali jako petardy a ohodili všechno kolem kousky masa. Čaroděj se ušklíbl.

"Mlgele. Operlut. Chapredž," zašeptal a učinil rukama zvláštní gesto.

Ze země u jeho nohou vyšlehl plamen. Když uhasl, neslyšel už v hlavě žádný hlas.

"Postarejte se o nového ochránce," pronesl do prostoru.

Ozvěna jeho slov dorazila do vesnice a zakroužila kolem kostela. Stříbrná dýka uchovávaná v oltáři se zachvěla a pokryla černými skvrnami. Relikvie. Dýka muže, který zde kdysi ve jménu lásky upálil ženu. Dýka muže, jehož zásluhou se lidé naučili milovat a odpouštět si. Dýka muže, který se očistil od svých hříchů dobrovolnou smrtí v plamenech.

Ivan Ivanovič se zakrátko ocitl v Karwowského chalupě. Střecha se už dávno propadla, ale pořád ještě působilo kouzlo, které toto místo chránilo před vlhkem. Čaroděj překopal ruinu; hledal nějaké poznámky, které by se mu mohly hodit. Nenašel nic. Karwowski neuměl psát. Osud nikoho neušetří rozčarování.

###

Herberto Saleta seděl v pokoji malého hotýlku u nádraží. Pozorně prohlížel dokumentaci, kterou mu zapůjčil krajský konzervátor. Vykopávky kulturních vrstev, pozůstatky sídlišť, zajištěné dekorativní kamenné prvky. Mezi nimi kámen

připomínající medvědí tlapu. Na dokumentačním lístku bylo uvedeno inventární číslo. Herberto si je přepsal do notýsku s úmyslem později si ověřit, jak vypadá ve skutečnosti. Teď ho víc zajímalo něco jiného. Zdroj podivného neklidu změnil polohu. Nyní k němu pach zla přicházel víc z jihu. Nedokázal však přesně stanovit směr ani povahu zla. Smysly, kterými bylo jeho tělo vybaveno, se pro tento účel nehodily. Musí na to jinak.

Z cestovní brašny vytáhl injekční stříkačku, jehlu a plnou lahvičku. Nápis na lahvičce byl docela nevinný. Obsah se hodil k nápisu asi jako pěst na oko. Herberto nasál tři kubíky, uleh na kanape a vstříkl si tekutinu do žíly. Oči se mu okamžitě zakalily. Mysl se otevřela. O chvíli později exorcista opustil své tělo a vydal se na astrální pout'. Vylétl nahoru jako plamen svíce a ocitl se vysoko nad městem. Pohlédl k jihu. Poblíž Uchaní se vznášel sloup černého světla. Pokusil se zaostřit zrak, ale nepodařilo se mu to. Přiblížit ke sloupu se obával. Astrální tělo je dost citlivé na poškození. Místo toho se pokusil naslouchat rytmu života města. Každé shromaždiště lidí je jako velké srdce. Bije určitým rytmem, který generují lidské mysli a city. Existují zdravá města, kde je rytmus čistý a silný. Existují nemocná města, kde žijí špatní lidé. Většina měst, do jejichž rytmu se při astrálních poutích zaposlouchával, měla velice nemocné duše. Tady to nebylo nejhorší. Lidé měli dobré myšlenky. Ale bylo tu ještě něco. Prázdný prostor pod městem odrážel rytmus a deformoval ho. Myšlenky se vracely k lidem znetvořené. Něco bylo ve sklepeních.

Vnořil se pod zem.

Tamní atmosféra byla prostě strašlivá. Ovzduší bylo kdysi nabitó nenávistí, která pronikala nahoru mezi živé. Nenávist jim tiskla do rukou nože, sekery a láhve alkoholu. Pokusil se přiblížit k jejímu temnému zdroji. Vyzařovala z malé místnosti v postranní chodbě. Zdrojem byla kostra muže ve zbytcích uniformy s papachou na hlavě. Další zdroj byl hned vedle. Nenávist vyzařovala z více než třiceti koster. Vlny jedné i druhé zloby interferovaly, střídavě silily a slábly. Astrální tělo se začalo rozpadat. Musel toto místo opustit. Přenesl se do jiné chodby. Také tady něco bylo. Skrylo se to před ním do zdi.

"Kdo jsi?" zeptal se.

Ono skryté ve zdi mu neodpovědělo a tisklo se pořád hlouběji. Posléze se kontakt přerušil. Vylétl na povrch. Věděl už dost, ale chtěl vědět ještě víc. Rozhodl se najít muže, kterého potkal v parku. Prohledal město, ale nenašel ho. To ho udivilo. Vnímá, že ten zvláštní muž sem nějakým způsobem patří. Úlomky jeho mysli tkvěly ve zdech domů, v kůře stromů, v podobě skvrn hyzdily chodníky. Na náměstíčku na rohu dvou ulic byla velice stará krvavá skvrna. Vedle ní ležel na lavičce nějaký stařec. Mrtvý. Vedle něho stáli mladík a policista sepisující protokol. Po chvíli přišel ještě lékař. Mysl nebožtíka dosud pracovala. Lebka odrážela jeho myšlenky. Myšlenky, které mu běžely mozkem těsně před smrtí. Soustřeďovaly se na onoho muže. Planuly chladným, modrým plamenem nenávisti. Jako líh. Jako líh omamovaly lidi stojící kolem. Policista by rád sežehl mladého Němce. Lékař toužil přerušit oživování. Mladý Němec chtěl mít revolver a zastřelit oba ty nešiky.

Fyzické tělo si přitáhlo duši nazpět. Vrátil se. Otevřel oči. Tělo měl pokryté kapkami krve, které pronikly kůží. To se mu stávalo i dříve. Pokaždé byl potom několik dní nemocný. Pociťoval nechut'. Vlastně se nedozvěděl nic zajímavého a ztratil značnou část životních sil. Sil, které musí šetřit na poslední střetnutí.

##

Stmívalo se. Právě v tom okamžiku, kdy Jakub čaroval na dvorku, okrskář Birski vstoupil za plot hospodářství, kde posledních sedmdesát let žil Semen Korčaško. Rozhlédl se. Nic zajímavého neviděl. Došel ke dveřím a zaklepal. V tom okamžiku pocítil, že mu za zády stojí muž se sekerou v ruce. Tento dojem posiloval stín, který vrhalo na stěnu zapadající slunce. Otočil se. Opravdu za ním stál jeden z hospodářových vnuků nebo dokonce pravníků. A skutečně držel v ruce sekeru.

"Co tady děláš?" vybafl. "Zachtělo se ti zavít dědu?"

Podle výrazu obličeje byl schopen sekeru okamžitě použít, kdyby uslyšel souhlasnou odpověď.

"Chraň Bůh," protestoval Birski. "Právě naopak, chceme ho požádat o pomoc při vyjasňování jednoho složitého případu."

"Co na něho chcete svalit?"

Vnukův hlas přetěkal nenávistí. Sekera ho už trochu tížila, přehodil si ji tedy do druhé ruky.

"Vůbec nic. Chceme ho požádat o pomoc, protože se vyzná v koních."

"Promluvím s ním. Počkej tady."

Vstoupil do domu. Po chvíli vyšel.

"Děda prosí."

Okrskář u Korčašků nikdy nebyl, takže to, co uviděl uvnitř, ho naprosto zaskočilo. Vstoupili do síně. Nade dveřmi vedoucími dovnitř byl polský a ruský nápis:

VSTUPUJETE NA ÚZEMÍ CARSKÉHO RUSKA

PLOCHA 35 m²

ÚŘEDNÍ JAZYK: RUŠTINA

POČET OBYVATEL: 1

OBLÉKNĚTE SI OCHRANNÝ OBLEK

Šipka pod ním ukazovala stranou. U dveří viselo několik blůz od uniform. Ruských, z první světové války.

"Dovolte." Hospodářův vnuk natáhl ruku.

Policista zpitoměl. Přesto svlékl uniformu a začal odepínat pouzdro s pistolí.

"Osobní zbraň si můžete ponechat. Dovolíte, tohle je asi přibližná velikost. Jste důstojník?"

"Ano."

Birski si navlékl uniformu. Měla epolety i nárameníky. Roztřesenými prsty si pozapínal knoflíky s carským orlem. V rohu viselo velké zrcadlo. Vnuč ho mezitím opásal šavlí. Sám si také oblékl uniformu. Sekeru odložil už předtím do kouta.

"Chcete i holínky?" zeptal se.

"Ne, děkuji. Pokud je to možné, zůstanu ve svých."

"Ostruhy?"

Pohled, který spatřil v zrcadle, v něm probudil podivnou nostalgii. Chvilí litoval, že se nenarodil o sto let dříve.

Uniforma byla mnohem lepší než jeho policejní, i hezčí. Ještě si tak připnout vyznamenání. Přinést domů žold ve zlatých pětirublovkách...

"Račte dál."

V místnosti, do které vstoupili, na čestném místě kralovala pec s plošinou pro spaní, na které ležela pruhovaná matrace.

Na protější stěně visela velká olejomalba cara Nikolaje. Zdobily ji ruské patriotické nápisy. Pod ní visely dvě zkřížené jezdecké šavle. Uprostřed stál stůl z kavkazského ořechu s intarzovanou stolní deskou. Byl na ní carský orel vyvedený z černého dubu. V zasklené skříni visela slavnostní uniforma se dvěma řadami řádů a medailí.

V koutě seděl v křesle pán domu ve všední uniformě. Nad hlavou mu viselo několik ikon a olejová lampička. Při pohledu na hosta vstal. To nebyl ten člověk, který jezdil na koni po okolí a vzbuzoval lítostivé úsměvy. Kozácký důstojník Semen Korčaško vstal a prolustroval hosta chladným pohledem modrých očí. Přistoupil a zapnul hostovi patku. Upravit polohu šavle.

"Chtěl jste mě vidět."

Mluvil rusky. Vnuč tlumočil.

"Máme takový případ. U Witoldova došlo k odporné vraždě. Viděl jste někdy člověka, kterého zakousl kůň?"

Semen vyčkal, dokud tlumočnick nepřeložil okřáskávo poslední slovo do ruštiny.

"Viděl," odpověděl. "Toho zabitého zakousl kůň?"

"Případá nám to tak. Doktor z Chelmu sem přijede až zítra ráno. Mám tady auto..."

"Pojeď se na to podívat. Kdo umřel?"

"Martin Bardak."

Vyšli z pokoje. Birski s lítostí odepjal šavli a vzal si opět svou uniformu. Semen se nepřevlékal, ale sám se změnil. Už nebyl ruským důstojníkem ve vlastním státě s plochou 35 čtverečních metrů. Zase začal mluvit polsky a to skoro bez přízvuku. Shrbil se. Vnuč zůstal doma a oni odjeli policejním vozem do Witoldova. Rozsvítili všechny lampy, které našli, a vynesli je na dvůr. Přestože slunce už skoro zapadlo, osvětlení bylo tedy dostatečné. Skupina policistů z pátrací jednotky z Chelmu pročešávala každý čtvereční centimetr prostoru. Martin ležel tak, jak ho našli. Země na dvoře byla rozrytá koňskými kopyty, jako by tu řádilo celé stádo. Majitel hospodářství měl prokousnutý krk. Byl zahrabán velice mělce a nepořádně. Semen se sklonil nad tělem.

"Ano, to udělal kůň."

"Zbývá ještě otázka, kdo ho zakopal."

Starý kozák se sklonil nad provizorním hrobem. Země byla pořádně promrzlá a stopy nástroje, který vykopal hrob, byly dostatečně čitelné.

"Zakopal ho kůň."

"Žertujete."

"Ne. Podívejte se. To nejsou stopy po kopání lopatou. Jsou malé a zřetelně půlkulaté."

"A co opotřebovaná motyka?"

"Ne, určitě ne. Prosím, tady je dokonce otisk podkovy. Co jste si mysleli?"

"Upřímně řečeno, usoudili jsme, že někdo honil koně po dvoře, aby zamaskoval stopy po kopání. Ale kůň..."

"Prohlédněte mu kopyta. Musí být od hlíny až k nártům."

"No, to..."

"Copak nehraje?"

"Nemáme toho koně. Utekl. Mysleli jsme, že ho ukradl vrah, ale teď..."

"Najde se. Bez krmení dlouho nevydrží. Tráva ještě nevyrašila, navíc je zima. Zamíří zase k lidem. Nebo zdechne."

Myslím, že byste ho měli hledat v okruhu třiceti kilometrů."

"A jak poznáme, že je to on?"

"Zavolejte mě. Viděl jsem ho na trhu. Poznám ho. Pamatuju si tváře koní stejně jako lidí."

"Tak děkujeme za pomoc. Odvezu vás domů."

"To budu rád. Mohl byste ještě zapnout houkačku?"

"Houkačku na autě? Pročpak?"

"Napadlo mě, že žiju už přes sto let a ještě nikdy mě nevezli s houkačkou."

Birski vyprskl smíchy.

"A já žiju třicet let a ještě nikdy jsem nebyl v carském Rusku. Pojedeme s houkačkou."

"Děkuju."

##

Moniku vzbudily sluneční paprsky, které dovnitř padaly oknem. Zívla a protáhla se. Zašla do koupelny, umyla se a oblékla. Potom vyšla před dům. Ráno bylo kouzelné. Teploučko. Jakub právě nesl náruč sena do stáje.

"Dobrý den," zvolala.

"...brej, jak se spalo?"

"Výborně, děkuji."

"Udělal jsi snídani?"

"Samozřejmě."

Najednou ji to trklo. Pohlédla na teploměr pověšený u dveří. Plus patnáct. Zvedla hlavu, aby pohlédla na oblohu. Spatřila překvapivý úkaz. Jakubův dům stál vysoko. Měla tedy dost široký výhled. Oblohu od obzoru k obzoru zakrývaly mraky, pouze nad Starým Majdanem byla v oblačném závoji skoro ideálně oválná díra s delší osou dlouhou asi dva kilometry. Přestože foukal dost silný vítr, díra na obloze neměnila tvar. Rozběhla se do stáje.

"Proč je na obloze ten bezmračný ovál?"

Jakub odložil hadr, kterým leštil Marice kopyta.

"Nevzpomínáš si náhodou, drahoušku, že jsme to včera zařídili?"

"Vždyť kouzla neexistují!"

Klisna zaržala. Její ržání podivně připomínalo smích.

"Já vím," zachechtal se Jakub. "Jenže občas to zkouším a docela mi to vychází. A ty máš psát diplomku. Tak se dívej, jak se to dělá."

Nasnídali se. Po snídani vyšli před dům. Bezmračný ovál se už rozšířil skoro na celou oblohu.

"Co chceš vidět teď?"

"Sama nevím. Třeba něco stejně imponujícího?"

"Dobře. Můžeme poslouchat hlasy z minulosti. Ale ne tady. K tomu musíme do Vojslavic. Jenže to se skoro nikdy nedaří. Nebo ti ukážu, jak se likvidují upíři."

"Upíři?"

"Jo. Je jich tady spousta. Na rakouském hřbitově. I když tam bych se raději prozatím neukazoval. Poldové jsou hrozně pitomí. Posledně mě honili v noci po lese."

Právě v tom okamžiku Semen na své klisně Karolíně přeskočil plot a graciálně sesedl.

"Dobřej den."

"Dobřej. Co tě přivádí hned po ránu?"

"Přijel jsem si pro svůj půllitr."

"Jaký půllitr?" zajímal se Jakub.

"Vzpomínáš si, jak jsme se předevčírem na trhu vsadili, že s tím koněm, co ho koupil Bardak, budou problémy?"

"Pamatuju. A co, jsou problémy?"

"Jo. Zítra ho zahrabou."

"Koně?"

"Ne. Jeho. Cosi mu ukouslo hlavu. Hádám, že ten sympatický koníček. A potom jako v té kozácké baladě. Vyhrabal kopytkem svému pánu hrob. Kdybys se zimou skoncoval dřív," zašilhal na setřené znaky na zemi, "zakopal by ho hlouběji, takhle ho našli hned."

"A kůň?"

"Utekl. Bůh s ním. Doufám, že ho nechytanou."

"Proč?" podivila se Monika.

Semen se zamyslel.

"I kůň má právo na pomstu. A na sebeobranu," pronesl zamyšleně. "A tomu chlapovi to patřilo. Ta herka napravila naši chybu. Jeho otce bylo třeba za války zabít nebo vykastrovat. Zůstali sice ještě dva jeho bratři, ale snad i je dostihne osud."

"Není hezké přát něco zlého bližnímu," poznamenala.

"Kdepak jsi vzal tak milou kočičku?" zeptal se Semen Jakuba.

"Přilísala se," vysvětlil exorcista. "Tak jsem ji vzal. Ještě by zmrzla v polích."

Stařík se vesele rozesmál.

"Opravdu? Pořídil sis městské děvče do služby? Vždyť tomu bývalo většinou obráceně. Děvčata z vesnice chodila sloužit do města. Ještě to pamatuju."

"Píše o mně vědeckou práci."

"Z historie?" zeptal se.

"Ne, ze sociologie."

"Taky hezký. Ale práce z historie by byla lepší. Náš milý Jakub byl v bandě..."

"V oddíle!"

"...v oddíle Rozparovače."

"O tom jsem neslyšela."

Mírně se usmál, až mu zasvítily komplet zlatých zubů.

"Asi je to tak lepší, dítě. Díky tomu můžeš v noci klidně spát."

"Hm. Je mi už dvacet!"

"Všichni jste stejní. Jakub taky nechápe, proč ho celý život pokládám za usmrkánka. Mám na to právo. Když se narodil, bylo mi už tolik let, že by mohl být mým synem. Ty jsi třikrát mladší než on a pětikrát než já. A naše drahé koníčky ani nepočítám. Žijí tak krátce... Až je mi jich líto."

Karolína zvedla pyskem skobu a pustila Mariku ze stáje. Obě klisny se začaly se ržáním škádlit. Semen na ně chvíli shovívavě pohlížel.

"Jako holčičky," řekl. "Zapleteme jim ocasy do copu, do hřívy vpleteme stužky a budou se radovat až do večera."

Usedli na lavičku.

"Proč máte tak rád koně?"

"Jako budoucí socioložka nám to třeba vysvětlíš líp..." začal Jakub, ale Semen ho přerušil.

"Koně jsou nejlepším živoucím důkazem existence Boží."

"Proč?"

"Uvažuj. Copak by z neživé hmoty mohlo vzniknout něco tak dokonalého jako koně, kdyby nezasáhla nějaká vyšší síla? To je přece nemožné. Sama vidíš, jak jsou hezčí. A pokud jde o inteligenci, znám hodně lidí, dokonce i tady, kteří by jim měli leštit kopyta, protože k ničemu, k žádným vyšším cílům, nemají dispozice. Když jsem, hm... před osmdesáti léty studoval v Petrohradě geologii, dozvěděl jsem se ještě něco. Víš, kde se vzali koně? Evolučně?"

"Nevím."

"Paleontologie byla tehdy ještě v plenkách, ale náš profesor bádá samostatně. Později jsem to prověřoval a ukázalo se, že měl pravdu a naučil nás všemu tak, že není potřeba nic zvlášť opravovat, změnilo se jenom některé datování. Tedy před sedmdesáti miliony let žilo zvířátko nazývané Eohippus, nebo tak nějak. Bylo velké jako pes a žilo na stromech, živilo se listím. Na nohách mělo pět chápavých prstů s palcem proti ostatním. Jenže potom sestoupilo na zem a usídlilo se v savanách. Prsty přestalo potřebovat. Škoda. Když jsou dnešní koně tak chytří, pak v případě, že by si mohli vyrábět nástroje, nepochybně by byli na této mizerné planetě vůdčím druhem. Vytvořili by civilizaci mnohem lepší, než je naše. Možná bychom si konkurovali, jako dva rody rozumných bytostí. Ale někdo jim přikázal sestoupit ze stromů, a tak jsme se mohli zrodit my. Uvolnili nám místo. Za to se měli stát našimi přáteli. Ale lidi všechno zvořou. Koně se stali našimi otroky."

"Tito si asi nestěžují."

"Tihle ne. Ale jsou dva. Dva ke kolika milionům? Chceš se svézt?"

"Můžu?"

"Koně nekoušou. Tedy můžou kousat i kopat, ale dá se naučit, jak se tomu vyhnout. Karolíno!"

Klisna přiklusala.

"Vidíš, jak poslouchá?"

Zvedl sedlo pohozené u stěny, přehodil je klisně na hřbet a přitáhl. Nasadil uzdu.

"Nasedej, kočko."

Dívka nasedla. Vložil jí do ruky uzdu.

"Řídí se jako ruský buldozer. Chceš doleva, zatáhneš za levý pásek. Chceš doprava, zatáhneš doprava. Stiskneš kolena, jde dopředu. Víje."

Klisna vykročila. Dívka se snažila zatočit doleva. Klisna její snahu ignorovala.

"A když nechce zahrnout?" zeptala se.

Oba staříci se svíjeli smíchy.

"Jak se z toho sesedá?" vypískla.

"Přehoď nohu na jednu stranu a sklouzni na zem," radil jí Semen dobrácky.

"Bojím se!"

"Karolíno, raněná," zvolal.

Klisna ulehla na zem jako velbloud. Studentka rychle slezla a poodstoupila. Semen přišel blíž a poklepal klisnu po krku. Vstala. Oprášil ji, sundal sedlo a hodil je na původní místo.

"Není to tak těžké," řekl. "Ale koně jsou chytří. Kůň vycítí, jestli na něm někdo sedí poprvé, nebo už má zkušenost. Se začátečníky zachází jako s tebou. Nereaguje na příkazy, vyhazuje. Kouše do nohou. Začni u Mariky. Je poslušnější; moje Karolína je rozpustilá, ale nemám srdce ji pořád umravňovat. Taky je škoda plýtvat slovy. Určitě mě přežije. Myslel jsem, že si koně už nikdy nekoupím, ale ji jsem vychoval od malíčka. To je jako se psem. Klisně se musí vzít hříbě a nahradit mu rodiče. Je to kruté, ale takový už je náš svět. Nechci, aby měla hříbata. Dva koně bych neuživil, a vzít jí dítě... sama chápeš."

"Asi ano."

"Má kamarádku," zamyšleně pohlédl na Mariku. "To jí musí stačit."

Vrátili se na lavičku. "A co můj půllitr?" zeptal se.

Jakub vyskočil.

"Hned ho donesu."

Přešli do zahrady. Příklop vchodu do bunkru kryly drny. Zvedl jej a jako by zvedl kousek louky. Na jaře, až bude tráva vyšší, by jej nezasvěcený hledal marně. Sestoupil po žebříku dolů a po chvíli se vrátil s lahví plnou kalné tekutiny nahnědlé barvy. Semen ji odzátkoval a přičichl.

"Tahle pálenka zkrátí život o pět let," zaprorokoval. "Nemyslím, že se ti chce za minutu mě zahrabávat."

"Ty, Semene, vydržíš ještě nejmíň desítku."

"Uvy, to by bylo fajn."

"Poslyš, už třicet let se nijak neměníš."

"Zato vidím, že stromy na hřbitově, který byl kdysi loukou, narostly tak, že je stěží obejmu. A vzpomínám si, jak jsem je sázel. Je takové gruzínské přísloví. Slyšel jsem je, když jsem byl ve dvanáctém na vojně na Kavkaze. 'Rád bych tě jednou viděl v rakvi z toho stromu, který jsem vlastnoručně sázel.' Já bych mohl pochovat v takových rakvích polovinu Vojslavic. Pamatuju, jak se lidé rodili a zase umírali. V pokročilém věku. Přežil jsem pět generací obyvatel téhle osady. Ale rozhodně ne proto, abych umřel kvůli nečisté samohonce."

"Tahle je lepší?" podal mu Jakub jinou láhev.

Host ji prohlédl proti světlu, odšpuntoval a upil.

"Ujde. Přines skleničky. Tři, i když dětem se alkohol dávat nemá. Když jsem byl mladý..."

"To bylo před sto léty," zaprotestoval Jakub a uchechtl se.

"No a?"

"Tempora mutantur et nos mutantur ab His," citovala Monika.

"Časy se mění, bohužel k horšímu," poznamenal smutně Semen. "Za mých dob byly děti zdvořilejší a znalosti latiny používaly k jiným účelům."

Po druhé skleničce se trochu zklidnil.

"Nové časy mají taky své dobré stránky," usoudil.

"Například?" zajímal se Jakub.

"Televize. Rádio. I noviny tisknou lepší, i když v carském Rusku byly zajímavější."

V dálce zaburácel motocykl. Zvuk se blížil. Hned potom vjel na dvorek Tomáš na motorce.

"Dobrý den."

"Dobrej. Dáš si?"

"Ne, řídím motorku."

"To je má motorka, tak se neostýchej."

"Jo, ale poldové nejsou tví, a život patří mně, protože si ho pěstuju sám. Jakube, máš práci."

"Zase na Žároví?"

"Uhm. Tentokrát to pokousalo Marka Lysenka. Ráno se probudil a poštář byl nasáklý krví. Ještěže se mu ji podařilo zastavit. Zobanec na krku."

"Pojedeš s námi?" zeptal se Jakub Semen.

"Ne, musím se vrátit na oběd. Přijdu později."

"Tomáši, vezmeš do přívěsu Moniku."

"Co je zač?"

"Má nová asistentka. Z univerzity. Bude mi nějakou dobu pomáhat."

"Aha. Těší mě. Říkají mi Tomáš."

"Monika."

Semen uháněl do Vojslavic zkratkou přes pole. Oni jeli přes Witoldov a potom kolem cihelny na Chelmskou. U Suwalukova domu sjeli ze silnice a vzali to přes louky kolem zemědělského družstva. U hřbitova odbočili na pole a záhy byli na Žároví. Marek je uvítal na prahu. Byl bledý a držel si ruku na krku. Pozdravili. Tomáš zůstal na dvoře a Jakub s Monikou vešli dovnitř.

"Vezmi si sešit a zaznamenávej," velel Jakub.

Položil zraněného na postel a sňal provizorní obvaz. Právítkem, které vytáhl z kapsy, změřil vzdálenost mezi rankami. Zamyslel se.

"Tak co?" zeptal se zraněný.

"Zřejmě nepochybné."

"Zaplatím, ale vypořádejte se s tím neřádstvem."

"Předevčím jsem to zkoušel."

"Slyšel jsem. Poldové prohledávali les celou noc."

"Pustíme se do toho hned. Půjčíme si lopaty a zkusíme se k těm darebům prokopat. Zapisuj," otočil se k děvčeti.

"Bodné rány s pravidelnými okraji hluboké asi dva centimetry. V krvi přítomná látka zabráňující srážení, nepochybně nějaký enzym."

"Zapsáno."

"Tak pojďme převést řeči do praxe."

Vzali čtyři lopaty a šli na hřbitov.

"Jestli se to dozví Birski, urazí mi hnáty," poznamenal Marek.

"Neboj, bude to na nás," upokojil ho Jakub.

"Co chcete dělat?" zajímala se Monika.

"Na upíry je jen jedna metoda."

Došli na hřbitov. Vládl tu klid a ticho.

"Hledáme díru v zemi," řekl Jakub. "Takovou, kterou by prolezl netopýr. Hlavně blízko hrobů."

Monika se nad takovou pověrou ušklíbla, ale začala se pozorně rozhlížet. Také ostatní obcházelí kopečky hromadných hrobů.

"Tady," ozval se Marek.

Sklonili se nad dírou v zemi. Měla průměr asi deset centimetrů. Jakub vytáhl z tašky baterku a posvítil.

"Zajímavé," prohodil. "Podejte lopaty."

Dívka odstoupila a očima vykulenýma strachem a úžasem sledovala kopající muže. Díra se rychle zvětšovala. Jakub najednou varovně vykřikl a začal se rychle odhánět.

"Všichni zpátky!" zvolal.

Ustoupili. Jakub se sklonil nad výkopem. Tvářil se vyděšeně. Monika se odtrhla od stromu a přistoupila blíž.

"Ustup!" přikázal.

Poslušně ustoupila. Jakub odskočil od díry.

"Tomáši..."

"Tady."

"Byl jsi u ženistů."

"Jo."

"Časovaná roznětka."

"Vyhnal jsi mě moc rychle, neviděl jsem detaily."

"Patnáct sekund?"

"Minimálně."

"Dobře. K zemi. Slečno Moniko, zvu vás k zemi."

Poslušně ulehla. Leželi a čekali.

"Co se stalo?" zeptala se nakonec.

"Hned to bouchne..." začal Jakub.

V tom okamžiku to ďábelsky bouchlo. Země se vznesla do výše a pukla. Zasypany je hroudy. Jakub vyskočil první.

Přiběhl k díře a nahlédl dovnitř.

"Asi leží hlouběji," usoudil. "Mizíme," pohlédl na asistentku. "Partyzáni tady za války ukryli zbraně a munici," vysvětlil.

Vyběhli ze hřbitova a rychlými kroky zamířili k Markovu hospodářství. U plotu stála Marika a neklidně pohlížela na cestu.

"Všichni žijeme," uklidnil ji. "Slečno Moniko, nasedněte do přívěsného vozíku. Ať nás tady radši nenajdou. V noci se vrátíme," uklidnil Marka.

Když ujížděli lesní cestou, uslyšeli houkačku policejního vozu, který se blížil přes pole.

"To bude Birski teprv zuřit," poznamenal Tomáš pod přilbou.

"Co to vůbec bylo?" chtěla vědět Monika.

"Mina se zpožděným zapalováním. Vykopeš ji, myslíš si, že se nic neděje, odložíš ji a teprve potom udělá bum."

Odbočili na Krasnystavskou. U kapličky je dohonili policisté a zahradili jim cestu. Vystoupil Birski a usmál se.

"Nu což, pane Vandrovče. Konečně jsem vás chytil i s trofejní motorkou."

"Mou motorkou?" podivil se Jakub. "Kde tady vidíte nějakou mou motorku? Vždyť sedím na koni. A speciálně na vaši počest jsem absolutně střízlivý."

Birski se zamračil. Přistoupil k motorce a pohlédl na registrační značku.

"Občane, ukažte řidičský průkaz."

"Prosím," podal mu Tomáš mírně zmačkaný dokument.

"To je vaše motorka?"

"Jistě. Vidíte mě snad na ní poprvé?"

"Hm, když jsem vás na ní viděl včera, byla to Jawa a bez přívěsu."

"Přelakoval jsem ji. A přívěs jsem si půjčil."

"A ta kočka?"

"Copak všem ve městě rozdali stejný text?" rozčilila se. "Kam přijdu, všude slyším, že jsem kočka. Jak tady říkáte opravdovým kočkám?"

"To je má dcera," vysvětlil Jakub. "Jak se říká, levoboček. Přijela na návštěvu a právě jí ukazují okolí."

"Nebo základní zdroje příjmu na okolních hřbitovech?"

"To si vyprošuju. Nejsem hřbitovní hyena, ale exorcista. Mám na to potvrzení vydané Polskou psychotronickou společností!"

Birski mávl rukou.

"To vím. Můžeš si s ním vytříť. Zeptám se jinak. Byli jste před dvaceti minutami na rakouském hřbitově?"

"Kdepak. V životě bych touhle dobou na hřbitov nepáchl."

"Copak, země je studená a člověk může chytit revma?"

"Vaši vysoce urážlivou narážku přejdu mlčením. Chceme pokračovat v našem výletě."

"Jedte k čertu. Ale jednou vás určitě chytím při činu!"

"Přeju hodně zdaru."

Odjeli. Také Birski zamířil ke vsi. Mezi zuby drtil nadávky. A měl k nim důvod.

6. kapitola

Holmes a důstojník kontrarozvědky se vzhledem pithecanropa vstoupili do cely chelmského vězení. Svou identitu kryli policejními uniformami. Ostatně i řediteli vězení se představili jako poslové z velitelství. V cele seděl jen jeden muž.

"Josef Romanski?" zeptal se pithecanrop.

Vězeň k nim pozvedl vodnaté modré oči. Při pohledu na opičáka v policejní uniformě sebou trhl.

"Ježíši," zašeptal. "To už je tak zle, že dělají nábor mezi gorilami?"

Důstojník prskl a vycenil špičáky.

"Važ slova," zachrčel.

Vězeň mírně pobledl.

"Budu."

"Jsi Josef Romanski?"

"Ano."

"Povoláním kameník, posledně zaměstnán při zhotovování kamenných architektonických detailů v Lublinu, uvězněn za pašování středověké sochy ze Sovětského svazu do Polska? Vydán Rusy? Odsouzen na pět let, čekáš na právoplatnost rozsudku."

"Ano."

"Chceš dostat podmínku?"

"No jasně! Co mám udělat? Sehnat ještě jednu sochu?"

Oba důstojníci si demonstrativně ucpali uši.

"Pojď s námi," přikázal pithecanthrop.

Vyšli na jeden z vězeňských dvorů, kde stál velký křídový balvan. Na špalku pro štípání dřeva ležela dláta a kladiva.

"Tvým úkolem je vytesat z tohoto kamene sochu medvěda. Musí vypadat praslovansky. Rozumíš?"

"Ovšem, miluju památky."

"Tak se do toho pusť. Máš čas do rána."

"Do rána?" znervózněl vězeň. "A když to nestihnu?"

"Tak si poseďš pět let. A my se postaráme, aby na tebe zapomněli v případech různých amnestií a abys nevyšel dříve ani v případě dobrého chování."

Vězeň si zamračene odpovídl.

"Udělám to," kývl. "Má sedět nebo stát?"

"Na starobylé památky jsi tady odborníkem ty. Udělej ho tak, aby vypadal autenticky."

"Ještě bych potřeboval obrázek nějakého medvěda. Kde vezmu proporce?"

Holmes vytáhl z kapsy stříbrnou desetijuanovou minci s obrázkem pandy, kterou kdysi dostal na čínském vyslanectví.

"Vrátit!" upozornil.

"Ale to je panda a ne medvěd," protestoval umělec.

"Drž hubu," zavrčel opičák, "nebo se vrátíš do cely."

Pracoval celou noc, a nadával přitom na pitomé poldy a jejich vymyšlenosti. Ale jak se dílo blížilo ke konci, cítil se čím dál líp. Pět let svobody není zadarmo. A když svítalo, ani skutečnost, že mu umdlévaly ruce, ho už netrápila. Svírat dláto kluzké od krve a bolest při každém úderu kladivem za tuto cenu stály.

Ráno našel Herberto na dveřích pokoje lístek:

Socha znázorňující medvěda je na pravoslavném hřbitově na Hůrce.
Přátelé.

Byl však příliš oslaben astrálním výletem, než aby to mohl ověřit.

##

Koroptev se přiblížila ke korálkům rozsypaným na poli. Chvilí si je prohlížela a potom do jednoho zobla. Jakub, který ležel v nedalekém křoví, zvedl prak a vystřelil olověnou koulí. Pták klesl. Pytlák k němu přiběhl, zakroutil mu krkem a strčil ho do nevelikého pytle. Právě se chystal k návratu domů, když pocítil, že ho někdo pozoruje. Zvedl hlavu. Opodál seděl ve vzduchu stařeček se zlomyslným pohledem.

"Tak jsme se konečně setkali," pronesl.

"Ivanov? Ivan Ivanovič?"

"Souhlasí. Vidím, že jsi o mně slyšel."

"Slyšel."

"Myslím, že se můžeme dohodnout."

"Myslíš špatně. Zmiz odtud. Tohle údolí je v mé péči."

"To poslední dobou slyším pořád. Ale já neposlouchám přání kdekoho. Poslal mě sem s určitým posláním Ten-Který-Vi-Kde-Je-Med."

"Ten-Který-Vi-Kde-Je-Med? Proboha! Medvěd. Jsi knězem Medvěda z Chelmu."

"Souhlasí. Jsi se mnou nebo proti mně?"

"Proti."

"To není dobře. Víš, vždycky mám stejný problém. Přijdu do města unavený a hned musím bojovat. Doted jsem prohrával. Musím proto najít místo, kde bych zesílil. Vybral jsem si Uchaně a Karwowského chalupu, ale ty jsi ho zabil. Je to už pár let."

"Nikoho jsem nezabil. Umřel na následky příliš vysoké koncentrace alkoholu v krvi."

"Dá se to tak říct. Ale ta pálenka byla prý od tebe."

"Kdo to řekl?"

"Cvrlikají si o tom vrabci. Ale je to jedno. Usadím se ve Vojslavicích."

"Nesouhlasím."

"Neptám se tě na souhlas."

"Vyženu tě."

"Hodně zdaru. Ale asi se ti to nepodaří."

"Budeš litovat, že ses tady vůbec ukázal."

"A ty budeš litovat, že ses mi postavil do cesty."

Luskl prsty. Jeho postava zmizela a místo ní se na stejném místě zjevili dva odporně špinaví vlčáci. Vycenili zuby a s vrčením se blížili k Jakubovi.

Jakub vytáhl z kapsy prak a nabil jej plechovou hvězdíci. Viděl podobné ve filmu o nindžích; na videu, na Vánoce, při návštěvě syna ve Varšavě. Vystřelil. První pes po zásahu mezi oči vydechl naposledy. Druhý skočil, tlamu otevřenou. Exorcistova ruka se vymrštila a pes se na ni navlékl až po předloktí. Jakub roztáhl prsty v psím žaludku, uchopil něco měkkého a vši silou to stiskl. Pes zoufale zakňučel. Kňučení dopadlo dost nepovedeně, protože měl tlamu plnou ruky muže, kterého měl zakousnout. Druhá ruka vylovila z holínky bajonet a psův život skončil. Vítěz si ho přehodil přes rameno a zamířil k blízkému domu.

"K večeri bude telecí," řekl užaslému děvčeti a hodil psa na zem.

"Zbláznil jste se?"

"Proč?" podivil se. "Jestli nechceš, mám pro tebe koroptve. V zimě trochu hubené, ale určitě výživné."

"Opravdu ho chcete sníst?"

"Samozřejmě, má moc dobré maso. Nechceš to zkusit?"

"Ne, děkuji!"

Obratně vlčáka vykuchal. Sádlo dal zvlášť do hrnce a postavil na kamna, aby je přepustil. Zbytek nakrájel na kousky a udil v malé udirně za domem. Vnitřnosti zakopal.

"Špek se vyškvařil," zavolala Monika z domu. "Co mám s tou hrůzou udělat?"

"Seber vrchní vrstvu a vyhoď ji, zbytek přelej do sklenic. Bude se hodit."

"Nevím k čemu. Leda na mazání kol."

"Kdepak. To je vynikající prostředek na všechny nemoci. Nejlepší je na zápal plic. Ale dají se tím vyléčit i souchotě. Ale jenom v počátečním stadiu. A něco prodám mastičkáře z Grabowské. Potřebuje ho na léčení lidí."

"To tady máte i mastičkářku?"

"Ále, takovou hudlařku bez větších úspěchů."

"A při bolesti zubu pomůže?"

"Copak, bolí tě?"

"Asi mi vypadla plomba. Začíná v tom škubat. A už je pozdě na cestu do Chelmu k zubaři."

"Vy měšťáci máte hrozné zuby. Podívej se na Semena. Sto let a ještě má polovičku vlastních."

"A ostatní zlaté. Viděla jsem. Jak to zařídil?"

"Musí se hryzat dubová kůra. Tak jednou měsíčně. Hodně to pomůže, a proti bolesti znám dobrou metodu, ale musí to hodně bolet, jinak se pro ni nerozhodneš."

"Tak ještě počkám."

Snědli bohatý oběd. Jakub měl guláš a děvče dvě koroptve. Dokonce byly i chutné.

"Pytláčením se dá uživit?" zeptala se při mytí nádobí.

"Ne. Ostatně nepytláčím. Právo lovit v lesích, které tady rostly, poskytl mé rodině ještě car. Mám na to papíry. Sice jsou v archivu v Krasnystavu, po válce nám je totiž zabavili, ale je možné si je tam přečíst."

"Car už není."

"Mám právo. Mí předkové mohli lovit, tak můžu taky. Les už sice taky není, ale dokud tady budou Vandrovci žít, budou lovit."

"Jste poslední..."

"Ne. Mám ve Varšavě syna. Automechanika. A vnuka. V létě sem jezdí na prázdniny. A také má loveckou žilku. Je u nás dědičná."

Monika si představila mnohagenerační pytláckou tradici a usmála se. Hospodář vzal večer koně a zmizel se slovy, že se vrátí kolem půlnoci. Odjel na Žároví. Mariku nechal u Marka, sám vzal lopatu a pistoli nabitou stříbrnou kulí. Šel na hřbitov. Všechno vypadalo stejně, jako když ho opustili. V mohyle zel kráter po mině. Smrákalo se. Jakub začal kopat. Díra se prohlubovala. Každou chvíli kopání přerušoval a zjišťoval, jestli nejsou v zemi další překvapení. Nakonec rozsvítil baterku. Byl už metr hluboko. Co nevidět měla začít vrstva nebožtíků. Cvakl odjištěný revolver. Jakub zvedl hlavu. U okraje výkopu dřepěl Birski s revolverem v ruce.

"Nu což, občane Vandrovče. Tentokrát to bude za pět let. Taková recidiva..."

Jakub na něho zachmuřeně pohlédl.

"Nech mě alespoň dokončit to, co jsem začal."

"Copak, zachtělo se ti zlatých zubů?"

"Víte, pane okrskář, že nejsem hřbitovní hyena. Tady jsou v zemi upíři. Musím je zneškodnit. Potom mě můžete zavřít."

"Kdepak."

"Proč ne?"

"Neodpovídá to předpisům. Tak vylez z té díry."

Jakub vylezl. Policista vytáhl z kapsy pouta, zacvakl je na exorcistově ruce, ovinul kolem stromu a zacvakl na druhé ruce.

"Copak je to za móresy?" rozčilil se Jakub.

"Jsem tady na kole. Musím pro auto, takže tady počkáš, dokud se nevrátím."

"Můžu jít za kolem na provaze."

"Nepohodlné. Takhle to bude rychlejší."

"Než se vrátíte, zakousnou mě."

"Nic se ti nestane. Upíři neexistují. Zanedlouho na shledanou."

A odešel. Jakub vychrlil výjimečně dlouhou a nepublikovatelnou nadávku. Právě zažil nejhlupejší nehodu v celé své kariéře. A může to být nehoda poslední.

"Marku!" zařval ze všech sil. "Mariko!"

Avšak ani známý, ani kůň ho neslyšeli. Byli příliš daleko.

Zaklel znovu. Potom se pokusil zvednout nohu tak, aby dosáhl na botu. V podrážce měl totiž zastrčený takzvaný židovský vlasec. Tenoučkou pilku, kterou před válkou používali zloději. Dílko z nejkvalitnější oceli bylo určené k přerezávání sklepních a vězeňských mříží. Byla neobyčejně ostrá. Ocelový prut dokázala přerezat za necelé dvě minuty. Nemohl na ni ale dosáhnout. Měl revma. Chvilí přemýšlel, potom usedl na zem a obtočil nohy kolem stromu. Teď už to nebyl problém.

Vytáhl pilku ze skrýše. Byla celá. Pustil se do přerezávání jedné obroučky pout. Náramek byl neobyčejně tvrdý.

Uplynulo dobrých deset minut, než se pila zahryzla hlouběji. Dál už to šlo trochu snadněji, i když pořád hrozně pomalu.

Zaslechl, jak se ve tmě syje půda. Něco lezlo z hrobu. Nebo se mu to možná jenom zdálo. Stará jizva na ruce začala tepat. Zaťal zuby a zoufale piloval. Rozhostila se naprostá tma. Hřbitov zaplnil šum a praskot. Něco zapleskalo. Netopýří křídla. Z díry v zemi vanul mrtvolný puch. Pořád silněji. Piloval a současně přemýšlel. To nemůže být upír. Tohle bude něco jiného. U syna viděl film o zombiích - živých mrtvolách. Jenže tady je Polsko a ne Haiti. Ponurá legenda ještě ze stoleté války. Ghúlové. Požírači mrtvol. Bloudí po vojenských hřbitovech a bojištích. Vzplanulo před ním podivné, mlhavé světlo. Vzhlédl. Ivan Ivanovič Ivanov.

"Zase se vidíme," řekl čaroděj. "Prý jsi udělal mému pejskovi bebíčko."

"Omlouvám se. Zaplatím ti ho."

"Kdepak."

Kopl Jakuba do ruky. Pilka spadla na zem. Sehnul se, zvedl ji a pokusil se ji zlomit. Nešlo to. Odhodil ji o kus dál, z Jakubova dosahu.

"Budeš si muset poradit bez ní."

"Proč mi to děláš?"

"Třeba mám rád upíry. Nebo prostě nemám rád tebe. A třeba jedno i druhé, plus ještě něco. Musím nabrat síly a získat cvik v čarování. A tohle místo se k tomu ideálně hodí. Skoro ideálně. Jedinou vadou této krajiny jsi ty."

"Budu tě v noci strašit," řekl Jakub mstivě.

Čaroděj se rozesmál a odešel. Exorcista se zul a točil se kolem stromu tak, aby mohl dosáhnout na odhozenou pilku. Podářilo se. Pracně si ji přitáhl nohou a začal znovu pilovat. Ono něco se plížilo po hřbitově, pořád blíž. Když se na chvíli otočil, zahlédl něco tmavšího než tma. Trhl hluboce naříznutými pouty a náramek praskl. Uchopil vlas do zubů a skočil stranou. Ono něco se s vytím vrhlo na místo, kde před chvílí seděl. Sevřel násadu lopaty a silně uhodil. Lopata zasáhla něco měkkého a potom se zarazila do stromu, který rostl za tím. Jediným trhnutím ji uvolnil. Pokoušel se zaslechnout, jestli se něco děje a zachytil tichounký šramot nohou, které se k němu kradly.

Co nejsilněji uhodil podruhé. Opět něco zasáhl. Tentokrát naplno. Ono něco hluboce a nelidsky zakvílelo a rozplynulo se ve tmě. Na cestě ke hřbitovu zasvítily reflektory policejního vozu. Vracel se Birski. Jakub vztekle zaklel a skočil do křoví. Logika mu sice přikazovala okamžitě zmizet, ale cítil se za toho poldu zodpovědný navzdory prasárně, kterou mu před dvaceti minutami udělal. Birski vběhl na hřbitov a zmateně se rozhlížel. Hledal svého vězně. Když viděl, že tady není, vychrlil proud sprostých slov a vrátil se k autu. A Jakub klusal pro koně.

"Tak co?" zeptal se Marek, když ho uviděl.

"Je to špatné. Nic jsem nestačil. Připletl se tam ten pitomec Birski. Připoutal mě ke stromu a šel pro auto. Sakra. Málem jsem zhebnul."

"Osvobodil ses?"

Ukázal zbytek pout na zápěstí.

"Pověš česnek. Zítra to zkusím znova. Jenže ten zatracený polda na mě teď bude číhat. Bože, jak se můžeš dívat na takovou zabeďnost a neosvítíš toho hlupáka?"

"Díky. Jak se odvděčím?"

"Až po práci. Škoda, že jsem to nezvládl dneska."

"Počkej, aspoň ti odříznu zbytek toho náramku."

"To neodmítnu."

Zašli do stodoly. Marek obratně přeřízl rozbrušovačkou pouta, která podložil kouskem plechu. Jakub je pečlivě otřel a hodil do umělohmotného sáčku.

"Budou se hodit," vysvětlil.

Hned potom odjel na koni domů. Dojel k silnici na Chelm a zamířil k Vojslavicím. Když míjel hřbitov, pocítil, že ho něco pozoruje.

"Ještě se vám dostanu na kůži," slíbil.

Pocit šmírování zmizel, jako kdyby ono něco polekaně zalezlo. Na křižovatce čekal Birski s autem.

"Dobrý večer," poznamenal jízlivě.

"Nápodobně."

"Odkudpak se vracíte? Není to náhodou z nelegálních archeologických vykopávek?"

"Jen se tak projíždím. Trpím nespavostí. Napadlo mě, že mi špetka čerstvého vzduchu prospěje."

"Poslyš, Jakube, znáš mě."

"Těžko neznat ozdobu naší obce a udatného přemožitele pytláků, černých paličů kořalek a různých jiných zločinců."

"Dokud tě nepřistihnou při činu, můžeš se cítit bezpečný, ale dej si pozor. I kdyby tě stáří uchránilo před basou, postarám se, abych ti znepříjemnil život. Pokuty a podobně. Stárneš. Už nejsi tak mazaný jako před pěti léty, kdy jsem tady nastoupil do služby. A bude ještě hůř."

"Určitě. Ostatně chybělo jen málo a musel byste vysvětlovat, proč ležela na hřbitově má mrtvola s pouty na ruce."

"Cože?"

"Přišli upíři. Naštěstí jsem se osvobodil."

"Tak vrať pouta. Jsou služební."

"Prosím." Jakub mu hodil sáček.

Birski se rozesmál. "Víš, za co tě posadím?"

"Nu?"

"Za ničení policejního majetku."

"U soudu bude vaše slovo proti mému. Bude to těžké dokázat."

"Jsou tam tvé otisky prstů," zatřásl sáčkem.

"Obávám se, že ne. Otřel jsem je flanelem. Nezůstal ani jeden."
Birski zavyl. Najednou ho něco napadlo.
"Jsou na sáčku."
"Jistě. Našel jste ho u mě v koši a strčil do něho předem poničená pouta. Na sáčku jsou mé otisky, což není důkaz."
Policista zaklel.
"Chytím tě, i kdyby to měla být poslední věc, kterou v životě udělám."
"Hodně zdaru."
"Už to mám. Řízení neoznačeného vozidla. Ten kůň nemá odrazová světla, o pozičních ani nemluvě."
"Souhlasí. Sáně, přívěs, žebříňák musí mít odrazky. Ale koně ne. To je taková díra v předpisech. Příslušný paragraf sice nedokážu citovat z paměti, ale mám doma pravidla silničního provozu. Kdybyste se chtěl do nich podívat."
Birski dostal další nápad. Vytáhl z pouzdra pistolí.
"Odhod' zbraň," přikázal.
"Nemám."
"Odhod' zbraň. Odhod' zbraň."
"Prosím o vysvětlení."
"Je jednoduché. Musím tě třikrát varovat, abys odhodil zbraň. Následuje varovný výstřel do vzduchu, potom tě postřelím v sebeobraně a postarám se, aby to byla nešťastná náhoda. Aby postřelení bylo smrtelné."
"Moment, moment. Vždyť nemám zbraň."
"O tom předpisy nic neříkají. Je v nich taková díra, Jakube. Musím varovat, vystřelit pro výstrahu a můžu střílet."
"A když odhodím zbraň, tak nemůžete?" zajímal se Jakub.
"Pak ne."
Exorcista sáhl do holíčky, vytáhl nůž a hodil ho na zem Birkému přímo pod nohy.
"Odhodil jsem zbraň. Nemůžeš střílet."
Birski se rozplakal.
"Už nemůžu," vzlykal. "Pane Vandrovče, jste hrozný člověk."
"Snad se nezhroutíš. Policista, a bečí. Sbalíš mě příště."
Okrskář si otřel oči.
"Rozhovor s vámi je intelektuální zážitek," přiznal. "Jsem šťasten, že v této obci jste tak inteligentní jen vy. Jeďte domů."
"Pojedu. Jsem už starý a musím se vyspat. A pokud jde o odrazku, visí tady," ukázal.
Klisna měla na konci ocasu připevněnou sponku do vlasů, na které se houpala odrazka. V podobě čtyřlístku. Pro štěstí.
Birski vyl dlouho a smutně. Vyl tak dojmavě, že se probudili okolní obyvatelé. Nerozsvěcovali. Stáli za záclonami a sledovali neobyčejné představení. Uprostřed křižovatky stojí policejní vůz a u něho místní okrskář s vyvrácenou hlavou vyje na měsíc. K jeho kvílení se přidali okolní psi. Zakrátko se vzbudila půlka vesnice. Jakub jel přes pole a propěvoval si říznou píseň:

Naša Duna zabořela,
zachotěla vodku pít,
na děrevja napisala:
Bez pallitra něvchodit'.

Dojel domů, odstrojil Mariku a odvedl ji do stáje. Nasypal jí ovsa a přinesl vědro čerstvé vody. Potom vešel do domu. Monika už spala. Lehl si také. Probudilo ho jemné zatřesení.
"Co se stalo?" zablábolil.
"Promiňte, že vás budím tak v noci, ale hrozně mě rozbolel zub. Mluvil jste o nějaké účinné metodě."
"Mluvil. Ale je odporná."
"Nevadí. Jen aby pomohla."
"Musím se obléknout."
Odešla do kuchyně. Po chvíli za ní přišel. Seděla na lavici zabalená do županu.
"Vezmi si bačkory," doporučil. "Musíme do stáje."
"Do stáje? Proč?"
"Pro hlavní složku obkladu. Neboj se, pojd'."
Šli. Noc byla studená a hvězdná. Vešli do stáje. Marika ležela na hromadě slámy přikrytá dekou. Otevřela jedno oko a se zájmem na ně překříně pohlédla.
"Lež, lež," požádal. "My jenom na chvilku."
Pozorně hleděl pod nohy a po chvíli zvedl ze země koňský koblížek. Byl ještě teplý. Rozlomil ho. Monika odskočila.
"Co chcete dělat?"
"To je nejlepší metoda. Přiložit kobylinec na tvář. Musí být ještě teplý. Neboj se, potom se umyješ."
"Není to nějaký příšerný vtíp?"
"Kdepak," vzal čisté plátno a položil na ně zázračný prostředek.
Dal jí ho do ruky. S mírnou obavou ho přiložila nezabalenou stranou na tvář.
"Drž ho asi dvacet minut. Jestli bolest nepřejde, dám ti na to místo zlatý zub."
"Beru za slovo."
"Ale nesimuluj. Jsem jenom chudý důchodce."

Rozesmála se. Vrátili se do chalupy a Jakub hned upadl do spánku.

#

Noci v Chelmu byly toho jara studené a nepříjemné. Holmes, který seděl v autě naproti hotelu, mrzl, přestože měl huňatý kožich. Něco nehrálo. Uplynul už celý den a Herberto nevystřčil z pokoje nos. Dokonce mu tam nosili i jídlo. Ale kontrašpionáž má dost času. Pokud špion, vydávající se za duchovního, něco kuje, dříve či později bude muset vyjít ven. Jestli vyrábí nějaké zařízení, bude je muset vynést. A pokud nevynese, budou si ho moci prohlédnout, až odejde do města. S úsměvem potřásl pytlíkem šperháků.

7. kapitola

Neděle byla teplá a přívětivá. Před kostelem se tísnil dav lidí. Neděle je svátek. Zapomíná se na nepřátelství. Nikdo na nikoho nečeká s dýkou v ruce. Opilci při zpovědi slibují nápravu. Někteří to i zkusí. Mince tiše cinkají o tácek. Semen měl dobrý den.

Hodil stříbrný rubl. Jakub, který stál hned vedle, pocítil potřebu přítele přetrumfnout. Hodil na tácek stříbrný kanadský dolar. Monika dala jen dvacetizlatku. Studenti jsou chudí a jejich peněženky mívají souchotě. A na souchotě je nejlepší psí sádlo. Všechno, co se vyskytuje v přírodě, se vzájemně doplňuje. Každé zvíře je užitečné. Jedno dává mléko, z jiného lze připravit lék. I kočky se dají použít. Když k nemocnému rakovinou přiložíme kočku, kočka zdechne a člověk se uzdraví.

Bůh nestvořil nic bez účelu. Jen se neví, proč nás favorizuje natolik, že přikázal Eohippům slézt ze stromů. Třeba nám to jednou prozradí. Nebo se odpověď skrývá v úsloví "K obrazu svému, k obrazu Božímu."

Ivan Ivanovič Ivanov o tom neuvažoval. Čaroval. Vrhл příšerně rafinované uřknutí na Jakuba Vandrovce a tu malou čúzu, která všude chodila s ním. Bůhví, co na tom starém dědkovi vidí. Z kostela vyšli tři. Jakub, Monika a Semen. To, co spatřili, je udivilo. Před kostelem stál špalír esesáků s odjištěnými samopaly.

"Co se děje?" zarazilo se děvče. "Natáčeji film?"

Lidé vstoupili do špalíru. Hitlerovci začali střílet. Lidé padali, ale nahrazovali je další a další. Vytékali z kostela jako řeka a umírali.

"Stůjte!" vykřikla zděšeně.

Kříčela doopravdy. Jakub jí položil ruku na rameno.

"Uklidni se," požádal. "To je pouhé mámení."

Kouzlo prasklo. Lidé opouštěli kostel a odcházeli domů živí a zdraví. Semen se otrásl.

"Brrr. Kdo to udělal?"

"Tamhleten." Jakub ukázal na Ivana Ivanoviče, který seděl před knihovnou a lhostejně pokuřoval "bělomorku".

"Mámení?" žasla dívka.

"Samozřejmě. Davová sugesce."

"Ale proč jenom my?"

"To je jednoduché. Je snadnější něco silně namluvit několika lidem než slabě většímu davu. Chtěl, abysme se pokusili lidi zastavit. Pak by nás pokládali za blázny."

Muž na lavičce jako by jejich rozhovor slyšel, protože se rozplynul ve vzduchu. Jakub se ušklíbl.

"Zjistíme, jestli tam pořád sedí?" nadhodil.

"Jak chcete," řekla Monika.

"Jdeme," rozhodl Semen.

Šli. Lavička vypadala prázdná. Vzduch kolem ní se však podivně chvěl. Něco nepatrně zkreslovalo perspektivu. Děvče natáhlo ruku.

"Rukou ne," varoval ji potomek kozáků.

A vytáhl z rukávu krátkou nahajku upletenou z dvanácti řemenů. Monika jí švihla nad lavičkou. Něco zasáhla. Ivan Ivanovič se ihned zhmotnil.

"Podlý podraz," sykl. "To si s tebou vyřídím. Jenom musím vymyslet jak."

"Co kdybys tak táhl ke všem čertům?" navrhl exorcista. "Tady není žádná rekreace. Máme dost vlastních problémů."

"Třeba s upíry," zachichotal se čaroděj. "To nebylo špatné, vid'?"

"Chtěls mě zabít."

Děvče i stařec udiveně zírali. O tom nevěděli nic.

"Tak dobře. Nestarej se o mě. Mám právo tady být."

"To je mé území."

"Chceš tady dál bydlet?"

"Jistě."

"Promluvíme si o tom zítra. V neděli se mi nečaruje moc dobře."

V rozporu s těmito slovy začal opět mizet. Monika pečlivě ohmatala lavičku. Byla prázdná.

"Netrap se," řekl Jakub. "Odešel už před chvílí. Hovořili jsme jen s jeho odrazem."

"Nenasypal jste mi něco včera do jídla?"

"Kdepak. Ostatně včera jsi asi nejedla kvůli bolesti zubu, ne?"

"To je pravda..."

"A co, pomohlo? Nějak jsem se zapomněl ráno zeptat."

"Pomohlo. Odtěd budu tuhle metodu používat vždycky."

"Jakou metodu?" zajímal se Semen.

"Pan Jakub mi doporučil přiložit na tvář koňské h... výkaly."

"Á, moje škola. Tuto metodu jsem do zdejších končin přinesl já."

"Je skvělá."

"A opravdu ji chceš dál používat?" usmál se Jakub. "A kdepak, milé dítě, najdeš ve městě kobylince?"

"Na předměstích žije pár uhlířů. Když budu hledat, doufám najdu."

"Víš, ale sbírat přímo na ulici..."

Semen se zakuckal smíchy.

"Je to hrozně nehygienické," zažertoval.

"O to nejde, jestli ji ale uvidí nějaký známý, bude mít zkaženou pověst."

"Napřed se rozhlídnou," slíbila.

Byli už u radnice - odřbané barabizny, ve které v polovině minulého století sídlily městské úřady. Od té doby každý následující majitel pouze přispěl ke všeobecné devastaci. Najednou vedle nich zastavil mercedes pískové barvy.

Vystoupila z něj žena v kožichu, ověšená šperky jako vánoční stromček. Přiklusala k nim.

"Promiňte, jste Jakub Vandrovec?"

"Jo," přiznal se exorcista.

"Byla jsem u vás a sousedé mi řekli, že jste šel do kostela. Jste má poslední naděje."

"Hm. My se známe?"

"Jsem Rozálie Kaczynská. Známa kněze Wilkowského."

"Aha. Jak se má?"

"Je tajemníkem varšavského biskupa. Dělá kariéru."

"Slyšel jsem. Jak vám můžu pomoci?"

"Přijeli jsme s manželem a bratrem. Jedná se o mého syna."

"Je nemocný?"

"Něco takového. Nechala jsem je u vás ve dvoře. Pojedete se mnou? Prosím."

"Musím vzít s sebou asistentku."

"Samozřejmě. Jedeme!"

"A co ty, Semene?"

"Hodíte mě na křižovatku?"

"Samozřejmě." Žena byla tak šťastná, že by ho hodila i na Měsíc.

Vyjeli. Řídila jako šílenec. Na Starém Majdanu byli za dvacet minut. Na lavičce před Jakubovým domem seděli dva muži, mezi nimi asi sedmnáctiletý kluk. Pankáč. Vypadal hrozně. Na hlavě měl číro, zbytek hlavy vyholený. V uchu měl vetknutou sichrhajcku s žiletkou. Na sobě měl černou koženou bundu, neuvěřitelně odřbanou, s výrazným bílým nápisem "No Future" na zádech. Na nohou vytahané a odřené džíny a kanady, také natřené bílo. Na holém těle pod bundou pověšené různé plechové odznaky. Jakub se ušklíbl.

"To je práce pro psychiatra," vyjádřil svůj názor.

"Neser," ucedil mladík a plivl mu pod nohy.

"Co mám udělat?"

"Jste nejlepší vymítač v celé zemi. Syn je zřejmě posedlý."

Jakub na něho smutně pohlédl a pokýval hlavou.

"Zřejmě beznadějný případ," usoudil. "Ale udělám, co bude v mých silách."

"Vo čem ten chlápek žvaní?" zajímal se pankáč.

"Drž konečně hubu," zaječel jeden z mužů, nepochybně jeho otec nebo strýc.

Pankáč si znovu odplivl.

Jakub chvíli přemítal.

"Ještě ho chvíli hlídejte," požádal. "Musím se připravit."

"Ale hod' sebou, dědku, večer mám koncert!"

Jakub otevřel dveře a vstoupil do domu. Po chvíli se vrátil s klíči od kůlny, z ní přinesl čtyři kůly zhotovené z ocelového prutu a dřevěnou palici. K podobným kůlům se uvazují krávy na pastvě. Jen tyhle byly trochu delší, asi metrové.

"Zaskoňte k sousedům a kupte slepici," nařídil. "Řekněte, že je pro mě. Pak vám ji prodají."

Žena odklusala. Jakub zašel do sklípku. Po chvíli se vrátil bez tyčí a bez palice.

"Dáš si vínečko?" zeptal se pankáče.

"Okej. Kolik má procent?"

"Čtyřicet."

Přinesl láhev. Mladistvý kandidát na degeneráta ji odborně odšpuntoval a lokl si.

"Slušné. Třicet procent."

"Klidně pij."

"Je to rozumné?" zeptal se starší z mužů.

"Všechno je pod kontrolou," uklidnil ho exorcista.

Zašel do stáje a po chvíli se vrátil se dvěma hrstmi konopí. Přišla matka se slepicí. Slepice zoufale kdákala. Exorcista přichystal čtyři provazy.

"Ruce a nohy," přikázal.

Mladíkovi spoutali ruce i nohy a přitáhli. Ať už bylo v láhvi cokoli, dočista ho to omámilo. Odpor nekladl.

"Moniko, pojď nám pomoci."

Donesli ho do sklepa, položili na zem a roztáhli mu končetiny.

"Budeme ho držet, ty zatloukej kolíky," přikázal. Dívka úkol zvládla. Prostrčila pruty uzly a začala je zatloukat dřevěnou

palicí, až skoro celé zalezly do země. Na koncích měly speciální háčky, které zabraňovaly vyvléknutí provazů.

"Dobře, můžete ho pustit."

Pustili.

Zajatec se v poutech zmítal ze všech sil.

"Je to dobrý omamný prostředek, ale působí moc krátce," vysvětlil Jakub. "Používal ho už můj tatík při kastrování kanců."

Ležící a příkolikovaný mladík vychrlil záplavu tak příšerných nadávek, že dívka zčervenala až po špičky uší. Část ječeného textu se týkala jí osobně. Ostatní to nevzrušilo. Jen paní Rozálie se kousla do rtů.

"Nestane se mu nic?" zeptala se znepokojeně.

"Nemyslím. Zatím k žádným vážnějším nehodám nedošlo. Podejte mi slepici."

Podala. Zatloukl do země ještě jeden kůl, tentokrát kratší. Z tašky visící na dveřích vzal lahvičku svěcené vody, na zemi kolem kluka i slepice opsal kruh, jehož obvod vylil svěcenou vodou. Potom vytáhl z kapsy hrudku něčeho, co vypadalo jako plastelína, olepil tím slepici krk a zapíchl do toho několik drátů.

"Bude to rychlejší," vysvětlil, přestože z jeho slov vlastně nic nevyplývalo.

"Vyndejte z auta akumulátor a postavte ho ke dveřím," poručil.

Jeden z mužů odešel splnit příkaz. Jakub natáhl od slepice k akumulátoru dva tenké dráty.

"Dobře," kývl. "Počkejte venku, hned přijdu."

Zůstal sám. Zapálil svíčku a podpálil obě hrsti konopí.

"Nejet, hafat gahem opet!" zvolal. "Odejdi, duchu temnot. Přejdi do zvířete. Očisti duši toho chlapce od svého jedu. Šilgana čilgana. Příkazují ti to. Mechet Nyva. Aser befer mubet! Vyslyš můj hlas, protože jsem Jakub Vandrovec, vědoucí!"

Chomáče dýmu, válející se zpočátku u země, se zvedly a začaly vířit. Vyběhl ze sklepa, zabouchl dveře a podepřel je silným klackem.

"Co teď?!" zeptal se jeden z mužů.

"Zbývá nám čekat. Hned bude po všem."

Ve sklepe něco rachotilo, potom se ozvalo nelidsky zoufalé kvílení. Jeden z mužů vyskočil.

"Co se tam děje?" znervózněl.

"Zlé síly opouštějí tělo. Jestli je mají opustit docela, musí to bolet."

Kvílení utichlo a přešlo ve vzlykot. Monika pocítila, jak jí stéká po zádech pot. Konečně nastalo ticho.

"Otevřete," přikázal exorcista. "Ale opatrně."

Pootevřeli dveře.

"Uhněte!"

Sotva stačili poslechnout, když zdola vyletěla slepice a vlekla za sebou oba dráty. Jakub jakoby bezděčně zavadil jedním drátem o pól akumulátoru. Houklo to a slepice se rozletěla na kousky. To, co z ní zůstalo, shrnul hráběmi.

"Přineste asi půl litru benzínu," požádal.

Vypustili jej hadičkou do sklenice. Polil ptačí pozůstatky a zapálil je.

"Už můžeme dovnitř?" zeptala se znepokojeně Monika.

"Až trochu vyvětrá."

Po chvíli sešli dolů. Kluk ležel v bezvědomí. Provaz mu nařízal zápěstí, ale krvácelo jen nepatrně. Vynesli ho nahoru.

Jakub mu břitvou oholil barevného kohouta na hlavě a hodil ho lhostejně za plot. Potom z něho stáhl bundu i kalhoty.

Chvilí lítostivě pohlížel na kožené boty, ale nakonec je také přidal na hromadu. Pankáč nyní ležel na zemi jen v puntikovaných trenýrkách a v zelených ponožkách.

"Ty hadry bude taky potřeba spálit," prohodil.

"Co je s ním?" zneklidněla matka.

"Hned ho vzkřísím."

Přinesl z domu kbelík vody a vychrstl ji na pacienta. Ten se probral a zachvěl zimou.

Matka mu podala kousek pytloviny, aby se utřel.

"Co to bylo?" zamumlal.

"Jsi vyléčen," řekl Jakub.

"Vyléčen?" podivil se upřímně.

"Už bude klidný. Kdyby začal znova, přivezte ho. Dávám na něho doživotní záruku."

"Co platíme?" zeptala se paní Rozálie.

"Jako v kostele. Dobrovolně."

Podala mu obálku. Ani nenahlédl dovnitř.

"Kdyby to nepomohlo, přivezte ho znovu," opakoval. "Ještě něco umím."

Mládenec na něho udiveně pohlížel.

"Co mělo pomoci?" zajímal se.

"Může mít v paměti určité mezery," vysvětlil exorcista.

Rozloučili se a odjeli. Jakub se líně protáhl. Vyňal z kapsy obálku a se zájmem nahlédl dovnitř. Povytáhl obočí, ale hned se zatvářil lhostejně.

"Dostal jsem tři sta dolarů," prohodil. "Sto je pro tebe za neocenitelnou pomoc."

"Ale já..."

"Student je chudý a jeho peněženka má souchotě," řekl dobrácky a strčil jí bankovku do kapsy. "Přines mi z kuchyně zavařovačku. Je ve skříňce. S plastickým uzávěrem."

"Děkuji."

"Není zač."

Odběhla.

Po chvíli se vrátila se sklenicí. Jakub ji otevřel, očichal vnitřek, potom do ní strčil zbytek peněz, lopatkou vykopal vedle schodů jamku a vložil ji tam. Zasypal hlínou a udupal.

"Jejda," žasla.

"Nikdy jsi neviděla zakopávat peníze?"

"Není lepší je dát do banky?"

"Nemám důvěru. Víš, před první válkou můj otec uložil peníze na účet. Bylo jich hodně. S Almazem Pačenkem udělali slušný obchod dodávkami do Ruska. Chtěl si dokonce koupit auto, byl by v těchto končinách druhý, protože gubernátor v Chelmu už jedno měl, jenže doba byla nejistá. Po válce mu řekli, aby zapomněl na carské Rusko a jeho banky. Mezi válkami pracoval s Alexandrem Pilipiukem v Radomi, ve zbrojovce. Vydělali pěkné peníze. Ale zase začala válka a naše úspory vzal čert. Nikdo mě nepřesvědčí, abych svěřil peníze bankéřům. Ostatně příslušné úřady by se mohly zajímat, proč jich mám tolik."

"Rozumím."

"Tak udělej něco k obědu, já vezmu koně a trochu se rozhlídnou po vsi."

"Po tom protivovi?"

"Míniš Ivana Ivanoviče? Jo. Zkusím vypátrat, v jaké je formě a třeba se mi podaří trochu mu narušit fasádu."

"Říkal, že dnes není ve formě..."

"Milé dítě, to že není ve formě neznamena, že mu nesmíme udělat bebíčko. Musím to zkusit právě proto, že není ve formě. Třeba se mi něco podaří. Ale jednoho si všimni. Když ten lump takhle řádí a není přítom ve formě, jak to bude vypadat, až ji získá? Myslela jsi na to?"

"Máte pravdu. Ale myslela jsem si, že to bude čestný souboj dvojice obdařené nadpřirozenými silami."

"Nemám nadpřirozenou sílu. Nevidím duchy. Nedokážu zabránit rozpadu svého těla. Jediné, co umím, je pár magických triků, pokud se hodí tak nazývat ty zaříkávačské praktiky. Částečně jsem se je naučil, částečně jsem k nim došel metodou zkoušek a omylů. S většinou upírů a s jinými problémy jsem si poradil metodami zdravého selského rozumu."

"Aha. A ta slepice?"

"Ta slepice byla pouhá rekvizita. Ani nevím, jestli do ní zlí duchové opravdu vstupují. Zaříkávači v Dubence, u kterých jsem se za války léčil, to tak dělali. Slepici nakonec zabili a spálili. Já jsem použil výbušninu, aby to bylo efektnější. Ostatně mi slušně zaplatili a měli právo na opravdu zajímavé představení. A při té příležitosti jsem uzdravil toho kluka."

"Byl opravdu posedlý?"

"Vím já? Pro mě je posedlý každý, kdo si takhle barví vlasy a pobije bundu cvočky. A muzika, kterou poslouchají, doopravdy smrdí sírou. Měla bys zkoumat vliv hudby, jestli se tomu modernímu rámusu tak vůbec dá říkat, na podvědomí takových jako on. Jak pozoruju, stávají se línými, apatickými, a na všechny pokusy je probudit a napravit reagují agresivně. Typičtí mladí psychopati. Budoucí vrazi. Viděl jsem takové zamlada a vím, co z nich vyrostlo."

"Je na to nějaký recept?"

"Dva. Zastřelit nebo vykastrovat." Zašel do stáje. Monika se zamyslela. Po chvíli vyjel na Marice bránou. Studentka za ním zamkla vrata. Usedla na lavičku. Zafoukal vítr. Místo, kde zakopal láhev, bylo ještě patrné; zavála ho sice spraš, ale pořád je ještě viděla. Hezkých pár měsíců práce. V láhvi v zemi. Prý má ještě další láhve. Pokrčila rameny. Zašla do stáje a pohlédla na nedávno nabílené zdi. Ve stáji visely u stropu svazečky bylin. Nevěděla, jaká tajemství skrývají. Nač pomáhají, čemu škodí. A najednou pochopila smysl své práce. Tohle je něco jiného než četba magického katalogu bratra Rudolfa - středověké příručky pro zpovědníky. Toto je reálné. Vedle celého civilizovaného světa žije člověk, který denně používá znalosti, zdánlivě ztracené už před sto léty. Někdo, kdo vymítá zlé duchy, bojuje s upíry, povídá si s koněm. Mercedes měl varšavskou značku. Jeho proslulost sahá daleko. A on nedělá nic pro zvýšení své životní úrovně. Strká peníze do flašek a zakopává je do země. A nejspíš je mu lhostejné, jestli je někdo vykope nebo ne. Jakub zná mnoho prastarých tajemství. Musí je uchovat před zapomenutím. Sepsat. Jenže smí do své práce napsat, že nakreslil na zem několik znaků a změnil tím počasí v celém okolí? Ve stáji nejsou mouchy. Je to tím, že je příliš brzy a ještě se neprobudily ze zimního spánku? Pomohly snad byliny zavěšené u stropu, nebo má i na to metodu? Magickou nebo podle selského rozumu? Sňala ze stěny kartáč a začala si kartáčovat vlasy. Kartáč byl drsný a voněl koněm.

##

Herberto potácivě opustil svůj pokoj. Nenabral ještě dost sil, ale informace o soše na hřbitově byla natolik zajímavá, že se rozhodl ji prověřit. I za cenu vlastního zdraví. Vzal si nástroje. Nechtěl se pro ně vracet, kdyby se ukázalo, že opravdu narazil na to, co hledá. Kultovní sochu z jedenáctého století. Vylézt na Hůrku z parku nebylo nijak vyčerpávající, přesto se musel každou chvíli zastavit a odpočívat. Mozek se ještě docela nevzpamatoval. Myšlenky plynuly pomalu. Kdyby se teď objevil v Chelmu Ivanov, měl by snadnou práci. Zneškodnění exorcisty by mu trvalo nanejvýš deset sekund. Ale čaroděj se právě ve Vojslavicích zabýval přípravou podrazu na Jakuba Vandrovce, Herberto byl tedy relativně v bezpečí. I když jeho život samozřejmě neohrožoval jen Ivanov. Hřbitov byl úplně opuštěný, pouze určité stopy naznačovaly, že sem někdo občas nahlédne. Na hrobě premiéra Zakarpatské Ukrajiny ležely čerstvé květiny. Na jednom z jiných hrobů stálo několik vyhořelých svíčkových misek. Po cestě nedávno prošel početný oddíl mužů v holínkách se cvočky.

Museli nést něco těžkého, protože jejich stopy se otiskly hluboko do rozměklé půdy. Pokusil se vnímat útržky myšlenek v kamenných náhrobcích. S odporem se oťrásl. Posledních padesát let byla nekropole střediskem chlastu a orgií. Také tady došlo k několika vraždám. Kameny poznamenala ztuhlá krev. Opravdový zázrak, že z této země nikdy nevstal žádný nebožtík. Možná proto, že tady leželi většinou dobří lidé. Chytil se této myšlenky a sledoval ji hlouběji.

Pod vnější slupkou neřádu odhalil hodně dobrého. Smutek, lítost po mrtvých. Jejich život. Často zaplněný námahou a těžkou, poctivou prací. A hezké vzpomínky, které po sobě zanechali. Došel k soše. Opravdu vypadala staře. Silně nasáklá vlhkostí, pokrytá zeleným lišejem řas. Znázorňovala ohavného medvěda stojícího na hromadě lidských lebek. Byla dokonce o něco větší, než měla být. "Tak jsme se sešli," broukl.

Zaposlouchal se do ozvěny sochy. Zaznamenal podivné a rozporné dojmy. Vztek, šílený spěch, bolest poraněných rukou. Naději na svobodu, nenávist, jakousi liščí vychytralost. To vše jako by pocházelo od jednoho člověka.

Herberto se zamyslel a potom se pokusil vcítit hlouběji. Hledal myšlenky kněží skládajících oběti, prosící davy pohanů, možná krvavé oběti. Místo toho vycítil dřinu několika dělníků z cementárny, kteří vyloupili tento blok ze skály na zvláštní a zatraceně dobře placenou objednávku. A vztek osmi policistů, kteří s eskortou nesli tuto sochu po zablácené cestě a potom ji natírali mechem a blátem.

Nikdy neklel, ale tentokrát měl chuť nadávat jako dlaždič. Místo toho vytáhl kladivo a aby se definitivně ujistil, urazil soše kousek tlapy. Kámen pod tenoučkou vrstvou falešné patiny byl bílý jako sníh a jen neveliké rezavé flíčky vyznačovaly stopy mikroorganismů obsahujících špetku železa, které zkameněly před sto padesáti miliony let. Přestal se ovládat a začal do sochy zuřivě bušit kladivem. Odsekával menší i větší kousky. Znenadání pocítil na rameni těžkou ruku. Ruku socialistické spravedlnosti.

"Bezpečnost. Vaše dokumenty?"

Zuřivost najednou zmizela jako sfouknutý plamen svíčky. Neobratně vytáhl z kapsy portugalský pas.

"Jste zatčen za ničení vzácné památky našeho umění. Nemusíte odpovídat na dotazy. Všechno, co řeknete, může být použito proti vám..."

Vedli ho po rozmáčené cestičce, pak kolem mohyly skrývající zbytky palladia knížete Daniela a dále po schodech dolů na Lubelskou ulici, kde na ně čekala neoznačená dodávka. Vezli ho do neznáma. Zatímco auto poskakovalo po děravé vozovce, Herberto smutně přemítal, že úplně selhal. Nesplní úkol. Vypukne další válka nebo vzniknou nové sekty. Kamenné soše budou obětováni nevinní lidé. Cítil to. Chvilí přemítal o okamžité sebevraždě, ale nápad zamítl. Vždyť ho nemůže potkat nic zlého. Teď je nejdůležitější upozornit kněze, se kterým hovořil na Hůrce. Ten musí informovat Vatikán. Ať okamžitě pošlou dalšího exorcistu.

##

"Hyjé!" zavyl Jakub.

Marika vesele zaržála a zrychlila ještě víc. Od nohou jí odletovaly hroudy hlíny. Exorcista se postavil ve třmenech a znovu nelidsky zavyl. Plul vzduchem. Pluli oba. Kopyta bušila do půdy, ale to nic neznamenal. Tvořili celek. Kůň a jezdec. Rozuměli si. Milovali se. Ctili se. Zrozeni k jízdě. K jízdě v nekonečných stepích. Byli svobodní, silní. Radovali se ze života, volnosti a prostoru. Vyjeli na hřeben. Pod nimi ležely Vojslavice. Za vesnicí se zvedal rozsáhlý masiv Mamčiny hory a o něco nižší pahorek nazývaný Pískovna, veliký zdroj prachu, desetimetrový svah. A ještě víc vlevo, skoro přesně proti nim, leželo Hradiště. S rozvalinami středověkého hradu a ruinami dvorních stájí.

Jakub už neměl tak dobré oči jako dříve, ale rozeznal je. Ostatně bez toho věděl, že tam jsou. Sjeli do údolí. Za pět minut byli v Hrobové ulici. Zajeli na Semenův dvorek. Z kůlny vyšel jeden z jeho vnuků. V chlupaté tlapě třímal sekeru. Hned však hosta poznal a vražedný nástroj odložil.

"Á, to jste vy. Děda čeká. Má návštěvu."

"Radši nebudu rušit..."

"Jenom pojdte dál. Návštěvník si s vámi taky rád promluví."

Jakub vstoupil do síně. Převlékl se do ochranného oděvu a vstoupil na území carského Ruska. Stačil jen zaznamenat, že návštěva si z věšáku ochranný oděv nevzala. V pokoji seděli Semen Korčaško a mladý hrabě Voroncev. Týž, kterého letmo potkal v Chelmu. Skutečnost, že si nevzal ochranný oděv, se hned vysvětlila. Hrabě přišel ve vlastním. Měl na sobě kompletní bělogvardějskou uniformu. Na hrudi mu visel svatojiřský kříž nejvyššího stupně.

"Vítejte, hrabě," řekl Jakub.

Mluvili rusky, jak se sluší v carském Rusku. V samovaru vřela voda na čaj.

"Co tě přivádí?" zeptal se Semen při nalévání vody do sklenic.

"Pro všechny případy jsem se přijel rozloučit. Kdybych se nevrátil, postarej se o mého koně."

"Jasně. Jdeš po čarodějovi?"

"Jak to víš?"

Semen se usmál. Zlaté zuby se zaleskly.

"V mém věku je snadné se domýšlet."

Rozloučili se. Jakub opustil území carského Ruska. Pověsil ochranný oděv na věšák a vyšel na dvorek. Marika si právě vyměňovala názory s Karolínou.

"Počkej tady na mě," řekl. "Hned se vrátím."

Pokývala hlavou. Odešel. Kráčel přes louky k Hradišti. Cítil, že jediná dobrá skrýš jsou tamní sklepení. V každém případě on by se tam schoval. Což ostatně svého času udělal. Cesta byla delší, než si z minulého měsíce pamatoval. Když se konečně ocitl na místě, skoro litoval, že nejel na koni. Nohy už přece jen nemá jako dříve, ale potom pomyslel na očekávané nebezpečí; nechtěl, aby ho sem Marika doprovázela.

Hradiště je zajímavá hora. Nikdo neví, kdo v dávné minulosti vytvaroval jeho úbočí směrem k lukám do podoby velikého schodiště. Jeden archeolog, kterého se na to kdysi zeptal, vyslovil teorii, že se tak měl svah ochránit přes sesutím. Archeolog však tuto teorii vyslovil na základě pouhého pozorování terénu a zdůraznil, že by bylo potřeba kopat. Exorcista se vydal po cestě, která obloukem obcházela vrchol. Vedla nahoru a napojovala se na Hradní ulici - jak se hrdě nazýval úvoz dlouhý dvě stě metrů a vyložený betonovými panely, kterým v blízké budoucnosti hrozil podobný osud jako silnici do Starého Majdanu. Zbývající zdi dvorních stájí se evidentně hroutily. Střední architektův,

podpírající původně vazbu střechy, se zřítíl. Stěny popraskaly.

Lidský život je silnější, pomyslel si. Stáje postavili bez čtyř roků před stoletím. Semen je starší, přitom ony mají dobu slávy za sebou a už čtyřicet let jsou mrtvé. Po požáru je nikdo neobnovil a už dlouho v nich žádný kůň nezanechal stopu.

A Semen žije a jedná.

Jeho cíl ležel kousek stranou. V troskách dvorní oranžérie. Ruiny byly z jedné strany ohrazeny plotem z ostnatého drátu a Jakubovi chvíli trvalo, než tam pronikl. Když se ocitl mezi vysokými zdmi, okamžitě věděl, že je na správném místě. Věděl, kam majitel rumiště ukládá vidle. Vyzbrojil se jimi, odjistil revolver a vnořil se dovnitř. Minul rozvalená kachlová kamna. Celé kachle už dávno místní rozkradli, povalovaly se zde pouze rozbité úlomky. Pod nohou mu praskla cihla. Podobně jako na většině těch, ze kterých postavili tyto rozpadající se stavby, byl na ní vyražený letopočet - 1869. Jakub dorazil na místo, kde se kdysi propadly sklepy. Dírou ve stropě bylo možné nahlédnout dovnitř. Nemusel. Až ven tryskal smrad dlouho nemytého těla. Vzduch vibroval zlobou. Jakub se pokusil soustředit. Neuměl moc dobře číst fragmenty myšlenek, ale vycítil, že člověk skrývající se ve sklepení je skrz naskrz špatný. Vytáhl z kapsy srolované noviny, zapálil je benzinovým zapalovačem a hodil je dovnitř. Ivanov tam opravdu byl. A co víc, ožralý namol. Kolem se válelo sedm lahví od levného jablečného vína. Exorcista sevřel vidle pevněji a seskočil dolů. Dopadl tak smolně, že si podvrtl kotník. Opřel se však o vidle a díky tomu neupadl. Ivanov spal. Jakub zvedl vidle k smrtícímu bodnutí. V tom okamžiku se ve vzduchu začalo něco materializovat. Podivný bílý útvar. Snad člověk, snad medvěd. Opičák s medvědí tlamou, porostlý dlouhými bílými chlupy.

Exorcista vyskočil ze sklípku, opřel se zády o zeď a zaujal obranné postavení. Podivná bytost vylezla ze sklepa a postavila se před něho. Potom promluvila přímo do jeho mysli:

Odejdi odtud.

Odejdi ty, vylinálý opičáku. Toto je mé území. A tu zdechlinu vezmi s sebou.

Postava pulzovala. Jako kdyby nedokázala udržet tvar. Okraje se rozmazávaly, byla stále průsvitnější.

Je to můj služebník. Stejně jako já slouží Tomu-Kdo-Zná-Cesty-Které-Vedou-K-Medu.

Myslíš si, že jsem tě nepoznal? Viděl jsem tě ve sklepeních Chelmu. Jsou tam na stěnách vyryté tvé obrazy. Jsi Duch Běluch.

To je pouze polovina pravdy. Nech mého služebníka na pokoji. Máme ve městě nepřítele. Velice mocného. Můj služebník musí nabrat síly.

Chlastáním jablečňáku? Kdyby ses nezjevil, to prase by nezávisle na veškeré své magické moci touhle dobou už chcípal.

Proto jsem se zjevil.

Vrať se tam, kam patříš a nech mě dokončit dílo. On ohrožuje mou vesnici.

Houby. Musí nabýt zkušeností. Svou sílu ještě dostatečně neovládá.

Jo, svými čarami z nás vyrvé vnitřnosti, vykoupe se v lidské krvi, sežere pár mozků pro posílení inteligence a pak bude připravený?

Něco takového.

Jakub zvedl vidle a vši silou bodl. Vidle se zapíchly do duchova těla a zastavily se. Prostor kolem nich zhoustl, jako kdyby je vrazil do rychle tuhnoucí lávy. Potom duch zmizel.

"Zlikvidoval jsem ho?" podivil se.

Ozval se ponurý, zlostný řehot. Na druhé straně díry stál Ivanov. Nadále vypadal ožrale, ale zřejmě mu to nijak nevadilo.

"Moc se ti nedaří, sedmibolestný exorcisto," pronesl pohrdavě.

"Nebudu mít potíže, aby mi to šlo líp," procedil mezi zuby Jakub, vytrhl z kapsy revolver a vystřelil.

"Blahopřeju," řekl čaroděj.

Nyní stál dvacet centimetrů nalevo od místa, kde byl ještě před chvílí.

"Za deset minut tady budou poldové. Spousta poldů."

Jakub se rozhlédl a vystřelil znovu, tentokrát úplně jinam. Do místa, kde se vzduch trochu třásl, jako v parném dni nad vozovkou. Čaroděj se okamžitě materializoval právě tam. Držel se za prostřelené rameno.

"Podařené," uznal. "Jak jsi to poznal?"

"Starý Malačkin-Putující-Bílou-Rusí to taky dokázal."

"Znal jsi Malačkina?" V čarodějově hlase zazněl obdiv.

"Zabil jsem ho. Tvrdil, že je nesmrtelný a přece ho ocel zdolala. Zajímalo by mě, jak na tom budeš ty?"

Vystřelil znovu, tentokrát ke dveřím. Ivanov se tam okamžitě zhmotnil. Jeho podoba v předchozím místě se mezitím rozplynula ve vzduchu. Tentokrát krvácel z rány na lokti a druhé na noze.

"Nejsi špatný," pochválil. "Nech mě."

Jakub ho střelil do hlavy. Tělo upadlo na zem. Chvíli cukalo nohama, pak znehybnělo. Jakub vystřelil znovu. Čaroděj se zhmotnil hned vedle něho. Tentokrát přišel o kousek ucha. Tělo ležící na zemi zmizelo. Čaroděj odhodil nůž a popadl se za další ránu. Jakub postřehl, že předchozí rány se už stačily úplně zacelit.

"Jsi opravdu dobrý," řekl protivník. "Nebudeš se přece jen chtít ke mně připojit?"

"Nikdy."

"Jak myslíš," seskočil do sklepení a zmizel.

Ve tmě nebylo vidět, na kterém místě vzduch deformuje obraz. V tom okamžiku za Jakubem vyrostla postava Bírského.

"Co se dá dělat. Ručičky a doklady."

"Snad mě nezatýkáte?" podivil se Jakub naivně.

"Tentokrát nevyklouzneš. A příležitostně povíš, nač jsi střílel."

Pomoc, požádal Jakub v duchu.

A co z toho budu mít? zajímal se telepaticky Ivanov.

Svatý pokoj do zítřka, flašku pálenky a možnost zírat na jeho zpitomělý obličej.

Obstojný návrh.

"Musíte mě zavřít?" vyjednával Jakub.

"Samozřejmě, a zbraň беру do úschovy. Ručičky."

Exorcista nastavil ruce a policista na nich zacvakl pouta.

"Do auta," zavelel.

Pistoli zabalil do fólie a šli. Usadil vězně na zadní sedadlo a rozjel se. Na okrsku právě nikdo nebyl, za stolem seděl jen dozorčí.

"Dej mi klíč od dvojky."

"Nač?"

"Musím ho zavřít," ukázal Birska na Vandrovce.

"Aha."

S klíčem v ruce sestoupil do sklepa, kde byly cely. Zamkl vězně do prostřední, ověřil, jestli zámek dobře drží, a šel nahoru uložit zbraň do trezoru. Vytáhl formulář o zadržení a pustil se do vyplňování. Neznal datum vězněva narození. Šel se ho tedy zeptat.

Ztuhl. Na podlaze cely ležela zamknutá pouta, a po věžňovi ani stopy. Okrskář nahlédl pod pryčnu, ale ani tam nebyl. Zpitoměl.

"Nevyšel odtud muž, kterého jsem přivedl?" zeptal se dozorčího.

"Ne!"

"Ksaku!"

"Co se stalo?"

"Zmizel."

Společně prohledali celý okrsek, ale nikde Vandrovce nenašli.

"Kouzla nebo co?" rozčilil se. "Ale mám ještě jeho bouchačku. Sejmou otisky prstů..."

Otevřel trezor. Sáček popsaný fixem ležel na svém místě. Prázdný. Toho dne se dozorčí seznámil s mnoha novými sprostými výrazy v několika jazycích.

8. kapitola

Skutečný Jakub vytáhl z kapsy placatci s devadesátiprocentní pálenkou a lokl si, aby dokázal, že není otrávená, potom ji postavil na kámen a odešel. Konec konců jedna porážka nic neznamená. Prohrál bitvu, ale před sebou má celou válku. Ta perspektiva ho těšila. Bylo už hodně po páté, když konečně přijel domů. Monika smažila lívance.

"Jak to šlo?" zajímala se.

"Mizerně. Málem jsem ho propíchl vidlemi, ale vyklouzl."

"Chtěl jste ho zabít?"

"Jo."

"To není hezké."

"To není člověk, ale čaroděj. Zlý čaroděj. Ostatně, co ti budu sáhodlouze vykládat. Slíbil, že sem zítra přijde."

"Ó já, zase uvidíme hitlerovce?"

"Obávám se, že to, co uvidíme i to, co se nám stane, bude tentokrát mnohem nepříjemnější."

Najedli se. Po pozdním obědě děvče umylo nádobí.

"Co mám ještě udělat?"

"Vykartáčuj Mariku a nasyp ji ovsa. Jeden kbelík. Vodu ještě má. Potom tě naučím, jaké byliny používat na choroby drůbeže."

Přikývla. Zašla do stodoly, nabrala oves a zanesla ho do stáje. Klisna otočila hlavu a se zájmem na ni pohlédla.

"Tady máš něco k jídlu," řekla Monika. "A budeme hřebelcovat."

Klisna pokývala hlavou, zřejmě na souhlas s tímto pořadím. A hned ponořila hlavu do žlabu. Studentka ji začala hřebelcovat. Nejlysejším místům se vyhýbala. Semen jí včera vysvětlil, proč klisna vypadá právě tak, protože se předtím domnívala, že je to od nadměrného čištění. Pokusila se jí rozčesat ocas, ale neuspěla. Byl příliš slepený.

"Chce to umyvadlo a namočit," ozval se na prahu hlas.

Polekaně se ohlédla. Na prahu stáli dva staříci.

"Nu děvčátko, Jakub tě musí mít moc rád, nikomu kromě Semena ještě nedovolil, aby se Mariky dotkl," řekl druhý muž.

"Je doma?"

"Je," potvrdila.

Šla se přesvědčit, jestli může být nějak nápomocná. Jakub ji poprosil, aby roztopila samovar. Seděli v pokoji u stolu a hovor plynul. Jeden z nich přinesl soudeček vína. Nyní je popíjeli. Diskuse byla pořád živější.

"A já jsem za války zničil tank!"

"Pf, já jsem dostal pětadvacet let za příslušnost k Ukrajinské osvobozené armádě."

"Protože prokurátor byl idiot. Potrestal tě za členství a ty jsi jim jenom vozil brambory!"

"Já jsem vozil brambory?"

"A ty, Jakube, jsi byl u Rozparovače na špinavou práci. Lepil jsi letáky, a kolikrát jsi ho prosil, aby ti dal zbraň?"

"Byl jsem jeho pravou rukou! A jestli chcete něco vědět, taky jsem zničil tank!"

"Ve čtyřicátém sedmém to nebyl žádný kumšt!"

"A já jsem postřílel vesnický aktiv v pětačtyřicátém!"

"Prdlajs. Tehdy jsi tady vůbec nebyl. Seděls v Chelmu v base za opilství."

"Já za opilství?"

"A Rozparovač byl zabeďněnec!"

"Drž hubu, nešťastníku! Rozparovač přednášel v Torontu! Přiletěl sem jenom proto, že chtěl bránit svou vlast."

"Vy Ukrajinci si vybíráte moc podivná místa pro obranu vlasti!"

Jak víno začínalo působit, jejich debata dosahovala do stále hrdinštějších výšin. Přebíjeli se počtem zničených tanků a sestřelených letadel, sypali ze sebe stovky jmen svých podřízených a o některých se zarputile dohadovali, kdo byl kdo. Nakonec odešli.

Monika vypnula přenosný magnetofon a otřela si z čela pot. Koncem rozhovoru začala vážně uvažovat o tom, jestli Berlín neobsadily jejich partyzánské armády a Rudá armáda si jenom nepřipsala zásluhy. Kdyby vzala jejich vychloubání vážně, pak ti tři vyhráli druhou světovou válku a zůstal by jen problém, proč jim to trvalo tak dlouho. Jakub omámený vínem a dlouhým vykřikováním svých pravd si šel lehnout.

Monika se vrátila do stáje. Marika ještě nespala. Přežvykovala seno a usmívala se svým koňským myšlenkám. Dívka usedla na stoličku a dívala se na ni. Ráda by věděla, co si klisna myslí. Mohla se to však jenom domýšlet.

Myšlenky v koňské hlavě plynuly teple a hladce. Herce bylo dobře. Velice dobře. Pohlédla na děvče. Zajímalo ji, nač může taková dvounohá bytost myslet. Lidský život musí být velice těžký a plný potíží. Monika se natáhla do slámy vedle klisny a usnula. Jakub se v noci probudil. Uviděl, že děvče v chalupě není. Napadlo ho, že možná vykopala jeho úspory a utekla. Zašel do stáje. Studentka se tulila ke klisninu teplému boku. Usmál se. Přikryl obě dekou, protože noc byla chladná. Vyšel na dvorek. Oblohou letěl meteor. Padající hvězda. Napadlo ho výjimečně nepěkné přání na adresu existujícího zřízení. Když padá hvězda, prý se myšlené přání vždycky splní. Splnilo se za čtyři roky. Domy se možná hroutí za dobu kratší, než je jeden lidský život, ale existují i věci věčné a neměnné. Třeba hvězdy. Podél plotu proběhl šedý vlk. Větril.

##

Když se Ivanov dostal na hřbitov u zemědělského družstva, byla už noc. V ruce držel polní lopatku. Zašel na zdevastovanější část hřbitova a začal rozhrabávat jeden z hrobů. Zakrátko se prokopal k malé kryptě s cihlovým klenutím. Odhodil prohnitý dřevěný příklop a seskočil dolů. Zapálil svíčku a lopatkou podložil víko rakve. Uvnitř leželo částečně mumifikované tělo s osikovým kulem v prsou. Mrtvola měla také v hlavě zaražený železný hřeb a drátem svázané ruce. Ivan rychle a obratně odstranil všechna zajištění, neboť však nadále neprojevoval žádné známky života. Čaroděj vylezl z hrobu. Zřetelně vnímal všechna místa, kde svého času, ještě v padesátých letech, bojovali s upíry přední zdejší exorcista Jakub Vandrovec a jeho dva pomocníci. Ale všude vycíťoval stejné poklidné prázdno jako tady. Nebožtíci leželi a zdálo se jim o věčnosti. Probudit je mohly jen trouby posledního soudu.

"Copak tady k čertu nezůstal nikdo naživu?" pronesl do prostoru.

Odpovědělo mu hrobové mlčení. Ale hned potom zachytil slaboučký ohlas. V tomto parkovišti ztuhlíků něco přece jen prokazovalo jistou aktivitu. Zamířil tam. Zakrátko stál před malým obeliskem s rudou hvězdou a částečně už setřeným nápisem:

Eugen Jakubowski
Obecní tajemník PSDS
1921 - 1958

Čaroděj se usmál a potom prorazil lopatkou díru v zazděném vchodu. Vlezl do hrobky. Rozbít rakev bylo snadné. Ležela v ní kostra. Nic nenasvědčovalo tomu, že může ožít. Opět aktivoval svou nadpřirozenou moc a zachytil slaboučkou ozvěnu nebožtíkových myšlenek.

"Spáchal jsem mnoho zločinů jako hanebný slouha nelidského zřízení."

Ivanov ho uhodil ostřím lopatky do krku. Šepot v hlavě ustal. Když opouštěl hřbitov, pokusil se ještě jednou zaposlouchat do hlasu mrtvých lidí. Odpovědělo mu mlčení.

##

Birski zašel k Semenovi hned v pondělí ráno. Semen štípal na dvoře dříví. Obešlo se to tedy bez ochranného obleku a návštěvy na území carského Ruska.

"Dobrý den," pronesl od branky.

"Vítám, pane okrskář. Co vás přivádí?"

"Nejspíš jsme našli koně. Toho, co zabil Bardaka."

"Kde?"

"To je právě problém, dost daleko. V předměstí Lublinu. Chtěl jsem vás požádat, abyste tam jel se mnou a identifikoval ho."

"Budiž. Žádný problém. V důchodu je spousta času. Kdy?"

"Kdybyste byl připraven za hodinu..."

"Budiž. Přijďte pro mě a pojedeme."

"Doufám, že vás cesta neunaví."

"Nedělejte ze mě shrbeného starce! Není mi sto let. Ale trochu víc," šeptl si pro sebe, ale okrskář to uslyšel.

"Dobře, přijedu pro vás."

Odešel. Stařík si oblékl sako. Poprvé po dvaceti, možná dokonce třiceti létech. V civilu si připadal hloupě, ale konec konců měl jet na návštěvu někam daleko. Když se převlékl, usedl na lavičku u domu a čekal.

###

Jakub právě dokončoval přípravu snídaně a Monika se myla v koupelně po noci strávené velice příjemně, i když ne zrovna hygienicky, když na dvorek vstoupil nějaký chlapík v obleku a s aktovkou v podpaží. Hospodář ho chvíli úkosem pozoroval a potom vyšel před dům.

"Co je?" otázal se.

"Dobrý den."

"Dobřej."

"Jsem novinář z ‚Chelmského deníku‘. Mám to potěšení mluvit s panem Jakubem Vandrovcem?"

"Máte to potěšení."

Z jeho hlasu bylo znát, že jemu to potěšení nepůsobí. Novinář si upravil vázanku.

"Píšu články o zajímavých lidech žijících na území kraje. Jmenuji se Katowski."

"Četl jsem," řekl Jakub zachmuřeně a otřel si ústa hřbetem ruky.

"Slyšel jsem o vás a rozhodl jsem se, že s vámi udělám rozhovor pro naše čtenáře."

"Nikdo se mnou ještě rozhovor nedělal."

"Vždycky musí být někdo první."

"Když to nebude trvat dlouho..."

"Deset minut."

"Tak si sedneme a můžeme si chvilku povídat."

Sedli si na lavičku a Katowski ihned vyndal přenosný magnetofon.

"Kolik je vám?"

"Něco přes sedmdesát. Přesně nevím, ale tak nějak."

Jakub rád hrával v rozmluvách s úřady vesnického prošťáčka. Míval s tím úspěch i u soudu.

"Čím se živíte?"

"Mám důchod, a také si půjčuji od lidí a nevracím. Jsem, jak se říká, společenský parazit."

"Podle toho, co jsem slyšel, bojujete s upíry a vyháníte z lidí zlé duchy..."

"Hm. To slyším prvně. Ale býval jsem zmlada hřbitovní hyenou. Tak si lidi vymysleli, že vykopávám upíry."

"Co si myslíte o dnešním zřízení? Líbí se vám současný obecní tajemník a pořádek, který v obci panuje?"

"Zřízení nestojí za nic. Za cara bylo líp. A tajemník je typický komouš. Zloděj a úplatkář. Mluví ve frázích a o ničem nemá ani ponětí."

Monika právě vyšla z domu a zamířila do stáje, aby nakrmila klisnu.

"Vaše dcera?" zajímal se novinář.

"Ne, služka. A příležitostná milenka. Vlastně ji vykořisťuji a za to pijeme na můj účet vodku a samohonku."

"Nezasahuje zdejší policie do vašeho asociálního způsobu života?"

"Kdepak. To jsou hloupí poldové. Tajemník je ostatně má v hrsti, takže předstírají, že nevidí, jak jeho kumpáni chlastají, až je musejí tahat z příkopů. A kradou, co se dá."

"Co byste tady změnil?"

"Všechno."

"Hm. A jak byste to udělal?"

Jakub se na chvíli zamyslel.

"Nejlepší metoda je vrstvová."

"V čem spočívá?" podivil se novinář.

"Je to jednoduché. Vrstva hlíny, vrstva komunistů, vrstva hlíny a vrstva komunistů..."

"Další dotazy nemám. Ledaže byste se chtěl se čtenáři podělit o něco sám."

"Jo. Mám takový nápad. Státní monopol na alkohol není dobrý. Dokázal bych vyrobit lepší kořalku."

Novinář utekl. Přišla Monika.

"Baví vás takhle mást lidi?"

"Když se novinář vyptává, je zapotřebí mu přihrát pár blbin," uklidnil ji Jakub. "Ti čmáralové mají těžký život. Těžký život mají i čtenáři. Potřebují se nějak bavit, ne?"

"Zajímalo by mě, jestli uvěřil, že jsem vaše milenka."

"Určitě. Vypadám přece jako výjimečně odporný degenerát."

Vyprskla smíchy.

"Ale ve vašem věku..."

"Navrhl bych zajít do stodoly na seno prověřit, jak jsem na tom se stářím, ale návrh by nemusel být správně pochopen."

Vyprskla.

"Správně pochopen? Copak se dá chápat jinak?"

V tomto okamžiku se na dvorku zhmotnil Ivanov. V ruce držel nevelkou, oslepujivě bílou kouli.

"Hele, vypni ten zářič," poradil mu Jakub.

"Proč? Zabrániš mi?"

Exorcista mu plivl pod nohy.

"Nebojím se tě. Pro mě jsi ubožák."

"Nápodobně, Vandrovče. Ostatně máš dost pitomé jméno."

"Jako bys měl lepší. Víš, kolik je na východ od Bugu Ivanovů? Zato Vandrovců je málo."

"O jednoho víc, než by mělo. Ale s tím si poradím."

Hodil kouli. Jakub bleskově strhl z krku křížek a hodil ho naproti. Koule vybuchla. Vzplanula půda, po chvíli však uhasla. Jakub sevřel násadu lopaty.

"Co ty na to, ničemo?"

Čaroděj se soustředil. Vzduch kolem něho začal vibrovat. Prsty složil do podivného znamení a vrhl po děvčeti něco, co vypadalo jako průhledná kapka vody, nebo možná zhuštěného vzduchu. Jakub odrazil kapku lopatou. Dopadla na jablůnku v zahradě. Stromek rozkvetl, vydal plody, které spadly na zem a uschly. Opadaly listy, po nich větvičky, nakonec stromek ztrouchnivěl.

"Ty, z čeho je ta lopata?" podivil se čaroděj.

"Podívej se sám," odpověděl exorcista lhostejně.

V tom okamžiku se jeho postava sedící na lavičce začala rozplývat a mizet, on sám se zjevil za Ivanovem a jediným mávnutím lopaty mu utál hlavu. Vystříkla krev. Tělo začalo padat, ale než doletělo k zemi, zmizelo. Ivanov se zhmotnil za Vandrovcem. V ruce držel nůž. Chystal se k útoku, ale jeho pozornost upoutala deformace perspektivy u kmene. Prudce se obrátil. V tom okamžiku dostal od Jakuba vražedný úder lopatou. Čaroděj příšerně zaúpěl. V poslední chvíli se sehnul tak, že mu nástroj neusekl hlavu, ale ruku u lokte. Hned však zastavil krvácení, přiložil si useknutý kousek zpátky a obratně ho připevnil.

"Stříbro," pronesl dotčeně. "Udělal sis lopatu ze stříbra."

"Jo."

"A celou dobu stojíš tady a to druhé tam?"

"Co bys myslel."

Jakub se mu opět objevil za zády a znovu udeřil lopatou. Krví zalitý čaroděj padl na zem a zmizel. Vzduch hlasitě mlaskl.

Monika přihlížela s vykulenýma očima.

"Divíš se?" otázal se Jakub.

"Jak jste to udělal? Kde je? Zabil jste ho?"

"Moc otázek naráz."

"Mám postupně?"

"Tak dobře. Ten lump skoro vůbec nemá magickou moc. Hodně používá hypnózu. Sama vidíš, že jablůň je jako dřív a jablka i listy pod ní někam zmizely. Metoda je to prostá. Silným soustředěním ponechá během rozhovoru svůj trojrozměrný obraz viset ve vzduchu, oklame naše smysly, a pokusí se k nám dojít zezadu. Není však úplně průhledný. Nebo to řeknu jinak. Světlo není tak jednoduché oklamat a jsou vidět malé deformace obrazu. Když člověk ví, kde je má hledat, je dost snadné ho najít. Pak stačí do toho místa uhodit klackem nebo lopatou, případně vystřelit, a zasáhne ho."

"Ale on si připevnil useknutou ruku."

"Třeba ovládá své tělo nebo chce, abysme si mysleli, že to dokáže. Umí ošálit naše smysly. Když mi včera ukázal, jak se to dělá, dokážu to teď taky. Slyšel jsem, že podobné je to i s levitací. Až jednou někdo ukáže, jak se to dělá, hned se objeví nové možnosti."

"Levitace by byla zajímavá."

"Bylo by co ukázat při obhajobě diplomové práce?"

"Sama už nevím, co mám psát. Ale ráda bych věděla, jak je to s tím mizením."

Přiložil jí ruku k hlavě a maximálně se soustředil. Vedle první Moniky se na chvíli objevila druhá. Hned potom ta první vstala a udělala několik kroků. V tom okamžiku druhá zmizela. Jakub si setřel z čela pot.

"Moc se bráníš," řekl. "Věř mi."

Přikývla. Druhá Monika se zhmotnila částečně na první. Vypadaly jako hrůzná siamská dvojčata.

"Zmiz," přikázal.

Zůstal jen jeden obraz. Zato rozmazaný. Vzduch vedle zavibroval. Dokonce se tam objevily barvy jejího svetru.

"Zlikviduj to," ukázal na obraz na lavičce.

Stála vedle něho a ztěžka dýchala.

"Uf," řekla. "Příšerně mě to unavilo."

Přikývl.

"Nerozšiřuj to dál."

"Sama to nezvládnu."

"Možná je to lepší. Kdyby se to naučili všichni, hrůza pomyslet, co by se mohlo stát."

"Proč? Je to jen hra... I když..."

"Právě. Tvůj vyvolený a kamarádka si s tebou povídají, popíjejí čaj, a mezitím se spolu mrouskají ve tvé vlastní koupelně."

"Co znamená ,mrouskají'?"

Zvedl oči k nebi.

"Opravdu to nevíš? Je to sice staré a spíš nářeční slovo, ale..."

"Domýšlím se."

"Jdeš do krámu, hádáš se o nějakou drobnost a mezitím vzadu sebereš denní tržbu. A pořád hůř. Lupiči se zhmotní za zády lidí, aby do nich vrazili kudly. Dělníci budou při práci odbíhat na pivo. Nebo myslí na neviditelné šmíráky ve své koupelně."

Zrudla a potom podezíravě pohlédla na Jakuba.

"Nikdy bych se neodvážil," řekl. "Ostatně je to trochu vidět. Ale myslí na špióny, jak si prohlížejí dokumenty a odposlouchávají rozhovory."

"Do takové míry by se to snad nerozvinulo."

"Zatím ne. Můj rekord je sedm sekund. Ale časem se můžou objevit lepší. Mohlo by to špatně skončit. Proč bylináři celá století skrývali tajemství svých nápojů? Báli se, že jejich znalostí využijí traviči."

"Aha. A pokud jde o levitaci..."

"Vidím, že nebude snadné vyhnat ti ten nápad z hlavy."

"Dá se nějak zařídit?"

"Úplně přesně ne, ale jestli se chceš naučit létat, mám jistou směs, kterou jsem poznal u mastičkářů z Dubenky, když jsem si u nich léčil zápal plic. Je to taková mast. Svlekněš se do naha, natřeš, usneš a letíš. Ale potom dostaneš křeče a několik hodin tě bude bolet hlava."

"Z čeho je ta mast?"

"Samé odporné jedy."

"Asi se obejdu bez létání."

"Správně. Vidím, že jsi rozumná holka. Naučím tě něco o bylinách. Ale bez jedů."

"Dobře."

Vzala si zápisník. Šli do kůlny. Jakub vzal od stropu suchý svazeček.

"To je mateřídouška. Uklidňuje a působí močopudně."

"Nevylučuje jedno druhé?"

"Vůbec ne. A toto je vlaštovičník," vytáhl sklenici plnou lusků. Každý z nich měl na konci kapku ztuhlé šťávy.

Vznášely se v nějaké tekutině.

"Silně osolená voda," vysvětlil.

Vylovil jeden lusk a zlomil jej. Z lusku začala vytékat odporná, žlutá, lepkavá kapalina.

"Je dost jedovatá," řekl, "ale pomáhá proti bradavicím. Rozřízneš bradavici a natřeš ji tím. Zmizí. A maková nať - kromě toho, že z ní narkomani vaří čaj..."

V tom okamžiku se ve dveřích kůlny objevil Ivanov. Bylo zřejmé, že se už trochu vzpamatoval.

"Hrajeme dál?" zeptal se.

"A pravidla?"

"Žádné lopaty."

"Souhlas."

Ivanov se usmál.

"A žádné mizení."

Jakub se zhmotnil za ním a střelil ho do týla. Čarodějova hlava se rozlétla na kousíčky. Začal padat, ale ani tentokrát nedopadl na zem. Zmizel. Po chvíli se opět objevil, živý a zdravý. Seděl na trámu u stropu a kopal nohami.

"Mělo to být bez mizení."

"Uhm," souhlasil Jakub.

Pozorně na něho pohlédl. A pak od boku vystřelil znovu. Čaroděj chytil kouli a lhostejně ji hodil na zem. Seskočil z trámu a ocitl se vedle Jakuba.

"Hodíme si mince?" zeptal se.

"O co?"

"Ta maličká čiča trpí nedostatkem dojmů. Když padne orel, smíš mě zastřelit. Když hlava, smí mě zastřelit ona."

"Hra, a když to nedokáže?"

"Tak budeme hrát dál."

"Zvládneš to?" zeptal se Moniky.

"V tom bude nějaká lest," usoudila. "Vždyť je to pro něho příliš riskantní."

"Chytrá," poznamenal čaroděj. "Přesto to udělám přesně tak, jak jsem slíbil."

"Tak házej svou mincí."

"Máš ji v kapse. Zlatý dvacetidolar. Dáš mi ho?"

Jakub vylovil z kapsy zlatou minci a podal ji čarodějovi. Ten si ji pozorně prohlédl a potom ji vyhodil do vzduchu.

Exorcista odjistil zbraň. Mince dopadla na hranu a zůstala tak stát. Ivan vyprskl smíchy.

"Plichta," řekl. "Je to snad znamení, že vás musím zabít?"

"To jsme nedohodli."

"Možná ano, ale nevěděli jste o tom?"

Ve vzduchu to mlasklo a čaroděj zmizel.

"Zase je neviditelný?" zeptala se Monika.

"Ne. Vzduch zaplnil prázdnotu, která po něm zůstala. Sám je někde jinde."

"Tady," ozval se hlas za stěnou.

Zaběhli tam. Čaroděj stál uprostřed stáje. Marika byla připoutána řetězem ke kruhu u žlabu, přestože ji Jakub nikdy neuvazoval. Pokoušela se kopat zadními nohami, ale Ivanov stál o kousíček dál.

"Hezký koníček, ale krapánek nervózní. Nepotřebuje pustit trošičku žilou?"

V ruce se mu objevil velký a špinavý nůž, hned vedle kbelík.

"Zkus to a budeš svoje koule sbírat z podlahy," pohrozil mu Jakub.

"Máš nervózní klisnu a chytrou holku. Asi půjdu do Starého Majdanu pro něco k pití. Mají tam proslulou pálenku..."

"Metanol ti můžu nalít taky."

"Dávám přednost vínu."

"Nemám víno, které by se hodilo pro takovou sketu, jako jsi ty."

"Víš, proč ještě žijete?"

"Nu?"

"Má síla roste bojem s vámi. Čím víc mě udeříte, tím jsem silnější. Každý úder je výzvou. Učím se léčit rány. Učím se dělat vám bolest, abych mohl účinněji škodit vatikánskému poslovi. Ještě pořád je pro mě příliš silný. Ale už se dostávám do formy. Nakonec vás určitě zabiju, ale prozatím půjdu. Jenom nakonec jeden žertík. Máš nervózní klisnu a chytrou holku. Odted' budeš mít nervózní holku a chytrou klisnu. Ať ti to prospěje."

Zmizel.

"Pojďme odtud," řekl Jakub Monice.

Dívka stála na všech čtyřech. Marika dojímavě zaržála a přitom jakoby se pokoušela něco říct. Pohlédla na obě a zjezily se mu vlasy. V okamžiku pochopil strašlivou pravdu. Čaroděj jim vyměnil duše. Marika tkvěla v Moničině těle a strachem se pokoušela rzát. Monika v Maričině těle trhala řetězem a snažila se něco říct, jenže koňské hrdlo se k něčemu podobnému vůbec nehodí. A co bylo nejhorší, Jakub netušil, jak jim pomoci. Jemně Mariku postavil, potom přistoupil k Monice a odepjal řetěz. Znovu zaržála. Byla to příšerná parodie lidské řeči.

"Bohužel ti nerozumím," řekl. "Zkus mluvit pomaleji."

Plakala, ale snažila se mu něco sdělit.

"Jedná se o udidlo?"

Přikývla.

"Chápu, určitě ti vadí."

Rozepnul jí pásek za ušima a sundal udidlo. Marika si se zájmem prohlížela ruce, potom začala ohýbat prsty.

"Buď klidná," otočil se k Monice. "Vynasnažím se, abych vám vrátil patřičná těla. Ale napřed musím vyrazit z toho lumpa jak na to, což nebude snadné. Potřebuješ ještě něco?"

Zoufale zaržála. Pokusil se domyslet, co chce.

"Šaty? Připadá ti, že jsi nahý? Chápu, že se stydíš, ale tím se netrap. To nejchoulostivější zakrývá ocas a já tam určitě nebudu koukat. A žádné své šaty teď neoblíkneš. Nemám ti něco ušít?"

Zavrtěla hlavou.

"Dobře. Ve žlabu máš oves a seno. Ve vědru vodu. Nechceš třeba donést rádio?"

Přikývla. Nyní pohlédla na Mariku, která právě zkoušela zapínat a rozepínat knoflíky.

"Zkus mluvit jako lidi," poprosil ji. "Teď už můžeš. Doufám, že sis zapamatovala slova."

Chvilí mlčela. Nakonec namáhavě odpověděla:

"Ano."

Ulehčeně vydechl.

"Vidíš," otočil se k Monice, která právě zjišťovala, jak chutná oves. "Není to nejhorší. Konečně se dozvím, jak jsou koně inteligentní."

"Já chci mít hříbátko," řekla Marika pomalu. "Vždycky jsem je chtěla."

"Až se vrátíš do původní podoby, považujeme o tom," slíbil.

"Mohla bych je mít brzy, ale počkám," pronesla namáhavě.

"Počkáme. Přece nepošleme na Moniku hřebce."

Dívka proměněná v koně dlouze a pobouřeně zaržála. Jakub k ní přistoupil a pohládl ji po boku.

"Vždyť víš, že bych nic takového neudělal. Vím, co cítíš. Věř mi. Jestli chceš spát v normální posteli, do mé by ses měla vejít."

"Bude ji potřeba vyztužit," řekla Marika trochu chraptivě. "Krmíš mě dobře, Jakube."

"Já tě krmím? A kdo si stoupal na zadní, aby dírama uškubával seno z půdy? Aha, ještě něco. Možná líp rozumíš, co chce říct tvá kamarádka..."

"Koně nemluví. Naše sdělení jsou krátká a málo výstižná. Omezují se hlavně na vítání a nálady," řekla klisna proměněná v děvče. "Ráda bych zkusila, jak chutná pivo, pokud proti tomu nic nemáš."

"V ledničce najdeš flašku. Ale nevypij náraz víc než půlku. Stačí nám trable, které máme."

Přikývla na souhlas. Naprosto stejně, jako když byla koněm.

"Půjdu hledat toho darebáka. Kdybych se dva dny nevracel, zajdi za Semenem. Třeba něco vymyslí."

"Vrát' se."

"Když se nevrátím, bude to znamenat, že nežiju."

"Smím tě vykartáčovat?" zeptala se Moniky.

Klisna nejistě pohlédla na Jakuba.

"Už půjdu. Budete tady samy. Musíš se starat o svůj vzhled. Pečuj o ni," přikázal Marice.

"Budu pečovat o její vzhled jako o svůj," slíbila.

Usmál se. Který pitomec usoudil, že koně nemají smysl pro humor? Sáh pod blůzu, vytáhl pouzdro s revolverem a pověsil je na stěnu.

"Pro všechny případy," řekl. "Je nabitý a odjištěný. Zvládneš to?"

Přikývla. Vyšel ze stáje, vystrkal z kůlny motorku a jel do vesnice. Ivanova vycítil skoro okamžitě. Ten ho přímo přivolaával. Zastavil před hospodou a vstoupil dovnitř. Čaroděj se pohupoval u stolku s baterií prázdných flašek. Před ním stáli hostinský a policejní praktikant.

"Zkoušel zaplatit tímhle," ukázal hostinský zlatý dvacetidolar.

"Napišeme to do protokolu. Kulatá mince žluté barvy s nápisem twenty dolar... Hned všechno vyjasníme," pokýval hlavou praktikant.

Ivanov ohrnul klopou a ukázal odznak bezpečnostní služby.

"Dokumenty, občane." Polda byl neodbytný.

Jakub usedl u dveří.

Pomoz mi, požádal ho čaroděj telepaticky.

Houby. Napřed mi pověz, jak odčarovat děvčata.

To nebude snadné. Můžeme si popovídat někde jinde?

Proč nezmizíš?

Při velké koncentraci alkoholu v krvi ruce selhávají. Jestli se to dozví Běluch, budu mít problémy.

Kdo to vlastně je?

Vždycky byl služebníkem mého pána, stejně jako já. Teď zřejmě převzal vedení. Asi mě nepotřebuje.

Proč se nevrátíš domů?

To není tak jednoduché. Můj pán mě potřebuje. Čeká už tolik let.

Neviditelný Jakub došel k sedícímu muži a položil mu ruku na hlavu. Za jedenáct sekund muž nečekaně zmizel v polovině vysvětlující věty. Z poldovy kapsy se současně vypařil zlatý dvacetidolar.

9. kapitola

Herberto měl dost tvrdou povahu. Změkčilce ostatně na exorcisty neškolí.

Visel ve špinavém sklepení se stěnami natřenými olejovou barvou. Zápěstí měl svázaná drátem přehozeným přes kladku. K dalším dvěma kladkám vedly provazy uvázané ke kotníkům. Visel tedy ve vzduchu ve značně nepohodlné poloze. Toto mučení se kdysi nazývalo Jidášova kolébka a používala je inkvizice. Věděl to, absolvoval cyklus přednášek z historie práva. Místní bezpečáci ji používali spíše instinktivně, ale poskytovala podobné výsledky.

"Ptám se naposledy." Chlap s ksichtem opičáka byl velice trpělivý. "Proč tě sem poslali?"

"Váží mě zpovědní tajemství."

Bezpečák uhasil cigaretu o jeho patu.

"Špiony jako jsi ty je potřeba likvidovat."

"Byl jsem zatčen pod záminkou ničení sochy z desátého století, přestože socha z takového materiálu by na vzduchu nevydržela ani rok, o tisíciletí ani nemluvě. Skutečnost, že mě považujete za špiona, je pro mě nová a velice mě zarmucuje."

"Portugalský duchovní, který přiletěl s přestupem v Římě a mluví polsky jako rodilý Polák. To je hrozně zajímavé."

Nemáš tady rodinu ani známé, proč jsi tedy přiletěl?"

"Mou rodinou je celé lidstvo."

"V tom případě máš smůlu, protože tvůj vlastní bratranec chce vědět, co ti jiný bratranec přikázal udělat."

"Neodpovím na žádnou otázku. Přisahal jsem, že budu mlčet."

Pithecantrop zapálil zapalovačem svíčku a postavil ji na podlahu pod věžňovo chodidlo.

"Máme hodně času. Počkáme, až se rozmluvíš."

Za chvíli začal Herberto rvát. Rval jako zvíře. Celé hodiny. Ztrácel vědomí. Když se po polití kbelíkem vody probral, rozkřičel se znovu. První se vzdal opičák. Spustil ho na zem a odvedl do cely.

"Zítřka si popovídáme znova," slíbil.

Mnich neodpověděl. Totálně ztuhl.

##

Když čaroděj nabyt vědomí, ležel svázaný jako roláda v louži vody v nějakém napůl zatopeném sklepe. Opodál seděl Jakub a nad plynovým kahanem rozpaloval pohrabáč.

"Tak co, popovídáme si?" zeptal se.

"Nemáme o čem."

"Třeba o holce proměněné v koně."

"Je jí snad zle?"

"Víš, o co mi jde. Ne o to, jestli je jí zle nebo jestli se cítí hloupě. Ptám se, jak to zrušit."

"Nevím, jak se to ruší. To jsem se neučil. Všechny znalosti mi nalili přímo do mozku."

"Tím hůř pro tebe. Myslím, že ti pro začátek upálím přirození."

"Jestli to uděláš, nikdy se nevrátíš do svého těla."

"Nejspíš se vymlouváš."

"Tak dobře. Dá se to zrušit. Jenom si musím vzpomenout jak."

"Máš na to pět minut."

Čaroděj napjal vůli.

Alkohol v krvi a v žaludku mu hodně vadil. Pokusil se ho vyloučit kůží. Šlo to. Než uplynulo pět minut, byl střízlivý jako novorozeně.

"Čas uplynul," řekl Jakub. "Povídej."

Čaroděj se pomalu rozplynul ve vzduchu. Zbyla po něm jen kaluž čistého lihu.

Zdi radničního sklepa byly staré přes sto padesát let, ale za celou svou existenci neslyšely takovou dávku vybraných nadávek. Jakubovy kletby se vsáklly do zdí a zůstaly tam navždy. Každý dům má svou auru. V závislosti na tom, jestli tam žijí špatní nebo dobří lidé, je aura světlá nebo tmavá. Hotely mívají zpravidla auru hodně tmavou, která potom působí na jejich návštěvníky. Lepší je to v nových hotelech. Vyskytují se však i staré s dobrou rezonancí. Domy bývají různé. Když v nich žili dobří lidé, ovzduší takového domu působí jako dobré stoleté víno. Když byli obyvatelé špatní, pro dobré lidi je jejich ovzduší vražedné. Stanou se špatnými a ti špatní ještě horšími. V radnici žili různí lidé. Lotři, darebáci a kariéristé. Dobrých bývalo málo. Pokud jde o pronikání stěnami, špatný čaroděj má malou šanci proniknout stěnou domu dobrých lidí.

Stěnami radnice Ivanov pronikal snadno. Cestování pod zemí bylo i pro něho nemožné, narazil však na zapomenutý

sklípek. Tam se zbavil pout a počkal, až se Jakub vynadává, hlavně na sebe, a odejde. Teprve potom se stal neviditelným. Schoval se v zavazadlovém prostoru autobusu a odjel do Uchaní. Alkohol ho oslabil. Musel si před definitivním vypořádáním s Vandrovcem odpočinout.

##

Noc byla těžká. Jakub popíjel a dělal si výčitky. Měl nepřítele v rukou a ten ho přechytračil. Monika ležela v posteli přikrytá károvanou pokrývkou a plakala nad svým osudem. Marika za večer vyzkoušela veškerou lidskou garderobu i kosmetiku a nyní seděla v pouhém prádle a pokoušela se ji utěšovat. Něco na sebe ržály. Potom si lehly do jedné postele. Jakubovy. Ale on jim to neměl za zlé. Sám přespal na lavici v kuchyni. Ráno se probudil a začal intenzivně přemýšlet. V Chelmu je exorcista. Vyslaný proto, aby se vypořádal s Ivanovem. Dokáže mu pomoci? Jakmile děvčata vstala a všichni se nasnídali, Jakub si vykartáčoval kabát.

"Pojeď do Chelmu."

"Kdy se vrátíš?" zeptala se Marika.

Už si na její hlas zvykl.

"Asi po poledni."

Políbil obě na čelo, nasedl na motorku a odjel. Hodlal zaútočit hned natvrdo. Zaparkoval pod Hůrkou a po svých vylezl nahoru. Jeho známý farář František Dašinski okopával záhony za hospodářskými budovami.

"Pochválen buď," pozdravil Jakub s čepicí v ruce.

"Až na věky. Podívejme se, přišel Jakub Vandrovec. Co vás přivádí?"

"Hrozné problémy. Mám dotaz."

"Jenom abych na něj dokázal odpovědět..."

"Slyšel jste o španělském exorcistovi, který tady má bojovat se zlomyslným knězem?"

Kněz se chytil za hlavu.

"Jak to víte, Jakube? Mně to sdělil otec Saleta, a pokud vím, pověděl to jenom mně a navíc zcela důvěrně."

"Hm, já jsem narazil na toho druhého. Potřebuji od toho exorcisty pomoc."

"To bude těžké. Zatkli ho bezpečáci. Co vím, po žádosti konzula o rozmluvu s vězněm všechno zapřeli."

"Víte, kde ho drží?"

"Mají tajné vězení v bývalém sídle generála Hanse Hosena."

"To místo znám."

"Ale nevím, jak ho odtud dostat."

"To vím já. Dneska se vrátí chelmský Rozparovač."

"Synu..."

"Děkuji za pomoc. Na shledanou, otče."

Seběhl po schodech k motorce. V běhu změnil podobu. Opět se cítil mladý. Bylo mu znovu třicet a byl pravou rukou legendárního Rozparovače. Ze sajdkáry vytáhl samopal a policejní uniformu. Nasadil zásobník. Ověřil, jestli má po ruce granáty. Vyrazil, až se za ním zaprášilo.

Před generálovým sídlem byl za deset minut. Vytáhl granát, vytrhl pojistku a hodil ho do otevřených dveří. Domem otfásl výbuch. Vletěl dovnitř. Nějaký bezpečák, částečně ohlušený explozí, vyběhl z vedlejší místnosti. Jakub se pohyboval přesně. Jako tenkrát, když před tolika léty Rozparovačův oddíl tento dům dobyl. Stejně jako tehdy, kdy lopatou uťal kostře hlavu. Tentokrát se vrátil do svých dřívějších vtělení. Popadl bezpečáka za krk a bafil jím o zeď. Pak ho vyřídil úderem pažby do žaludku. Muž padl na podlahu a ztuhl. Jakub vypálil do stropu krátkou dávku.

Řinčení skla dokazovalo, že zbylí spolupracovníci postiženého opouštějí dům tak rychle, že ani neztrácejí čas otevíráním oken. Seběhl do sklepa, kde byly cely a malá mučirna, což byl ještě generálův nápad. Z vedlejší místnosti vyskočil opočlověk. Jakub nečetl žádné knihy o původu člověka, tento vědecký obor ho do této doby mýl. Chvilíčku si myslel, že má co dělat s ochočenou gorilou. Opičák se rozmáchl a zasadil mu levý hák. Sekundu předtím se mu druhý Jakub Vandrovec objevil za zády a praštil ho vší silou pažbou do hlavy. Věnoval celých deset sekund tomu, aby krví z rozbitého obočí ležícího muže napsal na zeď velký, kostrbatý nápis:

Všechno bude pomstěno. Rozparovač.

Odstřelení zámku na dveřích cely bylo dílem okamžiku. Mnich byl při vědomí.

"Kdo jste?" vykřikl při pohledu na návštěvníka v policejní uniformě, vyzbrojeného samopalem.

"Otec Saleta?"

"Ano. A vy?"

"Teď jsem chelmský Rozparovač, ale obvykle ne. Pojdte se mnou."

"Kam?"

"Na svobodu."

Vyběhli po schodech nahoru. Nějaký bezpečák se naklonil přes zábradlí. Jakub nelidsky zařval a vypálil do stropu další dávku. Úředník zmizel. Před vchodem čekala motorka. Jakub ze sebe strhl policejní uniformu, nacpal mnicha do sajdkáry a vyrazil na plný plyn. Funěl.

"Kam jedeme?" zeptal se Herberto.

"Do Vojslavic," zasípal exorcista. "Mám tam pro vás práci."

"Velice se omlouvám, ale musím zůstat tady. Vyžaduje to mé poslání."

"Blbost. Ivanov se skrývá někde v mé blízkosti a sbírá síly, aby se s vámi vypořádal. Máme teď možnost ho vyřadit."

"Ale musím ještě zničit sochu..."

"To stačíme."

Strčil samopal do sajdkáry. Vyjeli na silnici do Vojslavic.

"Pronásledují nás," poznamenal Herberto.

Opravdu, vzrůstající řev a záblesky modrého světla dokazovaly, že se blíží pronásledovatelé. Soustředit se během jízdy bylo velice těžké, ale Jakub byl ještě pořád ve stavu naprosté euforie a proto se mu to podařilo. Policisté za nimi spatřili, jak z uždějího motocyklu zmizel nejprve řidič a potom se rozplynul ve vzduchu pasažér i s postraním vozíkem. Samotná motorka ještě chvíli jela, potom zrychlila a zmizela také.

Oba policisté vyskočili z auta a užasle zírali na prázdnou silnici.

"Co to bylo?" podivil se jeden z nich.

"Vím já? Slyšel jsi, co říkali v rádiu? Že honíme muže, který se vydává za legendárního Rozparovače. Prý pronikl k bezpečákům."

"Sakra, všichni kombinují, jak se odtamtud dostat, a on vlezl dovnitř?"

"Nebyl to duch? Nelíbí se mi, jak se vypařil."

"Tamhle je!"

Motorka právě mizela za dalším kopečkem. Skočili do auta a sešlápli plyn až k podlaze. Motorka stála hned za vrcholem na silnici. Zastavili vedle. V motorce seděli Jakub a Herberto.

"Dokumenty, odhodte zbraň," přikázal starší polda.

Obě postavy zvedly ruce, načež motorka zmizela. Policisté se zmateně otočili. Jejich auto se právě rozplývalo. Jakub uspěl jenom částečně. Vůz zůstal napůl průsvitný.

"Kurva!" znervózněl jeden polda.

O kousek dál se na silnici zhmotnila motorka. Byl v ní jeden cestující. Oba udatní ochránci zákona uchopili zbraně a vrhli se k němu. Zastavil je silný výbuch. Otočili se a uviděli, jak se jejich vozidlo mění v hořící vrak. Jakub totiž strčil pod podvozek granát. Obrátili se, aby chytli alespoň pasažéra, ale motorka byla pryč. Zjevila se až na dalším kopečku, neměli však už sílu, aby ji pronásledovali. Jeden z nich však měl vysílačku. Zavolal na stanici v Chelmu a začal hlásit: "Všem hlídkám. Pachatel přepadení sídla Bezpečnostního úřadu prchá na černé motorce značky Zundapp směrem na Vojslavice..."

###

Birski a Semen Korčaško vstoupili na dvůr nevelkého, úpravného hospodářství nedaleko Lublinu. Svítlo slunce. Dvě malé děti si hrály s koněm. Dávaly mu hrsti sena a z přistrčeného stolku se mu pokoušely vylézt na hřbet. Kůň jim to všechno dovoloval. V jednu chvíli zvedl hlavu a spatřil Semena. Chvilí si pohlíželi do očí. Od kůlny přišel hospodář.

"Dobrý den, jmenuji se Birski," představil se okřskář. "Volal jsem vám..."

"Aha, jistě. Vzpomínám si."

"To vy jste oznámil zatoulaného koně."

"Ano. Je to on. Hřebec, ale tak klidné zvíře, že jsem v životě takové neviděl."

"Pane Korčaško?"

Semen přistoupil ke koni a pozorně si ho prohlížel. Kůň byl nepochybně stejný. Mrkl na něho.

"To není on," prohlásil.

"Jste si jistý?"

"Ovšem. Za prvé je menší, za druhé měl na čele hvězdu jiného tvaru, za třetí je to hřebec, a tamten byl valach."

"Jste si jistý?"

"S vaším pradědečkem jsem pásal koně u hraběte Alojze. Pásli jsme jich hodně. Celé stádo, několik z nich patřilo jeho hostům. Spletl jsem se jenom jednou. Hrabě mě tehdy vykrákal za uši. To bylo před devadesáti osmi léty. Od té doby jsem se nespletl ani jednou. A znal jsem všechny zdejší koně. Můžu postupně vyjmenovat, kdo měl jaké koně a jak se jmenovali, kdy je koupil a kdy šli do salámu."

"Když to říkáte."

"Tak co s ním mám dělat?" zasáhl hospodář.

"Zatím ho nechte u sebe. Jestli se do půl roku nepřihlásí majitel, zůstane vám."

Šli sepsat protokol o identifikaci koně. Semen k němu přistoupil.

"Když přihlednu k tomu, co ti chtěl udělat, chápu tě," řekl. "Ale příště lidi nezabíjej."

Kůň naznačil hlavou úklon.

"No tak dobře," stařec ho poplácal po krku, potom se připojil k Birskému a podepsal protokol.

Své jméno nakreslil pečlivě, předrevoluční azbukou. Birski schoval kopii protokolu do desek a vrátili se k autu. Při nasedání se Semen otočil a ještě jednou pohlédl na koně. V hřebcových očích se něco zalesklo. Že by slzy štěstí?

Možná jsem udělal chybu, řekl si, ale sakra mám na ni právo. Ostatně už jsem v nejlepších letech a můžu si dovolit stařeckou demenci.

Birski se mezitím usmíval svým myšlenkám. Proč stařec podepsal protokol azbukou? Opravdu neumí polskou abecedu, jak se o něm někdy povídá?

Už byli skoro ve Vojslavicích, když se v autě ozvala vysílačka.

"Všem hlídkám. K Vojslavicím prchá černý německý Zundapp model 1942. Jede v něm nebezpečný špion Herberto Saleta a neidentifikovaný muž, vydávající se za legendárního Rozparovače. Je třeba oba zadržet. Zachovejte opatrnost, jsou ozbrojeni samopaly."

V Birském se rozproudila krev. O jisté černé motorce této značky něco věděl, stejně jako o neidentifikovaném muži jménem Jakub Vandrovec, který měl zakopaný samopal, hodně munice a zpestřoval si důchod různými drobnými přestupky. Na křižovatce Semena vysadil a sám se rozjel vysokou rychlostí k Chelmu. U družstva ho minula motorka. V

přivěsném vozíku opravdu seděl nějaký Španěl v otrhané sutaně, neřídil však Jakub, ale asi třicetiletý chlap s chorobně bledou kůží a rozevlátými světlými vlasy.

Motorka měla červené polstrování, Jakubova vyšisované zelené. Motorka kolem něj prolétla jako bouře. Otočil auto a právě chtěl sešlápnout plynový pedál až k podlaze, když ztuhl úžasem. Na silnici nebyla ani motorka ani lidé. Zavrtěl hlavou. Než z okrsku dojel jeho zástupce Malinowski v gazíku, stačil už prohledat všechny příkopy. Ale uprchlíci se rozplynuli jako ve snu.

###

Jakub zavezl motorku do kůlny a shodil masku. Opět byl starcem. Dědkem. Herberto tomu přihlížel s pochmurným mlčením.

"Děkuji za osvobození," pronesl posléze.

"Neděkuj, ještě nejsi volný."

Herberto pro všechny případy dělal, že nerozumí.

"Komu vděčím za vytažení z toho hrozného sklepa a za pozdější zmatení policistů?"

"Jakub Vandrovec, zdejší exorcista samouk."

"Hm, a já jsem Herberto Saleta. Dá se říct, že jsem exorcista vzděláním i povoláním."

"Zvu vás na oběd."

Vstoupili do domu. V kuchyni pobíhalo dost bezradně děvče. V pokoji stála hezká, trochu vylínalá kobylka a modulovaným ržáním udílela děvčeti rady.

"Dovolte, abych je představil," řekl hospodář. "Toto je má klisna Marika," ukázal na děvče. "A toto slečna Monika, studentka sociologie z Lublinu."

"Víte určitě, která je která?" zneklidněl exorcista.

"Naprosto. Děvčata, toto je Herberto Saleta, posel z Vatikánu. Má bojovat s Ivanovem."

"Rád bych zachoval inkognito," upozornil Herberto. "Smím zkusit telepatii?"

Pohlížel střídavě z děvčete na klisnu a zase zpátky.

"Prosím. Doufám, že nám pomůžete s našimi problémy. Za to nabízíme pomoc proti Ivanovovi."

Herberto se soustředil. Vycítil dosti silnou Jakubovu auru. Poznal v něm podivného muže, kterého kdysi potkal na Hůrce u Chelmu. Potom se soustředil na dívku stojící v kuchyni. V její mysli našel představu velkého sivého oře s velkým zájmem o malé hnědé hříbátko. Navíc touhu po trávě a ovsu. Loudění zaměřené na cukřenku na stole, plnou kostek. Mírně povytáhl obočí.

Pro změnu se soustředil na klisnu. Přemýšlela o své diplomové práci a zneklidňovalo ji, že je v přítomnosti dvou mužů úplně nahá. Vypnul své schopnosti.

"Do háje," broukl. "Opravdu mají vyměněné duše."

"Objevíli jsme Ameriku. Chci, abyste s tím něco udělal."

"Můžu zkusit vymítání. Ale přitom nanejvýš vyženu duši ven."

"Výborně."

"Ale nevklozne do té druhé."

"A což tak společně?"

"Zítřka při východu slunce. To je nejlepší doba. Ale pod jistou podmínkou."

"Splním každou."

"Za prvé jde o tvou schopnost mizet. Kde ji člověk jako ty získal?"

"Možná to bude znít neskromně, ale získal jsem ji v bojích s Ivanovem."

"Budu ti ji muset odebrat."

"To by tak scházelo!" zneklidněl.

"Viděl jsem tyhle triky dvakrát v životě a i to je příliš mnoho. Jsou nebezpečné. Nedokážeš je udržet v mysli. Zakrátko budou okolím bloudit davy tvých podob."

"Pochybuji."

"Narůstají geometrickou řadou. Jak dlouho teď dokážeš udržet svou představu po svém skutečném zmizení?"

"Možná až půl hodiny."

"Sám vidíš. Mizejí auta, motocykly, měníš svou podobu. Zakrátko se to rozšíří na celou krajinu. Tvé přeludy budou chodit ulicemi Varšavy, Berlína, všude najdeš nějaký záchytný bod."

"Ivanovovi se to tedy také nepodaří..."

"Víš, proč tak snadno ovládl kníže Daniel tuto zemi, když sem přišel? Byla zde spousta bojovníků, kteří podle legendy vypadali stejně. Byli to však naprostí hlupáci a bylo snadné je oklamat. A potom některý z Danielových mužů zabil toho pravého a všechny ostatní přeludy zmizely. Velký Medvěd potřeboval dav, který by ho velebil. Bylo mu jedno, jestli se skládá ze skutečných lidí nebo z přeludů - kopií jednoho muže opakovaných do nekonečna. A tím prohrál."

"Jinými slovy je to prima, ale musím se kontrolovat."

"Ne, nezvládneš to."

"Tak co mám dělat? Rovnou se oběsit?"

Herberto napřáhl ruku a dotkl se jeho čela. Soustředil se. Když ruku stáhl, Jakub pocítil, že mu ubyl kousek mozku.

"Hotovo. Promiňte, ale opravdu nebylo jiné východisko."

Klisna zaržala. Přistoupil k ní.

"Ty taky?" podívil se.

Místo odpovědi se vedle ní objevila ještě jedna. Současně ta první zmizela. Po chvíli byla i ona zbavena této zajímavé schopnosti. Zaržala nejasnou otázkou.

"Nerozumím," pronesl smutně.
"Ptá se na levitaci," napověděla Marika z kuchyně.
"Ještě jsem nepoznal nikoho, kdo by dokázal létat," odpověděl. "Přestože mnozí předstírali, že to umí. Ivanov to může předstírat také. Je mistrem mámení."
"Jedou k nám poldové," ozvala se Marika. "Dvě auta."
Mnich zbledl, ale Jakub už odsouval postel. Zvedl poklop a strčil návštěvníka do bunkru, potom vrátil lůžko na místo. Jen skončil, vjeli na dvůr. Z prvního auta vystoupil Birski. Z druhého jeden z chelmských bezpečáků. Ze zadního sedadla se vyhrabal pithecantrop s ovázanou hlavou. Zaklepal. Jakub otevřel...
"Podívejme, tolik hostů," zaradoval se.
"Jakube, tentokrát jsi dohrál," pronesl Birski temně.
"Co jsem zase provedl?" podivil se Jakub.
Civilista vytáhl z kapsy nějaký papír.
"Úřad bezpečnosti. Máme povolení k důkladné prohlídce."
"Opravdu?" užasl hospodář. "To se o mě zajímají už i tajní?"
Bezpečák nahlédl do pokoje.
"Chováte v pokoji koně?" podivil se.
"To se nesmí?" divil se Jakub.
"Smí, proč ne?"
"Nech toho," řekl opičák bezpečákovi. "Vždyť je jednou nohou v hrobě."
"Zdaleka ne," urazil se Jakub.
"Dovedeš si představit tohohle dědka se samopalem, jak mě mlátí pažbou do hlavy?"
"Opravdu nevypadá nebezpečně, ale to nic neznamená. Kdyby přišel zezadu... Bylo to přece zezadu."
"Přijel sám. Na motorce. Odjeli dva. On a kněz. Hlídky, které zapálili auto, tvrdí, že motorku řídil mladý blondák."
"Já jsem ho viděl taky," řekl Birski.
"Ještě si prohlédneme motorku," řekl zmařeně pithecantrop.
Zašli do kůlny.
Motorka vypadala zanedbaně.
"Sedlo má jinou barvu," mračil se opičák.
"Mohl je vyměnit."
"Tak se podívej na šroubky."
Bezpečák se podíval. "Fakt úplně rezavé."
"Funguje?" otázal se Opičák Jakuba.
"Loni jsem jezdil. Ale teď raději na koni. Koně jsou chytřejší. A nepotřebují benzin. Ostatně mám oslabené reflexy a nechci jezdit rychle."
"Chovat koně v pokoji je nehygienické," poučil ho Opičák. "Jedeme."
A táhli k řasu. Jeli do Uchaní, kde údajně bydlel ještě jeden majitel německého Zundappu. Hned za kapličkou u odbočky na Hutě minuli stařečka se zlomyslným pohledem, který pokulhával do vesnice. Stařeček za nimi zachmuřeně hleděl, pak přimhouřil oči a zašeptal tak strašlivou kletbu, že za chvíli píchli. Sám sešel ze silnice, vyškřábal se na vrchol Hradiska a vztáhl ruce ke Starému Majdanu. "Ziapul elle. Aquk. Lubužal," zaječel do větru a složil ruce do patřičného znamení.
Důsledky uřknutí se projeví až večer. Z celého okolí se sbíhali lidé. Tvořili skupinky a táhli do Starého Majdanu k Jakubově chalupě. Než ocas průvodu vyšel z Vojslavic, první skupinky už dorazily na místo. Jakub seděl na lavičce před domem a přemítal, když se objevili první návštěvníci. V této skupině byl i Tomáš.
"Co vás sem přivádí, nenapijete se čaje?" zeptal se.
Tomáš si odkašlal a promluvil jako první.
"Jakube, krávy ztratily mléko."
"Jaké krávy?" podivil se upřímně exorcista.
"Všechny krávy. V okruhu dvaceti kilometrů."
"Pomůžeš?" zaprosila jedna babka. Jakub ji osobně neznal, ale tušil, kde asi bydlí.
"Jak vám mám pomoci?" zeptal se bezradně.
"Zaplatíme, že?" Někdo další sundal z hlavy klobouk. "Celá vesnice se složí."
"Radši zavolejte veterináře..." navrhl.
"Tady jsem," řekl muž ve sportovní bundě. "Žádná viditelná příčina."
"Jenom ty můžeš zrušit uřknutí," přemlouval ho Tomáš.
"Uřknutí... Zajímalo by mě, kdo je vyslovil."
Většina přítomných podezírala právě jeho a teď zkoumala své svědomí, čeho se asi dopustili.
"Budu potřebovat bílou slepici, láhev bílého vína, třeba ruského šampaňského, a jednu krávu za účelem vyzkoušení zaklínadel," požádal.
V okamžiku všechno dodali.
Největší problém nadělalo bílé víno, ale podařilo se získat i něco takového. Monika vystrčila hlavu z okna, Marika usedla na prahu. Lidé vytvořili kruh kolem krávy, slepice a exorcisty. Herberto převlečený "do civilu" se vmísil mezi lidi a pozoroval. Jakub nakreslil na zem kruh. Řízl se do prstu a pokropil obvod kruhu krví. Slepice i kráva zůstaly uvnitř. Odátkoval láhev, pořádně se napil a začal nad krávou pronášet podivná zaklínadla.
"Odejdi, šilgano, nařizují ti to. Vrať mléko i s úrokem. Cumuk, tabul Acher."

Uřízl slepici hlavu a vyhodil ji do výše. Slova, která vykřikoval, byla stále nesrozumitelnější. Nakonec se rukou potřísněnou vínem a krví dotkl kravského čela. Vemeno se začalo nadouvat, až bylo jako míč. Na zem vytryskly pramínky mléka. Jakub rotoval kolem vlastní osy pořád rychleji a rychleji. Obkroužil ho větrný vír. Lidé si drželi čepice a couvali. Vír zpomaloval a slábl. Jakub se sesul k zemi. Z úst a očních koutků mu tekla krev. Ztratil vědomí. Marika k němu přiběhla a zvedla mu hlavu. Hned nato přiběhl i veterinář. Exorcista otevřel oči. "Vino," zašeptal. Podali mu téměř prázdnou láhev. Dychtivě vyzunkl obsah. "Vodu," hlesl. Ze stáje přinesli vědro vody. Vypil polovinu a opět klesl k zemi. Byl naprosto vysílený. "Zjistěte, jak jsou na tom ostatní," vyzval. Po chvíli se lidé vrátili s radostnou zprávou. "Krávy mají mléko." Někdo zavolal do Vojslavic, jak jsou na tom. Mléko se vrátilo. Davem putoval klobouk. Vrátil se plný bankovek. Lidé dávali od sta do tisíce zlotých. Exorcista jim to vymlouval, ale nakonec ho přesvědčili. Vzal peníze, rozloučil se s davem ctitelů a vrátil se domů. Peníze vysypal na postel. "Spočítej to," otočil se k Marice. "Neumím počítat," protestovala. "Do tolika ne. Počítám pytle na voze." Vstoupil Herberto. "Trošku se lišíme metodami, ale klaním se," řekl. "Otče, pomůžete mi spočítat ten mimořádný příjem?" "Samozřejmě." Počítal dlouho. Domácí pán zatím ležel na posteli a vzpamatoval se. "Pěťadvacet tisíc zlotých," řekl posléze. "A ještě troška." "Mariko, přines nějakou zavařovačku. Víš, co to je?" Přikývla. "Vím. Kam ji mám zakopat?" "Nezakopávej. Dej na půdu. Budou se hodit." Na zdi se najednou začal objevovat nápis.

Čekám na tebe na Hradišti. Pospěš si.

Jakub zaklel. "Zrovna teď, když jsem z formy." "Třeba mu šlo právě o to, když sesílal uřknutí?" nadhodil Herberto. "Pojedeme spolu?" "Nu, už mi schází jenom to, aby mě poldové zahlídli s tebou." "Pojedeme přes pole, jestli je to možné?" "Je." "Jsem v civilu a oni hledají mnicha. Třeba se nám podaří toho Ivanova vyřídít." "Nesmíme ho vyřídít. Kdyby se nám nepodařilo odčarovat naše drahé přítelkyně..." "Myslím, že budeme bojovat se silou jeho mysli. Třeba se nám podaří mu něco sebrat." "Tento optimismus nesdílím. Vyloučit se to ale nedá." "Kdy vyrazíme?" "Za půl hodiny se setmí. Ve tmě nebude vidět, jestli se nepřemísťuje jako neviditelný. Musíme vyrazit okamžitě." Za minutu už seděli na motorce. Cesta, po které jeli, byla příšerná. Samé výmoly a hluboké koleje vyryté v měkké lesní půdě traktorovými koly a po uschnutí zkamenělé. Projeli kolem židovského hřbitova. Herberto, který se snažil vnímat ozvěny z okolí, zachytil z tohoto místa celou lavinu emocí. Musely se vsáknout do země, protože většina náhrobků byla ukradená. Emoce byly různé. Leželi tu lidé, kteří žili slušně, i jiní, co žili hůř. Byla v nich však radost ze života. Nad jejich hroby se vznášela láska pozůstalých a smutek po smrti přátel. A špetka nenávisti sálající z nejnovějších hrobů. Příležitostně vycítil Jakubovy myšlenky. Nějak souvisely s tímto místem. V mysli mu bojovaly různé pocity. Odpor k někomu. Smutek po někom, láska, ale k někomu, kdo leží jinde. Tento pocit byl zvláště silný a bolestný. Sáhl hlouběji. Pod vnějším krunýřem bylo temno. Myšlenky na pomstu. Spokojenost nad četnými obětmi uspokojování tohoto pocitu. Dávno zaschlá krev. Mstivá satisfakce. Pytel useknutých německých hlav přinesený sem na hřbitov a potom hozený do řeky. Duchovní se otfásl. Bylo tam i něco o alkoholu s arsenikem. Něco o okupantech, kteří se svíjeli v agónii, zatímco jeho spolucestující klidně četl noviny. Vycouval z Jakubovy mysli. Byl oťřesený. Najednou se cítil jako mezi kladivem a kovadlinou. Co on, vetřelec ze vzdálené země, nadělá tady, kde se rvou zlomyslný kněz pradávných kultů a samozvaný exorcista-samouk, příležitostný pytlák a mnohonásobný válečný zločinec? Oba jsou chytří jako lišky, nemají zábrany při páchání různých křivd svým bližním a současně disponují pořádnou porcí selské logiky, která umožňuje řešit zdánlivě neřešitelné problémy pomocí ohně a nože. Jakub zpomalil. "Ten kopec je Hradiště," ukázal rukou. "Přijedu od dvorních stájí. To jsou ty ruiny nahoře. Ty projdi od pískovny. Měla by tam být pěšina." "Dobře. Beze mě nezačíněj." "To nemůžu slíbit. Ivanov se na mě může vrhnout hned." "To nelze vyloučit." Mnich seskočil z vozíku a rozběhl se k pískovně, kdežto Jakub jel dál. Zaparkoval u ruin stájí. "Jsem tady," pronesl nahlas.

"Vidím," řekl Ivanov.
Pomalu se zhmotnil.
Byl připravený k útěku i k útoku.
"Proč jsi mě zavola?"
"Zahrajeme si?"
"O co?"
"Když padne orel, odčaruju děvčata. Když hlava, smíš mě zastřelit."
"Nejapné vtipy. Vzal jsi mi minci!"
"Ještě máš v kapse patnáctirubl."
"A taky komunistickou desetizlatku. Na té je orel taky."
"Lakomče," pronesl Ivanov s přesvědčením.
Jakub vytrhl z kapsy pistoli a vystřelil bez míření za sebe. Ozvalo se bolestivé zaúpění a postava před ním začala mizet. Otočil se. Za ním stál čaroděj bez jedné ruky, také mu chyběl kousek ucha. Stál na jedné noze a držel si chodidlo druhé.
"Čert tě vem. Mohl jsi mě zabít!"
"Promiň. Co jsi vůbec dělal za mými zády?"
"Chtěl jsem ti zakrýt oči a zeptat se: ,hádej, kdo to je'. Pitomá otázka. Koukám, že jsi ztratil schopnost rozdvajovat se."
"Vrátil jsem ji vesmíru. Nebyla důležitá."
Vystřelil ještě jednou přes rameno. Tentokrát nezasáhl. Ale čaroděj se na tom místě objevil.
"Jsi rychlý, ale šilháš."
"Šilhání při míření nevadí. Ledaže je spojené s astigmatismem."
"Tak co? Hrajeme dál?"
Jakub vytáhl z kapsy minci.
"Když padne orel, zabiju tě. Když hlava, zabiju tě taky. Když padne na hranu, odčaruješ děvčata."
"Ale, Jakube. Ty i své klisně říkáš ,děvče'. Házej."
Hodil. Mince zmizela.
"Snad jsi mě neoloupil podruhé?"
"Promiň, ale sám jsi mě k tomu donutil. Ať by padla jakkoli, zabil bys mě."
"Odčaruju děvčata."
"Kdepak."
"Proč ne?"
"Přidej se ke mně. Ovládneme tuto krajinu."
"Budeme tak akorát medvěďovými otroky."
"Není špatný pán."
"Neubránil tě před knížetem Danielem."
"Nu což, nikdo není dokonalý."
"Co mi nabídneš v případě, že se přidám?"
"Koukej."
Část stáje se změnila v jakési promítací plátno. Na něm se objevila Monika. Nahá. Pocítil nával touhy.
"Nejen ji," šeptl Ivanov. "V této oblasti jsou takové možnosti, jaké tě v životě ani nenapadly."
"Nikdy jsem neuvažoval ptákem. Co dál?"
Na plátně se objevil mladý Jakub. Takový, jehož podobu měl dopoledne. Silný, vysoký třicátník s čupřinou světlých vlasů. Rozparovačova pravá ruka. Odborník na špinavou práci. Bláznivě odvážný a silný.
"Mládí," lákal Ivan. "Skoro věčné mládí."
"Co dál?"
Na plátně se objevila auta, nějaké lokály, alkohol v zahraničních lahvích.
"Nabízím ti moc srovnatelnou s mou."
"A co je pro to třeba udělat?"
"Najít jistého Herberta de Saleta a zabít ho."
"Proč ho nezabiješ sám?"
"Nedokážu ho najít. Nepoznám jeho obraz."
Za zády mu vyrostl Herberto a hodil mu kolem krku strunu z klavíru.
"Máme ho."
Čaroděj se pokoušel složit prsty do nějakého znamení, ale Jakub ho plácl přes ruce. Přitom se ukázalo, že skutečná je jenom jedna. Druhá byla nehmotná. Přivázali ho ke stromu za stáji.
"A teď povídej," nařídil exorcista. "Jak odčarovat děvčata?"
"Nic ze mě nedostanete."
Jakub odběhl k motorce. Vrátil se s kanystrem benzínu.
"Obávám se, že brzy staneš před branami pekla," prohlásil klidně.
Herberto ho gestem zadržel.
"Počkej. Upálit ho stihneme vždycky, napřed ať mluví. Kde je socha?"
"Po tom je ti prd. Nikdy ji nedostanete. Ani Daniel se jí nedotkl, toho se neodvážil."
"O tom rozhodneme my."
"Připojte se ke mně," nabízel. "Dostanete všechno, co chcete. Všechna přání. Absolutní moc."
"Opravdu?" podivil se Hispánc. "Například?"

Ve vzduchu se objevila nahá Monika. Zakrývala si nejintimnější místa, ale vábivě se usmívala.

"Víš, že se na tvé sliby nedáme nachytat?" zeptal se Jakub.

"Proč?" zajímalo spoutaného muže.

"Protože neslibuješ nic opravdového. Jsi mistrem přeludů. Posíláš nám obrazy. Pro tebe je všechno iluzí, a zatím jsem ti usekl ruku. Představil sis novou a zařídil, abysme ji viděli, ale nejsi schopný nám zabránit, abysme tě zabili."

"Zahrajeme si?"

"O co?" zeptal se mnich.

"Máš u sebe zlaté osmireálové peso. Místokrálovství Peru. Volíš znak mincovny v Limě nebo kastilský znak?"

"A co bude sázka?"

"Když padne Lima, pustíte mě. Když znak, pustím já vás. Když stane na hraně, mince obohatí mou sbírku."

"Odčaruj děvčata."

"Ne."

"Postojíš si do rána, třeba se umoudříš."

V tom okamžiku vyšlehly plameny. Provaz se změnil v popel. Země kolem začala dýmat. Osvobozený čaroděj popošel několik kroků stranou.

"Mé tělo nikdy nedostanete."

Jakub střelil do kmene. Kulka se zaryla do stromu, kolem se rozprskly žhavé oharky.

"Neovládám jenom přeludy. Ostatně krávy ztratily mléko doopravdy. Promluvíme si?"

"Možná," pokrčil rameny Herberto. "O čem chceš mluvit? My tě chceme zabít. Ty nás chceš obelstít. Asi nemáme o čem"

"Například o těch ubohých vyměněných kočičkách, ale trochu později. V každém případě vám ukážu kousek své moci."

Postavil se na okraj srázu a napřáhl ruce k vesnici. Pronesl dlouhou zamotanou větu. Na několika desítkách míst vyšlehly plameny. Ve tmě byly vidět dokonale. Křičící lidé pobíhali mezi domy. Ihned se také objevily dva hasičské vozy. Hasiči si však se živlem nedokázali poradit.

"Pokloňte se mi a zachráním je," přikázal.

"Jdi se vycpat," zavrčel Jakub. "Za prvé máme v obci jenom jedno hasičské auto, a kromě toho, jak bys dokázal, že se tam objevilo tak rychle? Pět sekund po vypuknutí požáru?"

"Přijďte radši zítra," vyprskl Ivanov rozněvaně a zmizel.

"Vrátíme se," rozhodl vatikánský posel. "Na takové triky je už moc velká tma."

"Dobře. Ale zítra to zkusíme znova."

Nasedli na motorku a odjeli na Žárovi. Jakub totiž nezapomněl na upíry z rakouského hřbitova. Zaparkovali na starém místě.

"Proč jsi mě sem přivezl?"

"Zalovíme si?"

"Na co?"

"Upíry."

Daleko v polích se objevilo modré blikající světýlko. Policie.

"Sakra," zaklel Jakub. "Zase ten idiot."

"Mizíme?"

"Jo."

Rozjeli se lesem k silnici. Ještě jednou vyvázli.

##

Když se ocitl na hřbitově, Ivanov hodil ukradené kolo do křoví a potom zrušil přelud policejního auta se zapnutým majáčkem. Postavil se doprostřed hřbitova a zaposlouchal se do hlasů mrtvých. Země sálala nenávistí. Strašlivou nenávistí. Bůhví, kdo nazval toto místo bratrskou mohylou. Ti, co tady leželi v hromadných hrobech, byli navzdory uplynulým sedmi desítkám let připraveni jít si vzájemně po krku. Jen několik se dokázalo jakž takž dohodnout. Ty hodlal vynechat. Potřeboval nenávist. Strašlivou nenávist. Vyhledal nejsilněji sálající místa a začal tam kopat. Zakrátko narazil na zbytky beden s municí, které tam kdysi zakopali partyzáni. V tom okamžiku pocítil za zády něčí přítomnost. Nestačil se otočit, když dostal silnou ránu klackem do hlavy. V bezvědomí padl na zem. O chvíli později vylezl upír z hrobu, který nestačil rozkopat. Typický představitel svého druhu. Zaživa Rumun jménem Ilon, nyní poněkud devastovaný. Zuby měl samozřejmě jaksepatří. Pohlédl na ležícího muže.

Nad ním stál druhý upír, Meftu, a v ruce pořád ještě držel klacek.

"Co je to za hyenu?" zajímal se obyvatel rozkopaného hrobu.

"Myslím Jakub Vandrovec."

"Kdepak. Kdyby to byl Vandrovec, sbíral bys teď své pozůstatky z okolních stromů. Nezapomeň, kolik našinců zlikvidoval."

"Dostanu vyznamenání?"

"Pitomče, Vandrovec se nedá vyřidit tak snadno!"

"Co uděláme s tou zdechlinou? Což tak trochu krve?"

"Samozřejmě. Chceš ještě, i po té jalůvce?"

"Proč ne?"

"Nenažranče. Měli jsme spoustu času."

"To jsme měli."

"Počkáme na další příležitost."

"Necháme ho?"

"To jsem neřekl. Vandrovec měl společníky. Určitě je to jeden z nich. Strč do něho, ať se vzpamatuje."

Upírový prsty zapadly do těla.

"K ďasu. Je snad nehmotný?"

"Nemožné. Vždyť jsi ho praštil."

Tělo na zemi zmizelo. Ivanov se zhmotnil o kousek dál.

"Nazdar, sokolíci," pozdravil.

"Co jsi zač?"

"O to nejde. Říkají mi Ivan Ivanovič."

"Rus?"

"Jo."

"Jako ti Rusi, co nás zabili. Co s ním provedeme?"

"Myslím, že nejlepší by bylo..."

Ivanov se zhmotnil těsně před ním s francouzákem v ruce. Jedinou ranou vyrazil upírovi špičák a potom zase zmizel.

"Mně nemůžete ublížit," zavolal z větve stromu. "Jsem na vás moc hbitý," stál najednou za nimi. "Ale můžeme se dohodnout."

"Dohodnout?" podivil se Ilon.

"Máme společné nepřátele. Co byste řekli na to, kdybyste zlikvidovali Vandrovce?"

"My ani nevíme, kde bydlí."

"Já to vím"

"Co za to?" Meftu nebyl hloupý.

"Smíte vycucat jeho, děvče, které s ním bydlí a ještě jednu herku. A to nemluvím o tom, že vám nic jiného nezbyvá."

Přikývli. Začal jim popisovat cestu.

#

Děvčata šla spát do stáje. Herberto spal na lavici v kuchyni a Jakub ve své posteli. Spal lehce, jako vždycky. Kolem půlnoci ho vzbudil tichý zvuk. Někdo se pokoušel otevřít okno. Tiše vylezl z postele a vyklouzl ven. Poprvé v životě viděl upíra. Dva upíry. Pokoušeli se otevřít okno. Tiše přeběhl do kůlny.

"Tady jsem, troubové," zavolal.

Stříbrnou lopatu měl v ruce. Zavířily dva oblaky kouře. Upíři se změnili v netopýry a píkovali přímo na něj. V poslední chvíli, kdy už byli těsně u něho, mávl do vzduchu podběrákem. Chytil oba.

"Herberto!" zařval.

Mnich přiběhl.

"Co se stalo?" zeptal se.

Hospodářův křik ho vytrhl ze spaní.

"Chytil jsem dva upíry."

Zatřepal sítíkou.

"Obyčejní netopýři," protestoval probuzený muž. "Nech je, jsou chránění."

"Myslíš? Podrž."

Mnich uchopil sítíku. Jakub vzal lopatu do mozolnatých dlaní a ostřím se dotkl obou netopýrů. Proměna nastala okamžitě. V síti, která jim pronikala tělem až ke kostem, se zmítali dva rakouští vojáci.

"Obyčejní netopýři, co?" ucedil exorcista samouk.

"Klaním se."

Praštil je vší silou lopatou a zřejmě se mu je podařilo ohlušit. Vyvlekl síť doprostřed dvora a důkladně je polil benzinem z kanystru.

"Máte oheň?" zeptal se mnicha.

"Snad je nechceš upálit?"

"Proč ne?"

Herberto se zamyslel. Opravdu neexistoval důvod, proč by se s nimi neměli vypořádat. O minutu později oba upíři planuli jako pochodně. Za chvíličku z nich byla jen hromádka popele. Exorcista samouk vykopal v zemi malou jamku a shrnul do ní zbytky spálených kostí.

"Hotovo," prohlásil.

Šli spát.

10. kapitola

Mezitím Marika v lehounké halence tiše běžela Starým Majdanem. Přestože měla dívčí tělo, vedl ji koňský instinkt. Zachovala si i původní paměť. Využila relativní svobody pohybu, aby něco zařídila. Nikdo ji neviděl. Vesnice spala. Vklouzla do stáje naproti vozovně a přitiskla se ke zdi. Měsíc slabě svítil. Ve svitu jeho paprsků padajících okénkem zahlédla velkého vraníka. Dlouho si ho prohlížela. Hodnotila, jestli se hodí k tomu, aby s ním sdílela potěšení zrodu života. Zda je vhodným kandidátem na otce malého, hnědého hříbátka. Posléze dospěla k názoru, že asi ano.

Vyklouzla ze stáje a rozběhla se přes pole za vesnicí. Najednou vycítila, že není sama. Něco za ní běželo. Velký, šedý vlk. Ovládlo ji koňské zděšení, ale koňský instinkt jí také napověděl, co má dělat. Klesla na kolena a když se přiblížil na patřičnou vzdálenost, vykopla vší silou. Jako kůň, který se brání. Zasáhla ho oběma nohama do hlavy. Ozvalo se děsné zachřestění, jak mu praskla páteř. V poslední sekundě agonie ji stačil kousnout do lýtky. Ani to nepocítila. Zvedla se a běžela dál. Doběhla k potoku. Shodila halenku a ponořila se do vody. Byl začátek března, voda byla ledová, ale Marice chlad nevadil. Chvíličku plavala, potom si navlékla na mokré tělo prádlo a rozběhla se. Dokonce se ani nenastudila.

Měla koňské zdraví, navzdory lidské podobě.

##

Svívalo. Jakub a Herberto Saleta stáli na dvorku. Oba se naplno soustřeďovali. Jeden na děvče, druhý na klisnu. Pot z nich lil celými proudy. Herberto pronášel latinské exorcismy, Jakub starocírkevněslovanské formule. Příroda mlčela. Duše klisny i dívky byly už skoro oddělené. Klid nezbytný k potřebné koncentraci bohužel v rozhodující chvíli narušila siréna policejního auta. Soustředění zmizelo. Vzduch přestal vibrovat. Nepodařilo se. Herberto zmizel v bunkru. Auto vjelo na dvůr.

"Jednou toho mizeru zabiju," řekl Jakub Monice a Marice.

Připochodoval Birski.

"Jakube, musím s tebou mluvit."

"Něco se stalo?"

"Ano. Bedřiško nežije."

"Jste na špatné adrese. Nic jsem s ním neměl. Ani on se mnou."

"O to mi nejde. Vůbec tě nepodezírám. Představ si, někdo mu přerazil krk. Kopancem, jak vyplývá z ohledání, ale musí to ještě potvrdit kriminalisti."

"Kopancem?"

"Ano. Měl nějaké nepřátele?"

"Všechny lidi ve vesnici. Kromě mě a mých sousedů. Neměli ho rádi. Byl hrozně tajemný. Často se toulal v noci po polích. Samotář a podivín, ale že by ho kvůli tomu někdo zabíjel? Vždyť neměl motiv. Byl chudý jako kostelní myš."

"Jakube."

"Ano?"

"Ty jsi ho nezabil?"

"Ne."

"Myslel jsem si to. Jsi pytlák a alkoholik, ale vrah ne... Zato jsi místním znalcem magických triků a pověr."

"Snažím se. To jste konečně uvěřil, že nejsem hřbitovní hyena?"

"Má víra tady nic neznamená. Pro soud platí fakta."

"Měl jsem špatné advokáty."

"Vysvětlí mi, co znamená, když najdu psí stopy a na jejich konci leží mrtvý člověk."

"A stopy v tom místě končí?"

"Ano. Zato tam byly ještě stopy lidských chodidel. Drobných a bosých."

"Osoba s drobnými chodidly přinesla na to místo tělo a hodila je na zem, potom odnesla psa."

"A když se zeptám proč?"

"Určitě proto, aby splekla policii, která bude tuto záhadu řešit."

"Kdyby nesla mrtvolu na zádech, nemohla by běžet. A stopy dokazují, že běžela velice rychle."

"I to se dá vysvětlit. Bedřiško měl na nohou speciální obuv napodobující psí stopy. Před válkou jsem takové viděl v jednom anglickém muzeu. Napodobovaly kravské stopy. Lupiči je nasazovali na nohy koním."

"Hm. A jak vysvětlíte to, že nebožtík byl nahý? Neměl ani boty."

"Obávám se, že tu záhadu nedokážu objasnit. Znalec lidových pověr by předstíral, že nebožtík byl vlkodlak a nainscenoval to. Nohy si zabalil do hadrů, aby nezanechal stopy."

"Máte nějaké nepřátele?"

"Celou vesnici. Nadávají mi do ukrajinských sviní, na zeď malují Davidovy hvězdy, házejí kamení."

"Ve dne tady byl celý dav."

"Zabedněnci. Několik krav ztratilo mléko. Mysleli si, že jsem je uřkl. Taková zaostalost."

"Budiž, další otázky už nemám. Loučím se."

Odjel. Jakub se zamyslel. Pomalu se zhmotnil Ivanov. Byli tři. Každý jinak oblečený.

"Něco nevyšlo. Co?" zeptal se.

"Co mělo vyjít?"

"Odčarování děvčat."

"Poslyš, mám pro tebe nabídku, která se neodmítá."

"Opravdu?"

"Odčaruj je a já tě nechám volně odejít a nebudu ti bránit, až se pustíš do křížku s Herbertem."

"Zajímavé. Ale nemám zájem. Už mě nepřemůžete. Dokonce ani nevíte, který jsem opravdový. A záhy nás bude ještě víc. Poskytnu svým přeludům zdání života. Bude psina. Můžete tomu přihlížet. Nebudu vám bránit."

"Poslyš, že se z Bedřiška stal vlkodlak, za to může taky?"

"Trošku. Lidé mají různé schopnosti a různá přání. Pomáhám je uskutečnit. Učinit z nich smysl života. Platí za to službou mému pánu. Můžeš dostat, co chceš. Promysli to."

"Například?"

"Marika myslí na hřebce. Je tím posedlá. Příliš dlouho jsi jí nedovoloval mít hříbě. Monika zase myslí na jednoho umělce. Můžu zajistit, aby myslela jenom na tebe. Jsem mistr mámení. Můžu ti slíbit její lásku. Neodlišitelnou od opravdové."

Luskl prsty a k Jakubovi se tulilo nahé děvče.

"Tak co?"

Děvče zmizelo.

"Byla hmotná?"

"Přelud se absolutně ničím neliší od skutečnosti. A mám v záloze ještě mnoho zajímavých triků. Popřemýšlej o tom."

"Jak se mám s tebou zkontaktovat, až se rozhodnu?"

"Napiš na zeď stáje. Přijdu."

Rozplynul se ve vzduchu. Z kůlny vyšel Herberto.

"Všechno jsem slyšel."

"To není dobře. Půjdeme na pole?"

"Proč?"

"Chci najít jistou bylinu."

"V tuto roční dobu?"

"Třeba najdu na mezi loňskou."

"Tak půjdeme. Stejně nemáme nic na práci. Vlastně bychom měli honit toho lumpa a zabít ho."

"Napřed děvčata. Jestli se nám je nepodaří odčarovat, nesmíme ho zabít. Je to pro ně jediná cesta k získání vlastních těl."

"To je diskutabilní. Ráno se nám to skoro povedlo."

"Jistému Adolfovi se skoro povedlo vyhrát válku."

"Zítřka se to určitě podaří. Ostatně si myslím, že duše na nesprávných místech drží jediné vůle toho darebáka. Až se ho zbavíme, pak možná..."

"Uvidíme. Zatím pojďme na pole hledat rostlinu. Třeba nebudeme muset Ivanova zabít."

"Cože?"

"Jsi exorcista a ne lovec duchů. Zkusíme z Ivanova vyhnat duši čaroděje."

"To mě nenapadlo."

"To je ta krátkozrakost jasnovidců."

Opustili dívky a vyrazili. Po chvíli přišel od zastávky autobusu mladík v baretu posunutém malebně na stranu. Nesl malířskou brašnu. V krvi měl značnou koncentraci různých chemických látek, takže byl v obstojném rauši. Nejprve se vyptal, kde bydlí Jakub Vandrovce, z čehož měla místní drobotina hroznou legraci, protože ho posílala na různé falešné adresy, ale nakonec došel na správný dvůr. Hned tam potkal Mariku.

"Ahoj, Moniko. Našel jsem tě. Není hezké takhle utýct bez rozloučení."

"My se známe?" podivila se.

"Nedělej se. Toužil jsem po tobě."

Monika vyběhla ze stáje a nečekaně ho chytila zuby za zadek. Zakvílel. Praštila s ním o zem a zadupala kopyty pár centimetrů od jeho obličeje. Přitom ržála ve snaze využít co nejlépe koňské hlasivky pro lidské zvuky. Umělec zbledl.

"Ježíši," zabláboli, "ta herka mluví?"

"Herka?" rozčilila se Marika. "Dej si pozor na to, co říkáš. Tuze jsem pracovala na svém vzhledu."

Hlas měla jiný než pravá Monika. Rozpoznal to.

"A kdo vlastně jsi?" podivil se. "Hrozně se podobáš Monice... Nejsi její sestra?"

"Jsem Marika. Klisna Jakuba Vandrovce. Monika stojí za tebou, nekňubo."

Otočil se a pohlédl na klisnu.

"Kecáš," prohlásil konečně.

Monika se opět pokusila promluvit. Tentokrát naslouchal pozorněji.

"No tohle," vykotal. "Moc mě těší, jmenuji se Tom."

Ze vzduchu se zhmotnil Ivanov.

"Vot te na," řekl. "Zástupce mladého pokolení. Umělecká bohéma?"

"Dá se to tak říct."

Monika se přikradla zezadu a čaroděje nakopla.

"Pojďme někam, kde si můžeme popovídat. Třeba do chalupy."

Vstoupili do Jakubova domu. V "saloně" usedli do křesel.

"Vypadáte jako člověk, který ví, co chce," usmál se čaroděj. "Měl bych pro vás menší návrh."

"Co z toho budu mít?"

"Dostaneš Moniku. Zdá se, že si tě dosud neoblíbila."

"To jo."

"Bude tě poslouchat. Co ty na to?"

Mladý umělec se rozesmál.

"Hloupé žerty."

"Myslíš, že ji k tomu nedonutím?"

"Nevím jak. Ostatně, co je to za srandu s tou výměnou?"

"Maličkost. Chtěl jsem jí zpestřit život."

"Do háje, v životě jsem ještě po fetu nic takového nezažil."

Ivanov se urazil.

"Až vystřízlivíš, vrátím se."

"Nechci vystřízlivět. Jsem umělec."

Čaroděj zmizel. Umělec spolkl ještě jednu tabletku, kterou vynalezl jeho kámoš, a ztratil vědomí. Za hodinu přišli Jakub a Herberto.

"Copak je to za zdechlinu?" podivil se domácí pán, když uviděl ležet na podlaze mladíka sice v bezvědomí, ale zato s blaženým úsměvem na rtech.

"Přijel za Monikou na návštěvu," vysvětlila Marika. "Umělec. O něčem si povídali s Ivanovem, potom něco polkl a svalil se na podlahu."

Herberto mu otevřel jedno oko. Skoro celé je zaplňovala zornička.

"Předávkoval se nějaké drogy," prohlásil.

"Drogy?" zeptal se Jakub. "Vy se v tom vyznáte?"

"Trošku."

Exorcista samouk klesl na kolena a začal ležícímu mladíkovi prohledávat kapsy. Našel pár pilulek ve skleničce a lahvičku.

"Co je to?" podal zaujatě lahvičku mnichovi.

Ten ji otevřel a přičichl.

"Zřejmě LSD. Silné narkotikum. Vyvolává halucinace a narušuje vědomí."

"Asi vím, co uděláme."

"Co?"

"Uvidíš. Zatím mi s ním pomoz do sklepa."

Odvlekli ho. Potom Jakub napsal křídou na stěnu stáje:

Snad se dohodneme. Přijď, popovídáme si u piva.

Po chvíli se zjevil čaroděj.

"Věřil jsem ve váš rozum," řekl a usedl za stůl. "Kdepak je ten příjemný mladík?"

"Šel do Vojslavic pro pivo. Ale vrátí se ještě před setměním. Zatím si dáme to, co máme," přistrčil mu sklenici.

"Slušné. Co je to?"

"Říkají tomu 'Chmelová Perla'. Vyrábějí ho v Lublinu. Nejlepší polské pivo."

"Dobrá. Co chcete usmlouvat?"

"Jsi kněz, vid'?"

"Jsem."

"Rozdělíme si sféru vlivu. Budeš arciknězem a povládněš celému Polsku."

"Aha. A vy?"

"Herberto odjede do Španělska..."

"Do Portugalska," namítl posel.

"Správně. Do Portugalska. Já pojedou na Ukrajinu. Všude založíme svatyně nového kultu."

"Souhlasím, ale musím to ještě konzultovat se svým pánem. Proto musím... sakra, co musím?... Aha. musím najít jeho sochu a vykonat speciální rituál."

V tom okamžiku ho LSD ovládlo docela. Obrátil oči v sloup a padl na zem.

"Kolik jsi mu dal?" zajímal se mnich.

"Dvě lžičky."

"Idiote. Natáhne bačkory."

Dvůr začal zaplňovat dav Ivanů Ivanovičů. Někteří měli rohy, jiní ocase. Část z nich chrlila oheň. Několik se urychleně rozkládalo.

"Co teď s tím?" prohodil Herberto.

"Vezmeme lopaty a utlučeme je. Bude lepší, když se nerozlezou po okolí."

Zaběhli do kůlny a se dvěma lopatami vyrazili do boje. Rubali do přeludů, ty padaly na zem a tryskala z nich krev.

Nebránily se. Mnich a exorcista natahali mrtvolu na velkou hromadu uprostřed dvora. Pak se vrátili do domu. Ivanov byl pořád v bezvědomí. Na rtech mu plápolal modrý plamínek. Jakub pokrčil rameny a postavil čarodějovi na obličej čajník.

"Ať si povaří."

"Co uděláme?"

"Teď by bylo snadné ho zabít, ale lepší bude zjistit, co má v hlavě. Zkusíš to?"

"Ano."

Herberto se soustředil. Starcova mysl byla ještě horším smetištěm než Vandrovцова. Pobíhali v ní medvědi. Bílí i hnědí. Malí i velcí. Navíc tam kolotaly různé dovednosti.

"Asi vím, jak mu odebrat schopnost rozdvajování," řekl. "Ale chvíli to potrvá."

"Zkoušej to, já půjdu ven. Zase mám hosty."

Užaslý Birski stál vedle policejního vozu a s nýmým úžasem zíral na hromadu těl.

"Co je to?" zeptal se.

"Kde?" Jakub dělal, že nic nevidí.

"Nedělejte ze sebe blbce, občane. Vždyť tady je celá fůra nebožtíků."

"To slyším prvně. Jakých nebožtíků?"

"Přece těchto," ukázal na kopec těl.

"Dál tvrdím, že tady nic není. Jenom bláto."

V tom okamžiku hromada mrtvol zmizela, jako by ji odfoukl. Birski chvíli mlčky zíral na prázdný dvůr, potom vlezl do auta a vytáhl balónek na testování opilých řidičů. Nafoukl ho a znepokojeně sledoval, jestli změní barvu.

"Nejspíš jste přepracovaný," řekl Jakub dobrácky. "Říká se tomu maniakální představa. Ale ta se dá léčit. Míval jsem to také. Zdálo se mi, že existují upíři. Dokonce jsem seděl. Ale ve vězení mě vyléčili."

Okrskář si setřel z čela pot.

"Co vás za mnou přivádí?"

"Uviděl jsem ze silnice hromadu těl. Bože, mozek mi vyvádí pěkné věci."

"To je určitě z honičky za zločinci," vysvětlil Jakub. "Ve dne v noci, a nemáte čas odpočívat. Trošku za to můžu taky, protože vypadám hrozně podezřele."

"To nic. Omlouvám se za přepadení."

"Nevadí. Mám návštěvy docela rád."

Birski odjel a Jakub se vrátil do chalupy.

"Tak co?" zeptal se.

"Po mém zásahu se probрал a zmizel. Neřekl jsi, že se umí teleportovat. Ale to je jedno. Stejně ho musíme dohonit."

"Birski právě odjel do Troščanky. Bude chytat lidi, co pálí načerno. Vydrží mu to do večera. Pojedeme přes pole?"

"Souhlasím."

"Kam?"

"Zmínil ses, že má v oranžerii nějakou skrýš."

"Ano, ale mohl si najít jinou. Musíme ho chytit, dokud je ještě omámený. Hrůza pomyslet, co se stane, až se probere."

"Tak či onak nebude moc spokojený."

Jeli po silnici. Hned za mlýnem narazili na podivný závoj mlhy.

"Co je to?" zneklidněl Jakub a zastavil.

"Uvidíme," broukl jeho společník a vstoupil do mlhy. "Vypadá obyčejně, ale má určitý magický potenciál. Myslím, že se nic nestane, když jí rychle projedeme."

"Dobře."

Nasedli na motorku a projeli. To, co se stalo potom, je dokonale překvapilo. Když vyjeli z mlhy, ukázalo se, že nejedou po asfaltové, ale obyčejné polní cestě, navíc na dvou koních. Obklopovaly je chaloupky nakloněné k zemi.

"No tohle!" vykřikl Jakub.

Seskočili z koní, kteří ihned zmizeli.

"Kde to jsme?" podivil se Herberto.

"Ten dům znám," ukázal Jakub na nevelkou, úplně novou chalupu. "Když jsem byl malý, byl to jeden z nejstarších domů v okolí. Couvli jsme v čase."

"Počkej. To není možné."

"Tak se rozhlídní."

"Je to pouhé mámení. Nezapomínej, s kým jednáme."

"Hm..."

Jakub zavřel oči, sklonil se a dotkl povrchu cesty.

"Tak co?"

"Chvilí jsem vnímal asfalt, potom se změnil v to, co vidíme."

"Co uděláme?"

"Myslím, že musíme jít do oranžerie. Trefím tam, poloha ulic se zase tolik nezměnila."

"Zajímalo by mě, odkud bere ty obrazy."

"Zřejmě z mysli Semena Korčáška. Ten je tady nejstarší."

Ve zlomku sekundy se všechno vrátilo do normálu. Stáli uprostřed silnice a řtil se na ně autobus. Herberto prokázal neobyčejnou duchapřítomnost. Popadl Jakuba a jakýmsi judistickým chvatem strhl jeho i sebe stranou. Autobus projel těsně kolem nich a zmizel. I s dvacátým stoletím. Opět byli v minulosti.

"Začíná to vesele," ušklíbl se Jakub.

"Vesele. To byla jenom zkouška."

"Poslyš, jestli ten autobus zastavil, hned přiběhne řidič, aby nám dal do huby."

"To je možné. Počkáme na neviditelné rány?"

"Jako křesťan bys měl. Já bych radši někoho zabil."

"K službám," řekl Ivanov, který se zjevil na druhé straně silnice. Jakub vytáhl revolver. Dřevěný. I když si Jakub nikdy s dřevěnými hračkami nehrál, nyní namířil na kámen vedle cesty a vystřelil. Dřevěná zbraň mu šklubla rukou a do kamene udeřila kulka.

"Tak vidíš, Ivanove. Myslím, že zbraň nemusí být kovová a přece může být účinná," vzal si ho na mušku.

"Nedělej se," řekl čaroděj. "Stejně na mě nevystřelíš."

"Vsadíš se?" přichystal se k výstřelu.

"Mysli na to, že mezi námi může být například malé dítě nebo nevinná herka, koně máš přece radši než lidi. Já vytvářím to, co vidíš. Jestli máš odvahu, střílej."

Exorcista spustil zbraň.

"Počkám v oranžerii," řekl Ivanov. "Jestli se tam dostanete živí, popovídáme si."

Zmizel.

"Co ty na to?" zeptal se exorcista exorcisty.

"Hm," zamyslel se Herberto. "Mám nápad. Jestli je to jenom obraz a ne skutečnost, při pořádném soustředění možná dokážu kontrolovat, co se kolem nás ve skutečnosti děje. Jenom nevím, jestli nás ostatní lidé vidí. Pokud ano, budou brzdit. Pokud ne, může to dopadnout špatně."

Usedl na zem a soustředil se. Trvalo to několik minut. Nakonec otráveně vstal. "Nejde to."

"Proč?"

"Kaplan mi překáží. Dokáže částečně kontrolovat mé myšlenky."

"To je hodně špatný. Máš nějaký nápad?"

"Ne. Třeba budeme mít štěstí. Konec konců ve Vojslavicích není zase tolik aut."

"Nějaká tam jsou, ale jestli nemáme jinou možnost, musíme vyrazit."

"Ano. Vyrazit. Víš, jak se liší dnešní zástavba od předchozí?"

"Moc ne. Ty chalupy, to bude tak první polovina minulého století. Všechno se změnilo. Ale hlavní stavby jako kostel, synagoga nebo radnice musí stát."

"Tak do toho. Budeme se držet blízko zdi. Je větší naděje, že tudy silnice nevede."

Vyrazili. Jakub pohlížel na rodnou vesnici vykulenýma očima. Neuvěřitelný pohled. Dřevěné roubené chalupy, kryté částečně došky, částečně šindelem. V místě Pačenkova domu bažinka. Dorazili k řece, přes kterou vedl děsivě nerovný dřevěný most. Herberto na něj chtěl vstoupit, ale Jakub ho zadržel.

"Počkej."

"Co zase nehraje?"

"Ten most se mi nelíbí."

"Vypadá hrozně, ale snad nás ještě unese."

"O to nejde. Je na jiném místě. Musím to promyslet. Jestli na něj vstoupíme, spadneme do vody."

"Správně. Ivanov je mistr iluzí, ale iluze, i když některé vypadají tvrdě, nás neudrží."

"Ale jak přejdeme po mostě, který neexistuje? A co se stane, když nás na něm nachytá nějaký traktor?"

"To už je naše riziko."

"Stojí to za to? Nemůžeme normálně přebrodit? Zdá se, že ta říčka je mělká."

"To se jenom zdá. Ale má hrozně bahnité dno."

Most našli asi tucet metrů výše proti proudu. Nebyl vidět, ale dal se nahmatat. Opatrně na něj vkročili. Všechno bylo v pořádku. Právě se chystali ulehčeně vydechnout, když se ve zlomku sekundy všechno vrátilo k normálu. Opět byli ve dvacátém století a - což bylo mnohem horší - opět před maskou rozjetého autobusu. Tentokrát zareagoval první Jakub. Popadl Herberta za límec a přeskočili zábradlí. Než dopadli do vody, byli zase v minulosti.

"Bahnité dno," poznamenal mnich, hrabající se z vazkého černého bahna.

"Jo," souhlasil Jakub.

"Děkuji. Byla by z nás kaše. Proč není na tom mostě chodník pro pěší?"

"Je moc úzký. Kdyby tam byl ještě chodník, byly by potíže s vyhýbáním."

Jakubova černá blůza zčernala ještě víc. Ostatně jeho boty, kalhoty i obličej byly černé taky. Pokusil se setřít část bláta rukou, ale situaci jen zhoršil. Mnich se pokoušel umýt vodou. Na obličej mu zůstaly špinavé šmouhy.

"Tak co, vrátíme se na silnici?" zeptal se.

"Ne. Myslím, že půjdeme korytem řeky. Nebo po břehu. Je to sice oklika, ale nic nepříjemného nás nepotká."

"Dobrý nápad."

Šli. Pod nohama jim mlaskalo bláto. Chvillemi zapadali až po kolena. Konečně dorazili na louky pod Hradištěm. Louky vypadaly blátivě, ale ukázalo se, že se po nich dá jít. Za chvíli stáli před oranžérií. Vypadala přímo futuristicky. Krásná a novoučká.

"Myslíš, že tam na nás čeká?"

"Myslím."

"Kudy tam vlezeme?"

"Znám tady každou díru ve zdi." Vesnický exorcista nabýval sebejistoty.

"Ale tady žádné díry nejsou."

"Vsadíme se?"

Vykročili. Hned je však zastavila neviditelná ostnatá překážka.

"Ostnatý drát," vysvětlil Jakub. "Když píchá, znamená to, že bude možné nahmatat branku."

Podářilo se. Po chvíli stáli u zdi oranžérie.

"Tudy," pronikl do zdánlivě neporušené zdi.

Vatikánský posel bez rozmyšlení vykročil za ním. Všechno se vrátilo do normálu. Na druhé straně díry stál v podlaze Ivanov.

"Hleďme," podivil se. "Jakým zázrakem jste se sem dostali?"

"Řekněme, že umíme levitovat," procedil Herberto.

"Hleďme," opakoval. "A proč jste zablácení?"

"Kousek jsme lezli pod zemí," přidal se Jakub. "Rychle ses vyléčil z LSD."

"Vyloučil jsem ji kůží. Netušil jsem, že dokážeš trávit hosty."

"Hosty ne. Ale za války jsou úskoky dovolené."

"Tomu říkáš úskok? Málem jsem vypustil duši."

"To by nebyla pro lidstvo moc velká ztráta. Naposledy požaduju, abys odčaroval děvčata."

"Ne."

Jakub vytasil revolver.

"Tak zemřeš."

"Nevíš, jestli mezi námi někdo nestojí."

"Na diře, idiote?"

Vystřelil. Čaroděj se chytil za prostřelené rameno. Jedna jeho ruka se rozplynula ve vzduchu. Padl na kolena, ale hned zase vyskočil. Modifikoval svou podobu. Opět měl obě ruce. Špinavý svetr se změnil v oblek s vázankou.

"Tuze legrační," zavrčel.

Jakub vystřelil znovu. Tentokrát zasáhl Ivanova poblíž stehenního kloubu. Raněný se zapotácel a opřel se o zeď.

"Také umím střilet," pohrozil.

V ruce se mu zaleskla poniklovaná hlaveň nějakého archaického samopalů.

Herberto vytáhl z kapsy dýku a hodil. Zasáhl čaroděje do krku. Ivanov padl na kolena.

"Ty hajzle," zachroptěl uznale a znehybněl.

"Je mrtvý?" zajímal se Jakub.

"Asi ano."

Přistoupil k tělu. Mrtvola se změnila. Před nimi leželo tělo hubeného starce s tělem plným jizev. Chybělo mu levé předloktí. Ruka končila příšerně rozervanou ránou po seknutí lopatou.

"Co dál?"

"Zakopeme ho."

Exorcista samouk zvedl mnichovu dýku a uřízl tělu hlavu, pak je shodil do sklepa.

"Nerad bych, aby mi chodil v noci pít krev," vysvětlil.

Další dvě hodiny strávili těžkou prací. Házeli dolů kameny a cihly tak dlouho, dokud nezaplnili sklípek až po okraj.

"A je konec," řekl Jakub. "Vrátíte se domů, otče?"

"Asi pojedu zase do Chelmu. Musím ještě najít tu sochu."

"Neví se, kde je?"

"Na Hoře Panen. Prolezl jsem celou Hůrku. Hřbitov, kostely, prohlížel jsem dokumenty. Ani stopa."

"Hora Panen? To se nedivím, že jsi nic nenašel."

"Proč?"

"Určitě šlo o místo nazývané Panenská Hůrka. Ta je kousek od města. Prý tam dokonce stojí kámen s nějakým nápisem."

"Prověřím to, ale napřed se musíme podívat, jestli jsou děvčata odčarována."

"Souhlasím."

"Čeká nás dlouhá cesta."

"Půjdeme k Tomášovi. Odveze nás traktorem."

Za hodinu byli ve Starém Majdanu. Monika jim vyšla naproti.

"Tak co?" zeptal se exorcista.

"Všechno se vrátilo k normálu. Už jsem opět já."

"V pořádku. Tak se zase pustíme do tvé diplomové práce. Dneska tě naučím přivolávat sucho."

Mnich se zašklebil, a potom znenadání přiložil Jakubovi na čelo dlaň. Hospodář ztuhl jako paralyzovaný a zhroutil se na lavici.

"Lituji, ale taková jsou pravidla," řekl Herberto. "Nech takové věci odborníkům."

"V těchto končinách jsem odborníkem já," procedil Jakub. "A jestli si myslíš, že vkládáním rukou dokážeš setřít stopy v mé paměti, pak jsi ve vši účtě pitomý frajer."

Nečekaně vyskočil, zařval a vytrhl z plotu plaňku. Mnich začal prchat. Stařík ho honil dobrých deset minut. Vrátil se celý udýchaný.

"Sakra," brblal. "A pak pomáhej někomu takovému."

"Nejspíš tu práci nenapíšu."

Jakub se usmál a objal ji.

"Marice jsem zamluvil hřebce na zítřejší ráno," řekl. "A ve sklepě sedí ten tvůj kluk."

"Vykastrujeme ho?" navrhl.

Smáli se dlouho.

Epilog

Posla z Vatikánu, exorcistu Herberta Saletu, našli o dva dny později na vrcholku Panenské Hůrky na předměstí Chelmu. Podle svědectví očitého svědka to, co mu vyrvalo vnitřnosti, připomínalo křížence gorily s člověkem, případně gorily s medvědem. Vzhledem k tomu, že tento popis se dobře hodil na jistého pracovníka polské kontrašpionáže, portugalská vláda podala ostrou diplomatickou nótu.

Zvíře

Reflektory nákladáku osvětlovaly silnici.

"Dal bych si pivo," vzdychl roztouženě řidič. "Šestnáct hodin na cestě..."

"Napijeme se," pronesl ospale závozník. "Zavolám mobilem řediteli. Ať strčí do chladničky pár flašek."

Řidič ho neslyšel. Usnul za volantem. Závozník to zjistil příliš pozdě.

"Sakra!" zaječel a popadl zoufale volant. Pás se na něm napjal. Auto sebou smýklo. Chvilí balancoval po krajnici, potom přerazil několik sloupků a sjel do příkopu. Vozidlo uvázlo v hustém křoví.

Závozník přeřízl nožem pásy, uvolnil omdlelého řidiče a kousek ho odtáhl. Řidič otevřel oči.

"Kde jsme?" zeptal se.

"V Polsku. Benzin už asi nevybuchne, že?"

"Neměl by. Co náklad?"

"Koukneme se."

Přiběhli ke korbě. Při pádu jedna z klecí praskla.

"Je tu tma, k sakru," zaklel řidič.

"Moment, mám baterku."

Posvítíl do rozbité klece. Byla prázdná.

"Do háje! Utekl!"

"Neuteče daleko. Běž nalevo, já půjdu napravo. Vezmi si klíč, já mám bouchačku."

"Chytl jsi něco takového vyzbrojený francouzákem?"

Rozběhli se, ale řidič se hned vrátil - neměl baterku. Prodrali se hustým křovím. Před nimi se valily kalné vody Visly.

Typické tříprsté stopy na břehu neponechávaly žádné pochyby.

"No to je malér," vydechl závozník.

##

Pivní slavnosti v Krasnystavu byly v podstatě slavností mládeže. Rozjásaný dav tančil v ulicích, z plastických kelímků popíjel piva všech možných druhů. V amfiteátru hrály hudební skupiny.

Jakub Vandrovce si pochopitelně nenechal takovou zábavu ujít. První dva dny putoval od stánku ke stánku a zkoušel různé druhy piva. Snažil se zjistit, které mu chutná nejlíp. Byli zde přítomni zástupci všech polských pivovarů, ve výčepních pultech čekaly všechny druhy a odrůdy jeho milovaného nápoje, než tedy dospěl na konec, už si nepamatoval, jak chutnaly ty první a musel celé kolečko opakovat.

Třetího dne a po pátém kole dosáhl blaženosti. Okolní svět se chvěl, leskl se nadpozemskými barvami, běhali po něm malí bílí psičci a zlostní trpaslíci, ale přestalo mu to vadit. Měl trochu problém s udržováním rovnováhy, ale dav byl tak hustý, že upadnout vlastně ani nemohl.

##

Nečekaně se ocitl pod mostem, u Vepř. Potřásl hlavou. Svět mu přestal vířit před očima. Také řeka se uklidnila a nesnažila se ho obklíčit. Z batohu, ve kterém příjemně šplouchaly dva pětilitrové soudečky, vytáhl duši od traktoru a pumpičku kapitalistického původu, malou jako hračka.

Za dvě hodiny duši ohmatal. Vyhovovala. Vedle něho se objevil hezký, růžový poník.

"Viš, jak to je," řekl mu Jakub. "Trošku jsem utrácel a ještě chci jet k vnučkovi na návštěvu. Bydlí ve Varšavě a Vepř ústí do Visly."

Poník pokýval hlavou.

"Jsem rád, že se mnou souhlasíš," řekl exorcista. "Skoro všechny řeky ústí do Visly a Visla do moře. Toho Severního. A protože je Varšava cestou, dopluju na duši až do města."

"Geniální," řekl kůň, potom jeho růžová barva zmodrala a změnil se ve statného policistu. Chvilí na sebe udiveně pohlíželi.

"Ty nejsi gorila?!" podivil se polda. Byl nametený nejmní jako Jakub.

"Na shledanou," uzavřel diskuzi exorcista, spustil duši na vodu a usedl do ní.

Říční proud ho pomalu unášel k moři. Voda byla ledová, ale moc mu to nevadilo. Jeho rozum zaznamenával jen zlomek toho, co se dělo kolem.

##

Visla neudělala na Jakuba zvláštní dojem. Řeka jako každá jiná, možná trochu širší. Pivo v obou soudcích už nezakrývalo dno a začal nepříjemný, i když nevyhnutelný proces střizlivění.

Jakub se rozhlédl po řece. Svítalo a voda byla ledová. Začal to vnímat. Navíc by rád něco pojedl.

"Zajímalo by mě, jestli tu jsou ryby?"

V tom okamžiku ho něco zoblo do nohy. Vytáhl ji z vody a ohlédl se. Jakási ozubená tlama mu ukousla podpatky a kousíček paty i s ponožkou. Ponožky Jakub neměnil už několik týdnů, ale i tak mu jich bylo líto.

"To bude štika," usoudil.

Měl štíci maso rád. Strčil do vody ruku. Něco klaplo vedle prstů. Vytáhl z kapsy elektrický paralyzátor, který koupil načerno od Rusů, strčil ruku do vody a stiskl tlačítko. Pocítil příšerný úder proudu a ztratil vědomí. To bylo nespravedlivé, protože v dobách jeho školní docházky se neučilo, že voda dobře vodí elektrický proud.

Osud ho ochraňoval. O dvacet kilometrů dál byla pod mostem stanice říční policie. Udatní poldové nastartovali motorový člun hned, jak se v jejich zorném poli objevil neidentifikovaný plovoucí objekt. Dohonili duši.

"Co je tam?" zeptal se seržant vysílačkou.

"Citel Bakcha na traktorové duši. Vezmeme ho s sebou. Zavolejte hlídku s vozem."

"Přijato."

"A ještě něco. Sakra! Šéfe, je tady krokodýl."

"Jaký krokodýl?"

"Hnědý. Asi dvoumetrový. Plave břichem vzhůru. Máme ho vzít do vleku?"

"To bude ten, co ho minulý týden ztratili ti dva řidiči. Říkáte, že je zdechlý?"

"Úplně."

"Vezměte ho do vleku. Uvědomíme zoo. Třeba si ho vezmou, a když ne, necháme ho stáhnout a budeme mít na stanici parádu."

"Rozkaz."

Po chvíli přirazil u mostu člun s nevšímajícím Jakubem. Vlekl za sebou traktorovou duši a chciplého krokodýla.

##

Pitevní místnost varšavské zoo se nalézala v karanténní budově. Ve sněhobílých dlaždičkách se odráželo světlo žárovek. Na pitevním stole ležel mrtvý krokodýl. Dva veterináři, jeden z Varšavy a druhý z Krakova, seděli u stěny a kouřili v očekávání výsledků průzkumu obsahu žaludku.

"Velice silný organický jed," vyfoukl kouř Krakovan. "Neurotoxin. Prakticky mu to rozpustilo mozek. Copak sežral?"

"Že by kurare?" nadhodil Varšavan.
"Kde by se tu vzal Indián s lukem? Musel něco sežrat. Ale co?"
Znenadání se otevřely dveře a vstoupil profesor.
"Zabilo ho tohle," profesor jim ukázal lahvičku s nějakým roztokem.
V lahvičce plaval ukousnutý kousek zelené ponožky Jakuba Vandrovce.

Flák

Jakub Vandrovec si upravil vázanku.

Setřásl neviditelný prach z klopý. Kůží od slaniny si přešel po vlasech, aby se leskly a přiléhaly. Sklo širokého okna na chvíli zachytilo obrázek veselého, čistě oblečeného staříka. Za oknem až k obzoru se rozkládalo gigantické betonové sídliště.

"Tati?" prohodil jeho syn Marko.

"Copak?"

"Letím do práce. Přijdu asi ve čtyři. Vyzvedni Matýska z družiny. V jednu se vrátí Goška a udělá oběd."

"Hm. Oběd můžu udělat taky."

"Dobře. Kup nějaké maso. Peníze jsou..."

"Vím kde. A nemluv nahlas, protože stěny mají uši. Ještě to zaslechne některý soused a bude malér."

"Kdo by tady odposlouchával?"

"Nemusí odposlouchávat. Nevíš, že velké desky jsou výborným vodičem zvuku?"

Bouchly dveře. Jakub zapnul televizi a stiskl takovou podivnou krabičku, která patřila k satelitní anténě. Na obrazovce se objevil ksicht s plnovousem a čupřinou blondatých vlasů. Mluvil německy.

"Jdi do háje!" zaječel Jakub a stiskl tlačítko.

Skopčáka nahradila dekoltovaná kočka, která cosi četla. Zaposlouchal se do jejího zpěvného blábolu a pokýval chápavě hlavou.

"Sakra," pronesl uznale, "nejspíš mluví o žrádle. Francouzi totiž nemají v hlavě nic jiného," stiskl tlačítko, "a flirt," pohlížel chvíli užasle na pár chystající se do baru.

Mačkal dál.

"A o žrádle nemají ponětí. Baští žáby a šneky. Jako by si nemohli vypěstovat prasátko nebo telátko."

"Govorit' Moskva!" pronesl další hlasatel.

"Konečně něco konkrétního!" zaradoval se stařík a na chvíli přestal přepínat.

Pohlédl na hodinky a rozhodl se. Bylo načase zajistit proviant na oběd. Shodil oblek a vzal si pomačkanou blůzu, kterou vytáhl z batohu. V kapse nahmatal prak, několik "nindžovských" hvězdic vystřižených z plechu a smotané brzdové lanko se smyčkou. Vyrázil na lov.

#

Hnízdo holubů lokalizoval snadno, ve skulině mezi panely stěny vedlejšího desetipodlažního bloku. Hnízdo bylo ve výši přibližně sedmého patra. V prodejně vzdálené několik ulic koupil dvacet metrů šňůry na prádlo a vrhl se do útoku. Proniknout na střechu vyžadovalo zdolat dost rafinovaný zámek kapitalistické výroby, ale Jakub v mládí vylupoval banky a neexistoval zámek, který by mu odolal. Na střeše docela foukalo. Šňůru omotal kolem satelitní antény, zajistil odborným pytláckým uzlem a odvázně se spustil do třicetimetové hloubky. Trošku jím zmítal vítr.

"Tohle není právě nejlepší den na šplhání," usoudil pytlák, když měl osmé patro.

Vytáhl z kapsy láhev piva, otevřel ji o míjený parapet a s potěšením si několikrát lokl. Doping pomohl, teď se dokázal spouštět rychleji. Konečně přistál vedle skuliny. Zevnitř zaznívalo holubí vrkání. Jakub se ušklíbl. Jednou rukou pustil lano. Vítr jím opět trochu zacloumal, ale to ho neodradilo. Volnou rukou sáhl do skuliny a... V tom okamžiku prozřetelnost, bdící nad holuby, pokládala za vhodné zasáhnout. Anténa, o kterou zachytil lano, vyskočila z držáku, ve kterém byla upevněná, a padala dolů.

"Vot te na," užasl exorcista, který se v poslední chvíli pustil provazu, než ho anténa stačila strhnout s sebou na zem. Visel na jedné ruce a držel se skuliny. Věděl, že za několik minut se dole shromáždí celý dav. Ze skuliny vylezl holub a začal mu ozobávat prsty.

"Zmiz," vyzval ho Jakub.

Holub nepřestal. Z exorcistova prstu vyteklo trošku krve.

"Poslyš, jestli mě přestaneš klovat, daruji ti život," slíbil pytlák.

Pták nevyužil velkodušné nabídky. Pytlák zavěšený na jedné ruce se rozhoupal a druhou rukou uchopil parapet. V následujícím okamžiku se parapet utřhl, ale pod plechem byla solidní zeď. Vytáhl se na ni a hlavou rozbil okno. (Tento trik viděl kdysi ve filmu "Terminátor 2" a teď ho dokázal napodobit). Vklouzl do cizího bytu a teprve potom se podíval, co se děje dole. V souladu s jeho předpoklady se kolem spadlé antény začali shromažďovat lidé lačnící po senzaci.

"Zase se mi podařilo přežít," řekl si zadumaně.

Vedle okna stálo terárium, kde žila tři morčata. Starý pytlák do něho strčil ruku a jedno zvířátko vylovil. Zvedl je k očím a chvíli obracel.

"Co to je?" žasl. "Trošku jako křeček, ale má jiný tvar. Jako nějaká krysa, jenže bez ocasu. Co to jenom je?"

Nebyl si jistý. Strčil zvířátko zpátky. V bytě nikdo nebyl. Zdolání zámku zevnitř nebylo moc obtížné. Trošku horší to bylo se zavřením dveří zvenku, ale podařilo se mu i to. Pohlédl na hodinky a kouzl se do rtů. Čas rychle utíkal. A ještě se musí pomstít. Z popelnice vyhrabal kousek vodovodní trubky. Vkrámě koupil kus hovězího a vedle v drogerii několik potřebných substancí. Pak se vrátil do synova bytu.

#

Ze skřínky vyňal dva hrnce, do prvního hodil maso a dal ho vařit, druhý naplnil vodou a strčil do mrazáku. Za hodinu se maso uvařilo. Voda ve druhém hrnci zmrzla. Odnal ho do koupelny, zašpuntoval výlevku a naházal do ní kousky ledu. Potom tam vložil smaltovanou misku.

"Dobrá," procedil mezi zuby. "Já vám ukážu, vy opeření prašivci."

Do misky nalil litr kyseliny dusičné. Opatrně přidal litr sírové a začal obsah míchat kovovou tyčinkou. Výpary vznášející se v koupelně byly nepříjemné, dráždily ho ke kašli. Počkal, až se směs ochladí, pak přinesl z kuchyně deset lahviček glycerinu, který koupil v lékárně. Glycerin voněl po květech, ale to mu nijak nevadilo. Pomalu, opatrně a za stálého míchání přiléval.

Látka občas zasyčela, tehdy zrychlil míchání. Syčení zpravidla za chvíli ustalo. Posléze misku zaplňovala žlutá, olejovitá, typicky páchnoucí kapalina. Jakub se usmál.

"A máme nitroglycerin," pronesl do prostoru.

Z kuchyně přinesl pět lahviček od dětské výživy a opatrně je naplnil. Čtyři dočasně uskladnil na balkoně, pátou strčil do kapsy a vyrazil do světa.

###

Bez větší námahy vyhledal příslušný blok - byl asi sto metrů od toho, kde sídlili zlomyslní holubi, zato byl o polovinu nižší. Vylezl na střechu a rozhlédl se. Skulina s hnízdem byla skoro přesně proti němu. Sadisticky se usmál. Z kapsy vytáhl dlouhou, tenkou gumu, vyříznutou z bicyklové duše. Přivázal ji ke dvěma anténám a uchopil lahvičku. Jeho upřímný slovanský obličej měl v tu chvíli výraz přímo strašidelný.

Opatrně přidržel lahvičku a silně napnul improvizovaný prak, potom gumu pustil a plácl sebou na střechu. Lahvička se trefila přesně do skuliny. Po chvíli se ozval příšerný výbuch. Jakub vstal, otřepal se a pohlédl na své dílo.

"O job tvoju," zašeptal sám k sobě.

Rychle slezl ze střechy a poklusem se vzdálil z místa činu.

###

"To je hodně starý recept. Upřímně řečeno, myslel jsem, že udělám nějakou drůbež, ale..."

V tom okamžiku vstoupil Marek.

"Proč tak pozdě?" zeptala se žena s válečkem v ruce.

"Promiň, drahá, ale ve vedlejším bloku vypadlo celé průčelí."

"Jak to, celé?" užasla.

"Celé. Od desátého patra až do přízemí. Lidé slyšeli výbuch..."

Jakub se vždycky zajímal o katastrofy, ale tentokrát se nevyptával na žádné podrobnosti. Seděl na židli a jeho najednou pobledlý obličej vyjadřoval nevinnou lhostejnost. Manželé zmklí a podezíravě na něho pohlédli. Jakub se nuceně usmál.

"No tohle!" vyjádřil svůj podiv.

"Výborné maso," pochválila Jakuba snacha.

Kotel

Sobotní večer v hospodě byl neobyčejně příjemný. Venku fičel vítr, chvílemi pršelo. Uvnitř bylo nesmírně fajn. Ve starých litinových kamnech plápolal oheň, diskotéková muzika z magnetofonu laskala uši. V mohutné ruské chladničce se chladilo pivo. Z kuchyně se linula vůně šašliků z nutrie, opékaných na starém oleji.

Semen se pohodlně rozložil za stolem. Uniformu ruského kavaleristy z první světové války sice už na loktech trochu prošoupal a vpředu na ní byly pивní skvrny, ale i tak starcova vysoká postava působila majestátně. Skupinka posluchačů popíjela a po patnácté si vychutnávala historku z války v Mandžusku. Historka byla pokaždé bohatší o další zajímavé detaily a jak narůstal starcův veteránský komplex, jeho oddíl získával pořád větší kořist a pořád víc se blížil k Pekingu.

Otevřely se dveře a dovnitř vstoupil naskrz promočený Josef. Zhluboka nasál teplý vzduch, příjemně prosycený vonným dýmem cigaret. Protlačil se k výčepu a vzal si pivo s kostkami ledu. Nikdy nic takového nepil, ale hostinský řekl, že je to nejnovější zahraniční móda a tak to vedou v nejlepších lokálech. Bylo hezké pít nazlátlý mok s vědomím, že v obyčejné vesnické putyce člověka obsluhují jako v nějakém Sheratonu.

Popíjející Josef usedl ke stolku starého kozáka. Ten ukončil vyprávění tradičně. Strašlivými jatkami, ve kterých padli všichni jeho spolubojovníci a pouze on s částí kořisti unikl.

"Neviděl jsi Jakuba?" zeptal se přichozí.

Semen postavil na stůl desátý prázdný půllitr.

"Dneska tady nebyl," vysvětlil.

"Nevíš, kde je?"

Kozák pokrčil rameny.

"Nemám potuchy," řekl. "Třeba ho vzal ďas..."

###

Jakuba opravdu vzal ďas. Zrovna štípal dříví na topení pod kotlem pálenice, když tu nečekaně něco houklo, zasmrděla síra a na dvorku se objevili dva chlupáci. Exorcista na ně pozorně pohlédl a potom pokračoval v práci. Vyšší běs si decentně odkašlal.

"Co je?" zeptal se hospodář zdvořile.

"Jak bych to řekl," začal ďábel. "Jmenuji se Asmodeus..."

"Po našem Usmolenec," informoval ho vlídně Jakub a jediným silným úderem roztřel velké poleno. Před týdnem zjistil, že rozdrčená viagra, smíchaná se strojním olejem a vetřená do kůže, posiluje svaly. Ukrajinci sice chtěli za ty modré

tabletky hodně peněz, ale vyplatily se. V životě neměl takovou páru.

"Usmolenec?" Dábel zmateně pohlédl na svého společníka.

Ten odpověděl stejně zaskočeným pohledem. Jakub rozsekl jediným úderem pořádnou dubovou větev.

"Posílá nás Solfernus," vysvětlil menší čert.

"Co chce?" zeptal se Jakub.

Nabral náruč polínek a odnesl je do kůlny, kde na ohništi už čekal velký kovový kotel se zákvasem.

"Tedy Solfernus..." začal menší čert.

Exorcista ho obratně popadl pod krkem. Ohnul ho a silně mu trhl ocasem. Běsik vyšlehl plamen přímo do ohniště.

Dřevo vzplanulo.

"Děkuji za spolupráci," otřel si stařík začazené ruce.

Ďábel se chytil za ocas a zaúpěl.

"Máme problém," začal větší čert a pro jistotu ustoupil o krok.

"Mé finanční podmínky znáte," podotkl klidně pán domu. "Platit zlatem nebo valutami, polovinu předem, polovinu po práci."

"Nějak si nerozumíme," pleskl menší a nepřestával si masírovat ocas.

"Jestli jste si mě nepřišli najmout, tak co se sem serete?" rozčilil se Jakub.

"Víš, Jakube, dostali jsme jistý - řekněme - služební příkaz."

"Cože?" užasl exorcista. "Mluv jasně."

"O čem tady mluvit," pokrčil rameny Asmodeus.

Jeho pomocník vytáhl basebalovou pálku a praštil Jakuba do hlavy. Usmolenec rozevřel velký černý pytel, obratně nacpal exorcistu dovnitř a hodil pytel podřízenému na záda.

"Eins, zwei, drei," broukl a oba čerti se i s nákladem propadli do země.

V kůlně se ještě chvíli vznášel smrad po síře, ale záhy se rozplynul.

###

Podlaha z černého čediče se mírně zachvěla, když se na ní oba ďáblíci zhmotnili.

"Konečně doma," nadechl se čert spokojeně vzduchu nasyceného sírou a kouřem.

Nečekaně vydal zvuk jako prudce odšpuntovaná výlevka. Na rtech se mu objevila krev a padl přímo na obličej. Pytel praskl a vylezl z něho exorcista. Jediným pohybem vytrhl ze zad ležícího čerta bajonet z kalašnikova a otřel ho o rukáv své esesácké blůzy.

"Já tě naučím tlouct mě do hlavy," nakopl svou oběť.

Asmodeus o krok ustoupil, vytáhl z kapsy mobil a přivolał pohotovost. Právě končil rozmluvu, když ho něco ostře nakoplo do kotníku.

"A co ty, chceš taky na prdel?" zavrčel Vandrovec. "Kde to k čertu jsem?"

"V pekle," informoval ho satan.

"Vidím," prskl exorcista. "Ale k sakru proč?"

V tom okamžiku přiběhli dva ošetřovatelé s nosítky. Jeden se sklonil nad probodnutým.

"Bodná rána stříbrným posvěceným ostřím," hlásil do mobilu. "Přípravte ARO."

"Přežije?" zneklidněl Asmodeus.

"Ano, srdce mu naklonujeme nové, ale bude muset řadu měsíců rehabilitovat."

"Brr. Jdeme," otočil se k Jakubovi.

Ale vězeň byl fuč.

###

Exorcista opatrně vyhlédl z úklidové komůrky. Poplašná siréna pořád houkala. Zřejmě jeho útěk zpozorovali. Přitáhl si esesáckou blůzu. Jak si stačil všimnout, podobné se tady hodně nosily a v šeru nebylo naštěstí moc vidět, že nemá rohy.

"K sakru, kde je asi výtah nahoru?" přemítal. "Musím někoho podusit, třeba zazpívá."

Na kamenné podlaze zaduněla bagančata. Zřejmě se ho vydal hledat velký oddíl.

"Pitomečkové," broukl si. "Ale rozhlídnu se."

Chodba končila mohutnými vraty, pod kterými vedly koleje.

"Centrum nápravy hříšníků I.N.F.E.R.N.O. Distrikt Polsko. Oddělení beznadějných případů," slabikoval z tabulky.

"Vedoucí J. Solfernus."

Strčil do veřejí.

"Heslo, ukázat propustku," zavrčel ďábel střežící druhou stranu.

Za okamžik ležel na zemi s Jakubovým bajonetem v srdci, zapíchnutý jako vepř.

"A můžou regenerovat," zamručel exorcista. "Jasně, čerti jsou nesmrtelní, ale zajímalo by mě, jak jsou na tom s náhradními díly."

Vyvrhl vnitřnosti a hodil je do koše na smetí, který stál u zdi. Tělo odtáhl do skladu. Upízlal hlavu a položil ji na koleje v naději, že tudy pojede vlak.

"Fajn," pochvaloval si.

Připevnil si ocas, který uřízl nepříteli, a s propustkou, kterou našel v jeho kapse, se vrátil ke dveřím. Odvážně vstoupil dovnitř.

"Hm, těch beznadějných případů je nějak moc," usoudil.

Ve velké hale vykutané v černé čedičové skále planula spousta ohňů. V rozhledu trochu bránily dým a pára. Koleje vedly prostředkem haly. V její polovině, asi kilometr od místa, kde stál, zavrženci vykládali vlak s uhlím. Kotle stály v

několika řadách. Byly ploché, vysoké nanejvýš půldruhého metru, zato hodně široké. Jakubovi připomněly skládací bazén, který viděl v jednom supermarketu. Pod kotli planul oheň a uvnitř se vařili hříšníci. Jiní, zřejmě už částečně napravení, lopatami přikládali. Nejprve si myslel, že hříšníky nikdo nehlídá, ale hned zjistil svůj omyl. Motali se tu jak táboroví kápoové, tak čerti s vidlemi.

"Aha," broukl. "Dobře. Do výtahu a pryč. Někudy je sem musí vozit."

Vydal se nejtmaší uličkou mezi kotli. Nečekaně zaslechl známý hlas. Otočil hlavu.

"Kubíku, vnoučku," volal z vařící vody plešatý stařeček.

"Děda?" užasl Jakub. Věděl, že děda byl pořádný gauner a bylo velice pravděpodobné, že se dostane do pekla, ale že by rovnou do oddělení beznadějných případů?

Popošel blíž.

"Kampak," odstrčil ho hlídač. "S vězni se nesmí mluvit. A vůbec, kdo jsi?"

"Moment," obrátil se Jakub k dědečkovi, "musím tady vysvětlit jedno nedorozumění."

Pravý hák, posílený viagrou a vedený mírně zdola, srazil kápa k zemi. Při pádu narazil hlavou o okraj kotle.

"Co to...?" začal a hned ztichl, protože Vandrovec ho dekapitoval.

Mrtvolu hodil do ohniště, hlavu kopl za ní a pro jistotu přihodil ještě dvě lopaty uhlí.

"Tak copak si přeješ, dědo?" otočil se exorcista k předkovi.

"Dostaň mě odtud, Kubíku," prosil stařec podlézavým hlasem.

"Najednou jsem Kubík, a kdo sbalil zlato?" zavrčel.

"Jaké zlato?" podivil se stařec neupřímně.

"Jak to, jaké?" rozzuřil se Vandrovec. "Ty ničemo, sebral jsi všechny tátovy a strejdovy úspory a zmizels."

"Promiň, vnoučku, chtěl jsem je vložit na konto ve Švýcarsku. A vůbec, co bys s nimi dělal? A mně se hodily."

"Všechno jsi prochlatal, vid'?"

"Pitomé podezření. Ostatně co bylo, je už pryč, a tady prachy stejně potřebovat nebudeš," usmál se stařík jízlivě. "Za co tě sbalili?"

"Čerti vědí," zavrčel Jakub. "Poslyš, musím už jít."

"Snad mě tady nenecháš?" Na dědově obličej se objevil upřímný údiv.

"Patří ti to, lumpe."

Jakub se otočil a vykročil.

"Stůj! Prozradím ti, kam jsem zlato schoval," dolézal děda.

"Pozdě," vrátil mu Jakub. "Vydělal jsem si dost."

Nečekaně do někoho vrazil.

"Jaké bylo rodinné setkání?" zeptal se Asmodeus.

"Docela fajn," odsekl Jakub.

Sekl bajonetem zdola ve snaze zasáhnout stehenní tepnu, ale ďábel obratně uskočil a vyrazil mu nůž.

"Zlobivý chlapeček," řekl vyčítavě.

"V této části pekla držíte jenom Poláky?" zajímal se exorcista.

"Správně."

"To byste měli dědu předat do ukrajinského sektoru."

"Když vyplňoval dotazník, tvrdil, že má polskou národnost," zavrčel strážce. "Jazykovým testem a kontrolou koncentrace alkoholu v krvi prošel bez potíží."

Zjistil, že mluví do vzduchu. Vězeň opět zmizel.

"Kurva!" zaklel.

V tom okamžiku dostal dýkou do týla. Asmodeus padl na uhlí.

"Bravo, opakovat," zavýli zavrženci z nejbližšího kotle. "Zlikviduj imperialistu!"

"Co jste zač?" podivil se exorcista.

"Polští komunisté," pronesl chlápek se zbytky ohořelé bradky. "Felix Dzeržinskij, k vašim službám."

"Krvavý Felix," identifikoval, "revolucionář, komunista, tvůrce ruských zvláštních služeb..."

"...jako hobby mučení a zabíjení," dodal Dzeržinskij ochotně. "Politováníhodná situace, že mučí mě, místo abych mučil já."

"Zavři klapáčku, přemýšlím."

Od plamene pod kotlem si zapálil čvaňháka z machorky a chvíli vyfukoval štiplavý kouř.

"Dobře, Felixi," kývl a vstal. "Šiknete se. Hezky mi vytrestáte jednoho kapitalistu."

"Ke chvále dělnické třídy!"

Popadl Usmolence a hodil ho do kotle.

"Postarejte se o něho, jak už to vy komunisti umíte."

"Spolehni se. Věnujeme se mu, pacholkovi." Podle zvuků běsika zašlapali na dno kotle. Jakub šel dál. Kdesi v dálce kvílela siréna, ale díky maskování mu nikdo nevěnoval pozornost. Šel a šel, a pořád nemohl najít východ.

"Do háje s takovou prací," zavrčel a usedl k jednomu kotli.

Oddělil od kalhot strážcův ocas, stáhl z něho chlupatou kůži a upekl si ho na uhlicích. Napil se pálenky, zajedl, i když maso chutnalo po smůle, a cvakl si do druhé nohy.

V tom okamžiku ho dopadli. Čtyřlenné komando ho roztáhlo na čedičové podlaze. Škubal sebou, ale každý z nich vážil nejím sto kilo a zdaleka to nebyl špek.

"Mefistofeles, Úřad ochrany pekla," informoval ho prošeďivělý týpek v obleku. "Lituji, ale musím tě prohlédat."

Natáhl si rukavice a prohlídal Jakubovi kapsy. Růženec hned hodil do ohně. Následovaly peníze, použité kapesníčky,

třicet let zapomenutý prezervativ a klíčky od motorky.

"Kur..." zaječel Jakub, ale ti čtyři ho jen pevněji přidrželi na zemi.

Mefistofeles mu vytáhl z kapsy granát. K citronku byl přilepený kovový odznáček s Leninovým portrétem. Spojení těchto dvou předmětů bylo naprosto náhodné, Jakubovi prostě praskla v kapse tuba s lepidlem. Dábel si granát chvíli prohlížel.

"Co je to?" zeptal se posléze užasle.

"Suvenýr z Leninova mauzolea," zavrčel Vandrovec.

"Omlouvám se. Předměty satanistického kultu si můžeš ponechat," vrátil granát na místo. "Pouta."

Takže Lenin byl přece jen antikristem, pomyslel si Vandrovec.

Vyrazili. Komando na něho mířilo samopaly, jako by se bálo, že uteče. Za chvíli došli ke zdi. Občas míjeli dveře označená čísla.

"Co je to za místnosti?" zeptal se vězeň. Někde tady přece musí být výtah nahoru.

"Pracovny morální obrody," vysvětlil Mefistofeles.

"A tady?" ukázal na dveře s tabulkou pokoj 101.

"Když se budeš vzpouzet, dostaneš se tam," sdělil čert, "tam tě čeká to, co je pro tebe nejhorší."

"Zajímavé." Exorcista položil spoutané ruce na kliku a otevřel dveře.

Ven se vylila modravá záře. Teprve po sekundě pochopil, že vychází z polic, zastavěných od podlahy ke stropu krabicemi antabusu.

"Působivé," pustil kliku a svit pohasl. Pokračovali v pochodu do kouta haly.

"Přivedli jsme zajatce," ohlásil Mefisto.

"Uvolnit," pronesl hluboký, prochlastaný hlas. Stáli před velkým dubovým stolem. Zvedl se od něho mohutný aristokrat v mírně usmoleném obleku. Na hlavě měl předpisové rohy, na prstě prsten s erbem.

"Šlo to bez problémů?" zeptal se.

"Čertika právě operují, posvěcený bajonet v srdci. Asmodea našli v kotli u komunistů, nic mu nebude. Na klinice mu právě transplantují novou kůži a oči. To mu udělal ten hajzl Dzeržinskij. Nevíme, jak to zvládl bez nástrojů."

"Komunisti umí holýma rukama," vysvětlil šéf. "Dzeržinskij je sice šlechtic, ale strčte ho na měsíc do vřelého oleje. Ještě něco?"

"Nemůžeme najít strážce u brány, našli jsme jenom jeho ocas a vnitřnosti v koši na smetí. Taky zmizel jeden kápo. Ale hledáme dál."

"Dobře, odchod," pokynul dábel hlavou.

"Jmenuji se Solfernus."

"Jakub Vandrovec, exorcista," představil se vězeň.

"Vím, posad' se," ukázal mu na polstrované zámecké křeslo.

Luskl prsty. Na stole se objevila láhev tokajského a dvě sklenice. Jako by vyrostl ze země zjevil se maličký dáblik, naplnil je a zmizel.

"Napijme se na setkání," přit'ukl si s ním Solfernus.

Napili se.

"Proč jsem se sem dostal?" zajímal se Jakub.

"Víš," hospodář vytáhl tlustou kancelářskou složku. "Nasbíral jsi hříšky," vytáhl několik listů z pergamenu.

"Samozřejmě se smíš seznámit s odůvodněním rozsudku a důkazy. Ale my se nikdy nemýlíme."

"Nač jsem umřel?"

"Na nic. Víš, ve speciálních případech odnášíme do pekla rovnou."

"Zaživa?" ujistil se.

"Ano. Je to svého druhu vyznamenání, už tři sta let se nic takového nestalo."

Vypili do druhé nohy.

"Kde jsou tady výtahy?" zajímalo Jakuba.

"Odtud se ještě nikomu nepovedlo utéct. Pojd', něco ti ukážu," vyzval ho Solfernus.

Ztěžka vstal od stolu. Šli. U stěny stál velký kovový kotel. Několik hříšníků pod ním právě rozdělávalo oheň.

"Šest tisíc litrů," vysvětlil Solfernus. "Specialitka pro tebe."

"Nehodlám se koupat," namítl Jakub.

"Neptám se tě na názor. Svlikej se a skoč."

"Prdlajs," ukázal Solfernovi mezinárodně urážlivé gesto.

Jako by vyskočili z podlahy za hospodářovými zády, objevilo se deset d'áblů v tričkách adidas a s páčkami v ruce.

"Tak co teď, frajere?" zeptal se Solfernus. "Myslíš si, že se s tebou budeme párat? Radši tam skoč po dobrém."

Exorcista vytáhl z kapsy placatici s pálenkou, a z ní vylovil maličkou ampulku se svěcenou vodou.

"Víš, co to je?" otázal se klidně. "Svěcená H₂O."

"Víš, kolik lidí sem propašovalo svěcenou vodu?" odfrkl pohrdlivě Solfernus. "Co s takovým množstvím, které nanejd' dokáže dočasně opařit jednoho čerta? Spočítals nás?"

Jakub přelétl očima jeskyni. Čerti vylézali ze všech koutů, rojili se mezi kotli. Někteří měli křídla a poletovali u stropu. Všichni se sbíhali sem, zřejmě je to zajímalo. Za nimi přišlo ještě několik kápů. "Bude vás kolem tisícovky," řekl Jakub klidně.

"Přes třináct set," rozesmál se Solfernus. "Na tebe jediného. Víš, kolik svěcené vody bys potřeboval? Šest tisíc litrů." Exorcistovi blýsklo v očích.

"Šest tisíc litrů?" opakoval. "To se dá zařídít." Vylil obsah lahvičky do kotle. Hladina se zaleskla. Svěcená voda se

neředi.

"Ty svině," zasyčel ďábel. "Jak to teď zneutralizujeme?! Ale tobě nepomůže nic! Budeš snad nabírat rukou a cákat?" Pára z kotle olízla stěnu. V kamenné zdi se ihned objevily hluboké rýhy.

"Budu cákat," sykl Jakub. "A jak!" Solfernus pohlédł na Vandrovce. Pohled exorcistových modrých očiček se mu nelíbil. Byl pyšný, vyzývavý. Jako by se vůbec nebál. A přece...

"Zmiz od toho kotle," pronesl ostře a namířil na Jakuba vidle. "Toto je absolutně poslední varování." Najednou zahlédl odjištěný granát. Pochopení ho zasáhlo jako blesk. "K zemi!" zařval.

Citronek padl do kotle. Za tři sekundy klesl ke dnu. Zpožděný zapalovač fungoval...

BUUUM!

###

V Luciferově pracovně zakvílela siréna. Současně se rozsvítilo několik kontrollek.

"Co to u všech čertů..." začal, ale hned pochopil.

Posadil se před počítačový terminál a spustil kontrolní programy.

"V polském sektoru došlo k nákaze svěcenou vodou. Odhadované množství toxické látky - pět až šest tisíc litrů," informoval ho systém.

"Zatraceně," vyskočil. "Chemický poplach!" zařval do interkomu. "Vyhláši červený poplach pro celý subkontinent. Všichni lékaři se okamžitě dostaví do polského sektoru. Nemocnice se připraví na příjem raněných."

Vyběhl na chodbu. U brány narazil na skupinu záchranářů. Zevnitř vynášeli hrozně zmražené čerty. Řady nosítek se táhly do nekonečna. Rozeznal popáleniny třetího stupně. Tkáně čertího těla dokáží tak strašlivě poranit jen relikvie nebo svěcená voda.

"Starší záchranář Běsík," ohlásil se malý ďábel oblečený v protichemické kombinéze.

"Hlášení!" přikázal Lucifer.

"Nevíme, co se stalo. Vypadá to na zásah Shůry..." Ďáblík pohlédł nervózně na strop.

"Nemožné, do konce světa zbývá ještě nějaká chvíle," broukl Lucifer, ale pro všechny případy to ověřil v kalendáři.

"Jistě, ještě hezkých pár let," opakoval uklidněně.

"Nevíme, co způsobilo takovou zkázu. Pravděpodobně svěcená voda, uvnitř se pořád vznášejí její výpary."

"Kde se tady vzala svěcená voda?!"

"Nevíme. Ale bylo jí opravdu hodně."

"Ranění?"

"Zatím jsme jich vynesli přes tři stovky, ale prohlédli jsme teprve část jeskyně čtvrtého podlaží. Hodně je jich pod troskami. A ještě k tomu se zavrženci rozlezli po celém území, vyloupili skladiště potravin, získali zbraně. V klenbě je díra, vnitřáci se snaží zabránit..."

"Délka štěrbiny?!"

"Asi dva kilometry."

"Okamžitě zabetonovat, než to zjistí nahoře. Přineste mi kombinézu, povedu průzkum!"

Po chvíli Lucifer v čele početné skupiny záchranářů vstoupil do haly. Všude se válely převržené kotle. Zbytky uhlíků žířily pod nohama. Část stropu spadla. Osvětlení nefungovalo. Skla lamp se rychle kalila, ze stropu stále padaly těžké kapky svěcené vody.

"Co se tady stalo?" otázal se vládce znova. Nikdo mu nedokázal odpovědět.

"Atomová bomba?" nadhodil někdo.

"Nesmysl, ta by takovou zkázu nedokázala!"

Mučicí nástroje a rafinované stroje, zničené explozí, bránily v chůzi. Ze všech stran se ozýval nářek raněných a zavalených. Komunisté schovaní za improvizovanou barikádou házeli po průzkumnících kamení. V další cestě bránila hromada zkrouceného kovu. Spadla výtahová šachta. Záchranáři zapálili acetylenové hořáky. Všechny kovové části nesly stopy rychle postupující koroze. Svěcená voda žrala pekelné slitiny udivujícím tempem. Jeden z čertů se rozkýchal a oči mu zalily slzy. Musel z prostoru katastrofy pryč. Zřejmě mu netěšností v kombinéze pronikly dovnitř výpary chemické zbraně, což okamžitě vyvolalo silnou alergickou reakci.

U kotle roztrženého explozí v koutě haly ležel ďábel. Svěcená voda mu sežehla kůži a svaly až na kost. Podle pozůstatků šavle poznali Solferna. V první chvíli si mysleli, že nežije, ale čerti jsou samozřejmě nesmrtelní. Žil, ale byl v zoufalém stavu.

"Co se tady stalo?" houkl Lucifer. "Mluv, to je tvé dílo?"

"Nic nevím," zalhal aristokrat.

"Co znamená, nevím?" zuřil panovník. "Je to tvůj sektor."

"Nevím," zapíral.

Lucifer zvedl z podlahy očazenou placatci. Pootevřel kryt přilby, riskuje otravu, a opatrně přičichl k obsahu.

"Jakub Vandrovec," identifikoval výrobce podle vůně kořalky.

"No právě, Jakub," zpyšněl Solfernus. "Patří do kotle, bestie. Tolik let nás vodil za nos."

Na bojiště spadl další kus stropu. Generálka milénia. Bude trvat nejméně rok, než peklo začne zase fungovat normálně.

Lucifer se shovívavě usmál. Zlost ho rázem přešla.

"Hele, Solferne, když piješ, tak máš lebku tvrdou, ale mozek jako švýcarský sýr," řekl. "To sis myslel, že se Jakub Vandrovec nechá jen tak strčit do pekla?"

"Ovšem. A skoro se to podařilo..."

"Kreténe. To už zkoušeli jinší kofí."

Vojslavice 6. 9. 1985

DŮVĚRNÉ

Protokol o zadržení

Jméno: Jakub

Příjmení: Vandrovec

Narozen: Kolem roku 1900.

Přesné datum si nepamatuje.

Bydliště: Starý Majdan, obec Vojslavice.

Vzdělání: 3 třídy obecné školy (ještě za cara). Nyní podle vlastního tvrzení negramotný (druhotný analfabetismus).

Původní povolání: Žádné údaje.

Zadržený odmítl vypovídat.

Současné povolání: Příživník notoricky odmítající práci. Stíhán za pytláctví a pálení kořalky, dále za ničení majetku vyšetřovacích orgánů.

Známi:

Semen Korčaško: ruský monarchista,

Josef Pačenko: výrobce domácí kořalky,

Pavel Markowski: kněz.

Poměr ke společenskému zřízení: Krajně negativní.

Důvod zadržení: Rozkopání hrobu na farním hřbitově za účelem zneuctění pozůstatků pomocí osikového kůlu. Zadržen při činu.

Sňatková kancelář "Veselá vdova". Bohatá nabídka dam
různého věku.

Pohřební ústav "Radost". Na tchyni 10 % sleva.

Parta odrybňující rybníky hledá trvalého odběratele.

Plavby po Bugu na hraničním úseku. Nosnost člunu 2 tuny.
Pouze vážné nabídky.

Elixír života ukrajinského původu. 9 zl. za litr.

Velmi laciné zlato z vlastní produkce. Slévárna mosazi
ve Lvovské ulici. Ptejte se po Alchymistovi.

Máš problémy se šéfem? Zavolej, chtěj Sašu.

"Literární dílna" u Jakuba Vandrovce.

Prodám kolekci policejních průkazů, legitimace KGB.

Účinné zvětšování ptáků. Ornitolog Zdenda.

Legalizace černých staveb. Rychle a lacino.

Kurzy přežití pro učitele. Přednášejí odborníci z jednotek rychlého nasazení.

Laciné uzeniny nabízí liščí farma.

Jakub Vandrovec - samorostlý exorcista k pronajmutí, producent kořalky, génus v gumovkách. Téměř okamžitě se dostal do panteonu nejoblíbenějších postav polských čtenářů. Proč? Možná proto, že Vandrovec je svým způsobem antihrdina. Ne ve stylu hollywoodského hlupáka, ale tvrdého, střízlivě myslícího člověka z lidu. A nade vše obdařeného specifickým druhem cynického humoru.

Ewa Bialolecka

Když ve Vojslavicích zprovoznili internet, tak starosta zadal vyhledat heslo Vojslavice. A na stránkách se objevily některé mé povídky s Jakubem Vandrovcem. Po jejich přečtení pronesl dnes již památnou větu:

Takový ochlasta tady nikdy nežil!

Ale jinak to on i obyvatelé vzali dobře - návštěvu rodného městečka jsem přežil.

Andrzej Pilipiuk

beseda v Praze 2003